

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

ФАНТАСТИКА

131

ТИМЪТ ЗАН

НОЩНИЯТ ВЛАК ЗА РИГЕЛ

Свръхскоростно
пътешествие из галактиката

ТИМЪТИ ЗАН НОЩНИЯТ ВЛАК ЗА РИГЕЛ

Превод: Юлиян Стойнов

chitanka.info

Свръхскоростно пътешествие из галактиката

Тимъти Зан, прочут с остросюжетните си научнофантастични произведения, сред които сериите „Кобра“ и „Завоевателите“, отвежда читателите си на свръхскоростно пътешествие из галактиката. Това е игра с огромни залози, която би могла да предизвика краха на цялата галактическа цивилизация.

Всичко започва, когато човекът, появил се от мрака на нощта, за да отнесе важно съобщение на бившия разузнавач Франк Комптън, рухва мъртъв в краката му. Съобщението е от мистериозните Паяци — загадъчни чуждоземци, които поддържат квадрелсовата железница, забележителна транспортна система, свързваща различните цивилизации в галактиката. Тяхното послание: някой се готви да атакува цялата мрежа и световите, които обслужва, с помощта на бойни кораби, прекарани през самата железница — нещо, което принципно е невъзможно. Нуждаят се от Комптън, с неговите изострени умения да наблюдава и анализира, с военната му подготовка, за да открият и неутрализират тайния враг.

Но колкото по-близо е Комптън до разгадаването на загадката, толкова по-силно е усещането му, че надвисналата над него заплаха идва от различни посоки — от тези, които искат да му попречат да узнае истината, от врагове, появили се неочаквано от неговото минало, и от някаква тайнствена, прокрадваща се сила, завладяна от твърдото намерение да покори цялата галактика. Комптън може би все още не знае, но той е последната надежда на човечеството...

За автора

Тимъти Зан е автор повече от двайсет и пет научнофантастични романа, включително популярните серии „Кобра“ и „Блекколар“. Публикувал е и множество разкази в различни списания, между които „Каскадата“ — новела, спечелила наградата „Хюго“ за 1985. Някои от по-известните му произведения са свързани със света на „Звездни войни“. Понастоящем живее в щата Орегон.

*На пастор Рик Хауз, който ми помогна да се задържа
на релсите*

1.

Беше се облегал на едно паркирано до тротоара роботакси, когато излязох през вратата и атмосферната завеса на „Ню Палас тауърс“, а отвън ме посрещна хладният нощен Манхатън. Нисък и слабичък, с гладко, безкосмено лице, облечен в тъмнокафяв шлифер, бежова риза и панталони. Сигурно нямаше още седемнадесет, прецених с бегъл поглед, от онзи тип минувачи, на които обикновено никой не обръща внимание.

Което беше допълнителна причина да го разгледам внимателно, докато се спусках по мраморните стъпала към улицата. Не се и съмнявам, че в една декемврийска вечер из Ню Йорк се скитат много безлични и незабележими хора, но мястото им, както споменах, е на улиците в други части на града, а не тук, в квартала на богатите и могъщите. В околностите вече имаше един такъв субект — моя милост, — та щеше да е прекалено да има две изключения по едно и също време и на едно и също място.

Той ме наблюдаваше мълчаливо изпод големите си мигли, скръстил ръце на гърдите. Ако беше просяк или крадец, вероятно вече щеше да е пристъпил към мен, докато някой законопослушен гражданин би отстъпил любезно от пътя ми. Този тип не направи нито едното, нито другото. Открих, че не свалям внимателен поглед от скръстените му ръце, питайки се какво ли може да крие под шлифера, като същевременно дълбоко в мен се надигаше привичното напоследък негодувание, задето разузnavането на Западния съюз ми бе отнело разрешителното за носене на оръжие, когато преди четиринайсет месеца ме изхвърлиха.

Намирах се на три крачки от хлапето, когато то най-сетне се раздвижи, повдигна полуспуснатите си клепачи и сбърчи чело в опит да се съсредоточи.

— Франк Комптън — произнесе с нисък, плътен глас.

Беше по-скоро обявяване на добре известен факт, отколкото въпрос.

— Точно така — потвърдих. — Познаваме ли се?

На устните му изникна вяла усмивка, докато разтваряше ръце. Напрегнах се, но ръцете му бяха празни. Лявата се отпусна като парализирана надолу, дясната намери колебливо пътя към джоба на шлифера.

Беше все още там, когато тялото му се хлъзна някак лениво по страничната врата на колата и се свлече на тротоара, с извърнати към небето, незрящи очи.

Едва сега, когато светлината на уличната лампа падаше право отгоре му, видях, че върху шлифера му тъмнеят няколко мокри петна.

Приклеках до него и се огледах. Хлапе с толкова много огнестрелни рани в тялото си едва ли щеше да идва отдалеч и може би този, който му ги бе нанесъл, изпитваше желание да повтори същото и с мен. Но наоколо не се виждаха безцелно скитащи минувачи, нито подозрителни паркирани коли. Опитвайки се да прогоня опасенията си за заели позиция на някой от близките покриви снайперисти със свръхзвукови пушки и електронни мерници, насочих вниманието си към хлапето.

Три от огнестрелните рани бяха почти повърхностни, нанесени от онзи тип оръжия, които обикновено се използват от полицията, когато искаха да задържат някого, без да прибегват до смъртоносни средства. Останалите бяха от далеч по-едрия калибър на инфразвуковите карабини, каквито използваха при сериозни улични стълкновения.

Следващата стъпка от оръжейната йерархия бяха армейските шредери^[1]. Трябваше да се радвам, че убиецът не бе стигнал до това ниво.

Прокарах внимателно ръка покрай неговата и бръкнах в джоба на шлифера. Вътре нямаше нищо друго, освен тънко пластмасово кальфче — от онези, които се използват за носене на кредитни карти и парични карнетки. Извадих го, повдигнах го към светлината на уличната лампа и го разтворих.

Открих само един предмет — лъскав билет с бронзови ръбчета, запазено място за Трансгалактическата квадрелсова железница 339216, потегляща от Земната станция в 19.55 на 27 декември 2084 г., тоест след седем дни. Билетът бе за трета класа, двацет и второ място в петнайсети вагон.

Като направление бе указана звездната система Ригел и земната колония Яндро.

Яндро, четвъртата и последна колония в грандиозния план на ООН за превръщане на човечеството в истинска междузвездна раса и издигането му до равнището на другите единадесет империи, които владееха понастоящем галактиката. Яндро, планета, превърнала се в непосилно бреме за ресурсите на земната цивилизация още от онзи първи ден преди десет години, когато на повърхността ѝ бяха стъпили колонистите.

Яндро, причината да бъде изхвърлен от разузнаването на Западния съюз.

Погледнах извърнатото към звездите лице на мъртвото хлапе. Аз съм добър физиономист, но това лице със сигурност виждах за първи път. Върнах се отново към билета и надзърнах в информацията за пътника, която бе отбелязана по-долу.

Първото, което открих там, бе собствената ми дигитализирана снимка.

Още щом я съгледах, усетих, че косата ми настръхва. Снимката беше моя, изписаният отдолу личен номер — също мой, и отпечатъкът от палеца, който се мъдреше отстрани, вероятно също ми принадлежеше.

Опитът ми подсказваше, че няма да е добре за мен, ако бъде открит в непосредствена близост до труп, особено все още топъл като този. Отделих само няколко секунди, за да преровя и останалите джобове, но се оказа чиста загуба на ценно време. Нямаше лична карта, нито кредитни чипове, джобно ножче, квитанции за неплатени сметки или пък писма от дома. Освен калъфчето с билета намерих само карнетка с неизразходвани сто и деветдесет долара.

Чух весели гласове зад гърба си и когато се обърнах, видях група от четирима безукорно облечени млади хора, излизащи от „Ню Палас“ за разходка из града. Надигнах се с привидно спокойствие, заобиколих трупа на хлапето и се насочих в противоположна посока по улицата, толкова бързо, колкото е необходимо, за да не събуждам подозрение. Богаташите, обитаващи тази част на града, също от време на време имаха неприятни срещи със смъртта, но това обикновено се вършеше по възпитан и цивилизован начин, което означаваше, че разполагат с добре платени, възпитани и цивилизовани наемни убийци. Съмнявах

се някой от безгрижно спускащите се по стълбите младежи да се бе натъквал досега в живота си на труп, което предполагаше, че ще вдигнат страхотен шум веднага щом го открият. Нямах никакво намерение да съм наблизко, когато това се случи.

Успях да стигна до следващата пресечка и тъкмо щях да свия зад ъгъла, когато нещо ме накара да спра и да погледна назад.

Някаква тъмна фигура стоеше надвесена над трупа. Висока, стройна, но с прегърбени рамене, без никакво съмнение втренчила поглед в поваленото тяло. Заради сумрака и разстоянието не успях да различа чертите на лицето. Но съдейки по поведението му, не беше някой, който щеше всеки момент да се разкрещи или да изпадне в паника. Очевидно въргалящите се по улицата трупове не бяха нещо ново за него.

Тъкмо в този миг непознатият вдигна глава и погледна право към мен.

С огромно усилие на волята успях да се сдържа да не хукна по улицата и продължих с досегашната забързана крачка. Мъжът не понечи да тръгне подире ми, а ме изпрати с поглед, докато се скрих зад ъгъла.

Извървах още две пресечки, за да съм по-сигурен. След това, когато воят на сирените разкъса нощта, вдигнах ръка и повиках едно роботакси.

— Добър вечер — посрещна ме компютризиран глас в кабината. — Накъде пътувате?

Погледнах към калъфчето, което продължавах да стискам в ръка. До земната станция на квадрелсовата железница, в околностите на Юпитер, се летеше почти седем дни. Налагаше се да потегля незабавно, ако смятах да хвана този влак.

Ще кажете, необмислено и импулсивно решение. Но кой знае, можеше в края на краищата да се окаже в моя полза. И без това от известно време обмислях идеята да хвана квадрелсовата и да обиколя галактиката, стига да събера достатъчно средства. А ето че сега ми се удаваше същата възможност, при това за нечия друга сметка.

Вярно, че толкова скорошно пътешествие не влизаше в плановете ми. Нито в сферата на интересите ми бяха жалките провинциални колонии на Земята.

И със сигурност не през трупа на убито хлапе.

Но някой бе вложил немалки усилия и средства, за да ме снабди с билет за Яндро. И някой друг си бе дал живота, за да ми тикне билета в ръцете.

— За къде ще пътувате, моля?

Пуснах калъфчето в джоба и извадих кредитната си карта, съжалявайки, че не бях взел карнетката на хлапето, докато все още имах възможност. Картата можеше да бъде проследена при всяко заплащане.

— „Гранд енд Мърсър“ — рекох веднага щом пъхнах картата в процепа. Петнайсет минути до апартамента, който обитавах, за да си събера багажа, сетне друго такси, за да хвана следващия полет за Луната и от там да се прехвърля на йонната ракета за квадрелсовата станция. Бих могъл дори да спестя няколко часа, ако тази седмица ракетите летяха навреме.

— Благодаря — рече таксито и се издигна плавно над оживената улица.

Капакът на тавана бе отворен и докато се насочвахме на юг, по протежение на Седмо авеню, неволно зарях поглед към оскъдния брой звезди, успели да надвият сиянието на градските светлини. Забелязах три от звездите на Орионовия пояс и втренчих очи в Ригел, намираща се в основата на съзвездието на ловеца, докато се питах дали нашето слънце се вижда от Яндро.

Не знаех отговора. Но изглежда щях да получа скоро възможността да го разбера.

[1] От shred (англ.) — разкъсвам, разсипвам. — Б.пр. ↑

2.

— Моля за внимание — обяви привидно успокояващ глас от високоговорителите в ресторанта. — Квадрелсов влак 339216 пристига след един час от Хеливанти и Белидош. Всички пътници за Нови Тигрис, Яндро, Джурианск и Цимахейската република, ако обичат, да се съберат в зеления салон за отпътуващи. Моля за вашето внимание...

Съобщението бе повторено още веднъж на английски, после на джуриански и махейски. Довърших сандвича, избърсах си ръцете и извадих картата от процепата на масата, която бях заел. Забелязах, че повечето от останалите посетители в бара не проявяваха нетърпение, вероятно щяха да пътуват с някои от по-късните влакове. Смъкнах се от столчето и задействах дистанционното на багажа. Два архаични куфара се изтърколиха от нишата в краката ми.

Успяха да изминат само няколко метра, когато едно от моторчетата на по-големия издъхна и той започна да се върти в кръг. Изругах полугласно, изключих го, наведох се и вдигнах куфара с небрежния жест на човек, който обича да си носи багажа само за да се поддържа в добра форма. След това се отпавих към вратата.

Бях по средата на пътя, когато забелязах момичето да излиза от едно сепаре и да се присъединява към рехавата групичка, следвана покорно от собствения ѝ куфар.

Бях я видял за първи път на Сутерлинския космопорт, където и двамата очаквахме полета за Луната, и оттогава непрестанно се мяркаше в периферията на полезрението ми — през три полета и две различни станции.

Сега, изглежда, тя щеше да пътува със същия квадрателсов влак.

Сам по себе си, разбира се, фактът, че бяхме прекарали близо седмица, летейки в една и съща посока, не означаваше нищо. В края на краищата от тази част на Атлантика до квадрателсовата станция имаше само една пътническа линия. Всеки, решил да се поразтъпче между звездите, щеше да направи същия избор като мен.

Проблемът бе, че момичето не се вписваше в нито една от стандартните категории пътници. Не я видях да разговаря с някого от останалите пасажери, нито дори с персонала на станциите. В космоса също се срещат срамежливи или затворени субекти, но дори те си намират досадни и скучни занимания, като например да четат списания или да спят, усукани като пашкули. На няколко пъти бях слизал до бара на йонната ракета, но нито веднъж не зърнах там момичето, което явно напускаше каютата си само в установените часове за хранене. Не се показа дори на корабното коледно празненство.

Докато вървах само на няколко метра зад нея, неволно се любувах на късата ѝ, лъскава кестенява коса. Беше около двайтсет-двайтсет и две годишна, с очи, които пасваха на цвета на косата, и стройна, елегантна фигура на човек, който тренира, за да се поддържа. Имаше хубави черти, ала очите ѝ гледаха някак отнесено. Вероятно тъкмо по тази причина никой на борда на йонната ракета не бе посмял да я заговори.

Имаше и една друга странна особеност, която бях забелязал по време на нашия полет: нито веднъж не заплати за каквото и да било с кредитна карта. Използваше само парични карнетки.

Разбира се, аз също прибягвах до тях. Но аз имах солидни причини да избягвам възможността да бъда проследен. Особено след като бях оставил онзи труп на улицата пред „Ню Палас тауърс“.

Питах се какви причини може да има момичето.

Совалката вече се товареше, когато я приближих, заедно с групата от ресторанта. Влязох вътре, намерих свободно място и оставих багажа на конвейера, който щеше да го откара до багажното на покрива. Петнайсет минути по-късно потеглихме. Преминахме покрай оръдията и ракетните инсталации на бойната платформа на Земната федерация, която се носеше плавно из космоса като някаква гигантска хищна птица, и поехме петдесеткилометровия маршрут към квадрелсовата станция.

Зяпах през прозореца, когато я приближихме, заслушан в разговорите и възклицанията наоколо. Квадрелсовият тунел пресичаше небосклона точно над нас — блестящ метален цилиндър, простиращ се от безкрай до безкрай. Необяснимо защо, въпреки че лъщеше, беше трудно да бъде забелязан, докато не се озovesш почти до него, което

вероятно бе причината да не бъде открит в продължение на близо стотина години, през които различни изследователски сонди бяха кръстосвали пространството около Юпитер.

Още по-трудно бе да се видят краищата на тунела, които изчезваха в двете посоки, където цялото това съоръжение преминаваше в хиперпространството — мястото, където бе разположено. Бяха правени няколко опита да се проследи цилиндърът до мястото на изчезването му, но колкото и далече да отидете, тунелът си остава солиден. Специалистите го наричаха „трансоптическа илюзия“, което бе хитър начин да скрият, че нямат ни най-малка представа за какво става въпрос.

Но от друга страна, поне доколкото ми беше известно, нито една от останалите раси, които пътуваха с квадрелсовата железница, не беше по-добре осведомена. Единствените, посветени в тази тайна, бяха Паяците — съществата, отговорни за поддръжката на железницата — но те не проронваха нито думичка по въпроса.

Самата станция представляваше разширение на тунела, с дължина пет километра и диаметър два, с отвори с различни размери, разположени в редици от външната му страна. Според общоприетата теория станциите бяха по-големи от останалата част на тунелите, за да могат да ги „закотвят“ към реалното пространство. Някои по-цинични коментари гласяха, че целта е да се оправдае по някакъв начин огромният хонорар от няколко трилиона долара, който трябваше да бъде заплатен при монтирането на квадрелсова станция в Слънчевата система.

Към два от отворите бяха скачени пътнически совалки, подобни на нашата, готови да приемат пристигащите. Още десет или дванадесет от отворите бяха заети от товарни кораби, което означаваше, че скоро ще пристигне голяма товарна композиция. Транспортирането на товари и стоки бе истинският гръбнак на тази операция, като се има предвид, че квадрелсовата железница отговаряше за всеки грам от стокообмена между няколко хиляди обитаеми светове в галактиката. Пътническият транспорт, разбира се, беше приятна придобивка, но в общ план едва ли покриваше и една стотна от печалбата, реализирана от Паяците.

Совалката ни се размина с малък обслужващ катер и се прилепи към отвора, маркиран с ярка виолетова светлина. Чу се приглушено

изщракване на скоби и люкът на покрива се отвори. Усещайки наличието на въздух, херметичната преграда на станцията се разгъна като диафрагма, а пътниците разкопчаха коланите и се отправиха, носейки се из въздуха, нагоре към люка, където се подреждаха покрай подвижната стълбичка.

В информационната брошурка, която бяха раздали на всеки от нас, изрично се подчертаваше, че за разлика от ротационната псевдогравитация, съществуваща на междинните станции, осигурена от шоршиански векторно-маневрени двигатели, каквито използваша навсякъде из галактиката, в тунелната система се поддържаше изкуствена гравитация, която започваше от самия външен ръб на отвора. Но на всяка совалка се пада поне по един кретен, който не си дава труда да чете указанията. Нашият беше шестима души в редицата пред мен и се носеше с уверени движения нагоре, без да си дава труда да се придържа за перилата на стълбичката. Той достигна отвора и изведнъж рязко смени посоката — веднага щом главата му премина от другата страна, гравитацията на тунела го сграбчи в обятията си и го запокити назад. При следващия си опит беше достатъчно благоразумен да не изпуска перилата, докато не премине невидимата преграда.

Минута по-късно, за първи път от близо две години насам, стоях наред най-великото инженерно постижение, което е познавала някога тази вселена.

Общото устройство на станцията бе съвсем банално и като се изключеше фактът, че тя е построена във вътрешността на огромен цилиндър, би могла да се намира навсякъде върху земната повърхност или под нея. Имаше трийсет канала с четирирелсови линии, разположени на равни разстояния по вътрешната ѝ повърхност, с елегантни постройки между тях, изпълняващи ролята на сервизни центрове, ремонтни работилници и чакални за пътниците, сменящи линиите.

Защо релсите бяха четири, си оставаше още една от загадките, на които едва ли някога щяхме да получим отговор. Две релси с подобни размери щяха да са напълно достатъчни, за да поддържат нужната стабилност, а третата — да осигурява енергията за движението от външен източник. Но никой не можеше да обясни защо на системата е била нужна и четвърта релса.

Всъщност, повечето хора вероятно никога не си бяха задавали подобен въпрос. Може би дори не бяха забелязали, че има релси. Защото първото, което виждаха всички, когато влизаха в тунела, бе осевата линия.

В официалната информация за квадрелсовата железница осевата линия се описва като оптична искряща тръба вътре в тунела, с неизвестен състав и предназначение, което е все едно да опишеш райска птичка като хвъркащ предмет с цветна перушина. С диаметър десет метра, сияеща във всички цветове на дъгата — включително инфрачервения и ултравиолетовия спектър, — осевата линия беше като светлинно шоу при кофеинова свръхдоза. На приблизително равни интервали шаркитеменяха своята обогреност, бързина и интензитет и немалко наблюдатели бяха готови да се закълнат, че линията се гърчи и извива, и изглежда сякаш е подложена на огромно напрежение и всеки момент заплашва да се скъса. Хлабавата метална мрежа, която обгръщаше осевата линия, само придаваше допълнителна достоверност на тази илюзия, наподобявайки екраниращ щит, който да опазва пътниците при евентуален инцидент.

За щастие, детайлните измервания отдавна бяха доказали, че „гърченето и извиването“ са още една оптическа илюзия. Същите тези измервания бяха потвърдили, че осевата линия е разположена точно в геометричния център на тунела, откъдето произхождаше и названието ѝ. В действителност, това бе всичко, което бяха успели да разкрият уредите. Повечето експерти бяха на мнение, че осевата линия е ключът към тайната за принципа на действие на квадрелсовата железница — с изключение на онези, които настояваха, че тя е четвъртата релса, — но общо взето дебатите спираха дотук. Нито един скенер, достатъчно компактен, за да премине през отворите на станцията, не бе в състояние да проникне през външната обвивка на осевата линия и да установи какъв е строежът ѝ, също както най-мощните военни сканиращи устройства не съумяваха да преодолеят обшивката на самия тунел. С други думи, изследванията бяха стигнали до задънена улица, което изглежда бе напълно според желанието на Паяците.

— Добре дошъл, пътнико — произнесе един глас зад мен.

Като говорим за дявола... Придавайки си невинно изражение, аз се обърнах.

Един от Паяците бе застанал зад мен — сивкава сфера с диаметър половин метър, увиснала под корона от седем сегментоидни крачета. Лъщящата повърхност на сферата отразяваше светлинното шоу на осевата линия. Съществуващото бе почти два пъти по-високо от човешки бой, като самата сфера висеше на около метър над главата ми, което подсказваше, че точно този Паяк е техник по поддръжката. Факт, сам по себе си достоен за внимание, тъй като обикновено с пътниците се занимаваха кондукторите.

— Добре заварил — отвърнах с привидно нехайство. — Какво мога да направя за теб?

— Къде ти е багажът?

Погледнах през рамо към купчината от куфари, чанти и пътни сакове, разтоварени от совалката, част от които вече се раздвижваха, за да потърсят собствениците си.

— Там някъде — посочих нехайно. — Защо?

— Ако обичаш, донеси го тук — рече Паякът. — Трябва да бъде прегледан.

Усетих, че сърцето ми се свива. При всички предишни пътувания с квадрелсовата железница само веднъж досега бяха изисквали багажа ми за проверка и това бе станало, след като скенерите бяха открили вътре нещо нередно.

— Разбира се — кимнах, като се опитвах да запазя спокойствие, докато задавах команди чрез дистанционното, надявайки се куфарът да не ме изложи, като издъхне по средата на пътя.

За мое учудване не само че не го стори, но и си проправи път между останалите куфари и се приближи бодро към мястото, където го очаквахме двамата с Паяка.

— Да го отворя ли? — попитах.

— Не. — Паякът пристъпи към куфара, наведе се, отдели два от крайниците си, оставайки стабилно подпрян на останалите пет, пхна ги в дръжките и повдигна товара. — Ще ти бъде върнат — добави той и се отдалечи към една от сградите непосредствено до линията, на която се очакваше да пристигне моят квадрелсов влак.

Изпроводи го с поглед, чудейки се, както мнозина други обитатели на галактиката, какво ли може да се крие зад сияещата сфера. Но металната кожа на Паяците блокираше също толкова ефикасно сензорите, колкото и осевата линия. Биха могли да бъдат

роботи, андроиди, говорещи патици или нещо още по-причудливо и налудничаво. Съществува изчезна в сградата и спокоен от внезапно предчувствие, аз се извърнах.

Момичето стоеше хрисимо при купчината от куфари, подреден в краката ѝ багаж, но гледаше към мен. За един кратък миг погледите ни се срещнаха и задържаха от разстояние. После, сякаш осъзнала със закъснение, че я гледам, тя сведе очи.

Намръщих се, обърнах се и се отправих към перона. Ако влакът пътуваше по разписание — а досега не бях чул квадрелсов влак да закъснява, — щеше да пристигне точно след осем минути. Трийсет минути след това щеше да потегли, с моя милост на борда.

Дотогава Паякът би трябвало да ми върне багажа — иначе ме очакваше доста солена сметка.

Седем минути по-късно в далечния край на тунела се появи червеникаво сияние, предвещаващо приближаването на влака.

Останалата част от пътниците се бяха струпали на перона и отново чувах възхитени подвиквания и изненадани възклицания. Влакът се приближаваше бързо и скоро червеното сияние се разтвори в чифт ослепителни лазерни лъчи, проблясващи между огромния преден буфер на двигателите и осевата линия отгоре. На местата, където лъчите докосваха линията, сиянието ѝ се усилваше многократно и аз се позабавлявах да наблюдавам изплашените реакции на неколцина от онези, които очевидно стъпваха за първи път на квадрелсова станция. Сетне лазерите угаснаха и тъмната, неясна маса отзад се превърна в лъщяща сребриста машина, теглеща композиция от също толкова лъскави сребристи вагони, която с приближаването към перона снижаваше бързо скоростта си. Машината и първите няколко вагона профучаха покрай нас, после, с пищене на задействаните спирачки, квадрелсовата железница закова на място.

Тази композиция се състоеше от шестнайсет вагона, всеки от тях с по една врата близо до предния край. Вратите на вагоните се отвориха едновременно и от всяка излезе по един Паяк кондуктор, досущ като техника, с който бях разговарял преди малко, но със значително по-нисък ръст. Кондукторите отстъпиха встрани от вратите и застанаха там, като часовои пред Бъкингамския дворец, докато

земните и извънземните пътници прибираха разтоварения багаж и се отправяха към чакалните за прехвърляне на други линии, или към местата, където щяха да се прекачат на совалките. В задния край на влака неколцина техници пренасяха по-едрите товари от вагоните към транспортните кораби, докато от другата страна, както знаех от опит, още една група техници вадеше багаж и товари от отделенията под купетата.

Погледнах към предната част на влака, където двама техници бяха спрели при машината. Единият от тях се покатери, използвайки монтираните за целта ръкохватки, и достигна една издатина на покрива, точно зад компактната сателитна чиния. Той отвори със свободните си крака капака на издатината, сетне извади внимателно отвътре пощенския цилиндър и го подаде на техника долу. Вторият Паяк пое цилиндъра и го замени с друг, който скоро след това бе поставен на мястото на предишния. Измамно дребни по размери, тези цилиндри бяха натъпкани с всички последни новини от галактиката, заедно с лични електронни съобщения и всякаква кодирана информация.

Пътници, багаж и поща — печелившата триада на всяка цивилизация. И всичко това се прекарваше чрез квадрелсовата железница.

Всичко това под контрола на Паяците.

Само след няколко минути потокът от слизаци пътници секна и кондукторите отново пристъпиха напред.

— Всички на борда на Трансгалактическа квадрелсова железница 339216 за Нови Тигрис, Яндро, Джурианск и Цимахейската република — обявиха те в един глас, повтаряйки дословно информацията, изписана на огромния холоекран над композицията. — Отпътуване след двайсет и три минути.

Тълпата се люшна напред, докато Паяците повтаряха съобщението на джуриански и махейски, което си беше чиста загуба на време, тъй като точно за този влак нямаше нито един пътник, представител на споменатите раси. Но ритуалът си беше ритуал, както бях научил през времето, през което бях на държавна работа, и не биваше да се нарушава само защото в конкретния случай бе напълно безсмислен. Заобиколих тълпата отзад и се насочих към петнайсети вагон, последния преди товарния.

Билетът ми имаше бронзов цвят, което само по себе си подсказваше, че мястото е в непрестижната категория. Но едва когато се качих в купето и се запромушвах в тясното пространство между подредените покрай стената контейнери, аз си дадох сметка колко ниско в хранителната верига се намирах. Петнайсети вагон бе всъщност хибрид — това бе товарен вагон, натъпкан на три четвърти с контейнери, с една тясна редица от трийсет седалки, подредени в средата.

Десетина места бяха заети от представители на други космически раси — цимахейци, джурианци, един белидеец, и никой от тях не ми обърна внимание, докато вървах по пътеката. Джурианците, наподобяващи изправени на два крака игуани, със закривени клюнове и трипръсти крака с извити нокти, имаха мътни люспи, говорещи за низшия им произход, докато трътлестите цимахейци бяха разпуснали рунтавите си косми, вместо да ги усучат на плитки, както го правеха техните аристократи.

Обърнах по-специално внимание на белидееца, когато се приближих към него, като втренчих поглед в кобурите и най-вече в подаващото се от тях оръжие, което при тяхната раса бе истинският признак за социално положение. В тунела не се допускаше внасяне на истинско оръжие, но белидейците се бяха приспособили към правилата на Паяците, като заменяха личното си оръжие с точни пластмасови копия, когато пътуваха.

За мен тези извънземни винаги са изглеждали някак нелепо и кой знае защо ги оприличавах на катерици, които си играят на войници. Но имайки предвид, че отвъд пределите на квадрелсовата железница оръжията им бяха истински, беше разумно да запазя мнението за себе си.

Колкото и да бе странно, този белидеец не носеше никакви декорации. Но от друга страна, рекох си, нищо чудно, след като очевидно тук отзад сме натъпкани все изметта на междузвездните цивилизации. Който и да беше неизвестният ми благодетел, явно не обичаше да си развързва кесията.

И все пак този вагон щеше да ме откара на Яндро със същата бързина, с която и вагоните от първа класа. Поне веднъж нямаше да се налага да се притеснявам, ако съседът ми по място има заплашително едро туловище или съмнителни хигиенни навици.

И в този момент, тъкмо когато подминавах белидееца, той ме погледна.

Не беше кой знае какъв поглед, нищо повече от небрежно повдигане на клепачите и почти незабавното им спускане. Но в краткия миг, когато очите ни се срещнаха, по гърба ме полазиха тръпки.

Ала не беше нищо, което да ме накара да реагирам по какъвто и да било начин, ето защо продължих и се настаних на мястото си. Тринайсет минути по-късно чух глух и равномерен тропот от освобождаването на спирачките. Няколко секунди след това, със съвсем леко разтърсване, влакът потегли напред. Чу се ритмично потракване отдолу — всеки път, когато колелата се удряха в празнините между релсите — и ритъмът непрестанно се ускоряваше. Вестибуларният ми апарат засече едва доловимо движение нагоре в мига, когато напускахме станцията и се насочвахме към по-тясната част на тунела. Малко след това движението отново стана хоризонтално и ние поехме към Яндро. Общо осемстотин и двайсет светлинни години, един приятен нощен преход с влака.

Което, разбира се, беше точно онази част, караща учените да си скубят косите. Никъде през целия ни път железницата нямаше да надхвърли скоростта от сто километра в час по отношение на тунела. Това вече бе доказано със скоростомери и доплерови измервания на стените на тунела.

Ала от друга страна, когато само след четиринайсет часа пристигнем на станция Яндро, щеше да се окаже, че спрямо останалата част от галактиката сме се придвижвали със скорост от една светлинна година в минута.

Никой не знаеше как се получава това, включително която и да било от шестте раси, които твърдяха, че използват квадрелсовата железница още от самото ѝ създаване преди седемстотин години. Не можеха дори да постигнат съгласие дали скоростта в хиперпространството се усилва, или по някакъв начин се скъсява разстоянието.

В миналото винаги съм смятал подобни спорове за загуба на време. Системата работеше, Паяците я поддържаха във функциониращо състояние и до този момент това бе напълно достатъчно.

Но това беше допреди странната случка в подножието на „Ню Палас тауърс“ преди седмица.

И, разбира се, преди Паяците да ми отнесат багажа. Можех само да се надявам, че са го поставили някъде на борда на влака и че ще го открия, когато слеза на Яндро.

Наклоних облегалката назад, извадих електронния си бележник и един от чиповете с книги от джоба си. Смятах да почета, докато останалите пътници се настанят, а след това да се разходя до ресторанта за втора и трета класа. Съществуваше възможност моят все още неизвестен благодетел да е някъде във влака и да подготвя среща с мен, така че ми се струваше добра идея да си създам представа за колкото се може повече пътници.

Но още докато четях първите изречения, усетих, че погледът ми се замъглява. Пътят от Земята беше дълъг и едва сега започвах да усещам натрупаната умора. Реших, че ще е най-добре да подремна, преди да се занимая със запомнянето на лица. Изключих бележника, прибрах го и нагласих алармата на часовника да ме събуди след час. Метнах прощален поглед на белидееца, облегнах се назад и затворих очи.

Пробудих се внезапно. Главата ме цепеше, тялото ми бе натежало като от прекалено много спане и ме глождеше неясното усещане, че нещо не е наред.

Не бързах да отворям очи, вместо това първо се послушах и размърдах ноздри за признаци на движение или подозрителна миризма. Нищо. Какво тогава бе задействало интуицията ми?

И после изведнъж го забелязах. Равномерният потракващ ритъм на колелата се променяше, забавяйки постепенно темпото. Влакът приближаваше към станция.

Едва забележимо повдигнах клепачи. Бях опрял брадичка на гърдите и скръстил ръце. Часовникът показваше, че са изминали два часа, откакто бяхме напуснали Земната станция — час по-дълго, отколкото трябваше да спя, и три часа по-малко, отколкото ни бяха необходими, за да стигнем до Нови Тигрис.

В такъв случай къде — и защо — спирахме?

Повдигнах лекичко глава и бавно отворих очи. Когато заспивах, пред мен седяха други шестима пътници. Сега всички бяха изчезнали.

А може би не. Не ги виждах, но забелязах някакво движение в пространството зад контейнерите, където не достигаше светлина. Някой, струва ми се, стоеше при вратата.

Белидеецът?

Измъкнах се безшумно от седалката, докато пулсът ми постепенно се ускоряваше, заплашвайки да изпревари бясното темпо на влака. Теоретично Паяците не позволяваха да се внася оръжие в тунелите. Но също теоретично не би трябвало да има спирки между Земята и Нови Тигрис.

Бях изминал около половината разстояние до вратата, когато с познатото свирене на спирачки влакът преустанови движението си. Сянката помръдна отново и аз коленичих зад най-близката седалка в мига, когато фигурата се подаде зад контейнерите.

Не беше белидеецът. Беше момичето.

— Здравейте, господин Комптън — заговори тя. — Ще дойдете ли с мен, ако обичате?

— Да дойда — къде? — попитах предпазливо.

— Навън — отвърна тя и посочи вратата зад нея. — Паяците биха искали да разговарят с вас.

3.

Вратата се отвори и тъй като се съмнявах, че имам право на избор, последвах я отвън на перона.

На пръв поглед приличаше на стандартна квадрелсова станция. Но когато се огледах, установих, че няма нищо стандартно в нея.

Първо, имаше само четири канала с релси, вместо обичайните тридесет. Самата станция бе по-къса и тясна, вероятно по дължина не надхвърляше километър. Вместо познатата смесица от помещения за пътници и за поддръжка, пространството между релсите бе запълнено със строго профилирани постройки — от съвсем миниатюрни, с размерите на канцелария, до гигантски, наподобяващи самолетни хангари. Имаше цял лабиринт от допълнителни коловози, които свързваха отделните помещения.

— Насам — рече момичето и ме поведе към една от ниските сгради.

Тя тръгна, а аз се поколебах за миг. Не можех да измисля нито една причина, поради която Паяците биха искали да разговарят с мен, и това ме караше да се чувствам неспокоен.

Още повече че бяха спрели цял влак, за да го направят. Погледнах през рамо, докато се чудех какво ли обяснение ще дадат на останалите пътници.

Не възнамерявах да им дават никакво обяснение, тъй като нямаше други пътници. Останалата част от влака бе изчезнала. Само моят вагон, опразнен своевременно от шестимата си пасажери, пред товарния вагон и друга машина, която вероятно го бе изтикала дотук.

— Господин Комптън?

Обърнах се. Момичето бе стигнало постройката и ме чакаше до вратата.

— Мда — измърморих и не без усилие на волята я последвах. Тя изчака да се приближа и двамата влязохме заедно.

Зад вратата имаше малка стая, мебелирана според конкретните нужди, също както всичко останало на станцията. Три фотьойла,

обърнати един към друг. Един от тях вече бе зает от поразително дебел мъж на средна възраст, облечен в син костюм и с посивяла коса. Зад него стоеше Паяк, по-висок от кондуктор и по-нисък от техниците. Вероятно управителят на станцията, реших аз, докато разглеждах непроницаемата сфера.

— Добър ден, господин Комптън — поздрави ме дрезгаво мъжът. Говореше с малко приглушен глас, сякаш се обръщаше към мен изпод водата. — Казвам се Хермод. Ако обичате, седнете.

— Благодаря — рекох и заех един от свободните фотьюли, докато момичето се настани в другия. — Мога ли да узная къде се намирам?

— В една от станциите за поддръжка и ремонт на тунела — обясни той. — Точното ѝ местонахождение не е от съществено значение.

— Мислех, че поддръжката и ремонтът се извършват по главните станции.

Хермод помръдна леко масивните си рамене.

— И това е така — отвърна той. — Паяците избягват да говорят за тези станции.

— Е, това обяснява донякъде нещата — отбелязах. — Но не мислите ли, че на Нови Тигрис ще има да се чудят, когато влакът се появи с два вагона по-малко?

— Оставете за това да се грижат Паяците — успокои ме той. — Едва ли щяха да си правят труда да разговарят с вас, без да вземат мерки за подобна дреболия. Бъдете спокоен, ще се присъедините към влака, преди да пристигне на Тигрис.

— Ах — въздъгнах и си придадох успокоен вид, макар все още да бях нащрек. Значи Паяците не само искаха да разговарят с мен, а и държаха това да стане тайно. — Добре де, за какво става въпрос?

— Паяците имат проблем — обясни мрачно Хермод. — И то такъв, от който може би ще зависи бъдещето на цялата галактика. Изглежда смятат, че бихте могли да помогнете за решаването му.

— Какво ви кара да смятате така? — попитах, усещайки, че цялото ми тяло е плувнало в пот.

— Вие сте отлично подготвен наблюдател, следовател и аналитик — рече той. — Школуван при най-добрите — разузнаването на Западния съюз.

— Което ме изгони преди две години — припомних му, подминавайки с привидно нехайство въпроса дали разузнаването на Западния съюз наистина е най-доброто.

— Но не и заради липсата на способности — отвърна Хермод. — Причината не беше ли... как го бяха нарекли? Професионална недискретност?

— Нещо подобно — съгласих се равнодушно. Точно така бе формулирано в заповедта за уволнение. „Професионална недискретност“, сякаш бях откраднал кърпа в хотела, или нещо от този род. А не защото бях предизвикал страхотен фурор в медиите, след като им поднесох на тепсия главите на неколцина висши чиновници, при което си спечелих омразата и проклятието на генералния секретар на ООН. И след всичко това имаха смелостта да ме обвиняват в професионална недискретност!

Но сега не беше времето да обсъждаме този въпрос.

— Има много други бивши разузнавачи на Западния съюз, които са също толкова добри, без да са губили репутацията си — продължих да упорствам. — Така че — отново — защо точно аз?

Хермод смръщи вежди.

— Резервираността ви ме изненадва, господин Комптън — рече той. — Бих си помислил, като се има предвид настоящото ви положение, че сте готов да се вслушате във всяко разумно предложение.

„Моето настоящо положение.“ Какъв невинен, на пръв поглед израз. Почти като „професионална недискретност“.

Дали той и Паяците знаеха за новата ми работа? Трудно ми беше да си представя, след всички параноични усилия, които бяхме положили, за да я запазим в дълбока тайна.

От друга страна, трудно беше да си представя как биха могли да не знаят. Техният пратеник, в края на краищата, бе точно там, пред „Ню Палас тауърс“, вечерта, когато стана онази случка.

Но не можех да откроя никакви признаци, че Хермод знае нещо повече по въпроса, по жестовете и поведението му. Нямах и следа от напрегнато очакване, нито от нетърпението на ловеца, дебнещ жертвата да падне в капана. Нищо, освен ентузиазъм да послужи на новите си господари, страх и безпокойство пред бъдещето. Ако знаеше нещо повече за мен, ужасно умело го прикриваше.

— Вярно е, че настоящото ми положение не е такова, каквото бих искал да бъде — съгласих се аз. — Но какво ще кажете да обменим малко информация, вместо да си разменяме любезности?

Той облиза устни.

— В галактиката има много загадъчни местенца — поде след това. — Едно от тях, което Паяците наричат Оракула, се намира на късо разстояние от станция, подобна на тази. От време на време някой Паяк, който преминава през този район, получава прозрения за бъдещето. — Той посочи Паяка зад него. — Преди пет седмици този тук е видял бъдещото разрушаване на филианска станция.

Този път не се сдържах и се надигнах. Филианските станции са сред най-добре охраняваните в цялата галактика.

— Сигурен ли е, че става въпрос за филианска станция?

— Напълно — отвърна Хермод и лицето му потъмня. — Защото там имало изкормени останки на два бойни кораба от клас „Сорфали“.

Хвърлих поглед на Паяка.

— Вашият приятел трябва да е халюцинирал — рекох с привидно безразличие. — Филианците са генетично програмирани срещу бунт и гражданска война.

— Не съм казвал, че е имало гражданска война — възрази Хермод с още по-мрачен тон. — Атаката е дошла извън системата.

Погледнах към безизразното лице на момичето. Ако това беше шега, никой не се смееше.

— Сега вие халюцинирате — рекох на Хермод. — Не могат да се прекарват оръжия с железницата. Със сигурност не и такива, които биха се справили със „Сорфали“. Знаете го по-добре от мен.

— Така смятат и Паяците — съгласи се Хермод. — Но въпреки това видението е било недвусмислено. И тъй като предишните пророчества на Оракула са се оказвали верни, Паяците нямат друг избор, освен да приемат и това за такова. — Той втренчи поглед в мен. — Предполагам, че е излишно да ви разяснявам последствията.

— Напълно — кимнах. В галактиката съществуваха общо дванайсет империи, или поне дванайсет раси, които Паяците приемаха официално за империи. Само няколко от тях, като петте свята на нашата жалка, незабележима Земна конфедерация, не бяха достойни за подобно название, други, между които Филианската асамблея и Шоршианските територии, бяха чиста проба такива, състояха се от

хиляди звездни системи, разпрострени на огромно разстояние из космоса. В исторически план, поне на Земята, могъщите империи рядко са се сблъскали една с друга, без да започват война, и доколкото познавахме извънземната психология, нямаше никаква причина да смятаме, че щяха да реагират по друг начин, ако имаха възможност да избират.

Не и в този случай. Единственият способ да се преодоляват междузвездните разстояния бе квадрелсовата железница, а нямаше никакъв начин да се напъха бойна машина в някой от вагоните. Изключение правеха междузвездните правителства, на които това бе разрешено, но при специални условия, и то само за отбранителни цели.

Което означаваше, че всеки, решил да започне война със съседа си, щеше да се изправи пред почти непреодолима преграда. В зависещата от квадрелсовия транспорт галактика отбраната беше богът на войната.

Но от друга страна, ако някой знаеше как да разруши не само една квадрелсова станция, но и няколко бойни кораба заедно с нея, на уютния мир, в който съществувахме всички, му се виждаше краят.

— Имало ли е нещо друго в това видение? — попитах. — Някаква представа коя от филианските станции е била разрушена или кой може да е агресорът?

— Нищо — поклати глава Хермод. — Забелязал е само, че филианските кораби са били със знаците както на сегашната династия, така и на тази, която се очаква да дойде на власт след четири месеца. От което можем да заключим, че атаката ще стане в преходния период.

Четири месеца. Играта непрестанно загрубяваше.

— Не е никак много време.

— Не е — съгласи се Хермод. — Паяците, естествено, са готови да ви окажат пълно съдействие, включително неограничен достъп до квадрелсовата система.

— Даже и до места като това? — попитах, като присвих очи.

— Да, ако се налага — кимна той. — Макар че не виждам защо ще ви е необходимо.

— Човек никога не знае — свих рамене. Изведнъж цялата тази история ми се стори ужасно интригуваща. — И как ще ми осигурят този неограничен достъп? С пропуск? С тайно ръкостискане?

— Започва се с това — рече той и кимна на момичето. Тя се надигна, извади от чантата си калъфче, което приличаше на онова, което бях открил в джоба на убития, само дето бе изработено от лъскава луксозна кожа, и ми го подаде.

За разлика от третокласния билет с бронзови краища този блещукаше с диамантения прах на пропуск „първа класа“ за неограничена употреба, какъвто досега бях виждал само по рекламите.

— Чудесно — рекох. — За какъв период е валиден?

— За какъвто се окаже необходимо — отвърна Хермод. — Стига, разбира се, да приемете работата. Е, очаквам отговор.

Обърнах пропуска към светлината, за да му се полюбувам, докато прехвърлях наум всички възможности. Ако всичко това бе капан и те бяха наясно с какво се занимавам, отговорът ми нямаше да промени нищо. Каквото и да кажех, вече им бях в ръцете.

Но ако не беше капан и предложението бе напълно легитимно, в такъв случай ми поднасяха дар върху сребърен поднос.

Разбира се, ако приема предложението, ще се задължа да направя нещо по въпроса, дори само от етични подбуди. Четири месеца не бяха кой знае колко време, за да успея да установя кой е неизвестният, подготвящ междузвездна война, и да го спра.

Но цялата тази история бе прекалено интригуваща, за да я подмина с лека ръка. Освен това, въпреки че поговорките често твърдяха обратното, не виждах защо да не се опитам да служа на двама господари.

— Защо не? — повдигнах рамене и прибрах пропуска във вътрешния си джоб. — В играта съм.

— Чудесно — Хермод отново кимна към момичето. — Това е Бейта. Тя ще ви придружава.

Погледнах я и установих, че тя също ме гледа с обичайното си равнодушно изражение.

— Благодаря, но предпочитам да работя сам.

— Може би ще ви е нужна информация и помощ от Паяците посочи той. — Само неколцина от тях могат да общуват с хората с нещо повече от предварително заучени фрази.

— Да не би вашата Бейта да говори техния език?

— Да речем, че познава тайното им ръкостискане — отвърна Хермод с уморена усмивка.

Опитах се да прикрия киселата си физиономия. Не ми трябваше компания за пътуването, особено на някой с вид на манекен, току-що свален от конвейера. Но очевидно Паяците щяха да настояват да ми прикачат шпионин.

— Ами добре — рекох. — Щом се налага.

— И още нещо — добави Хермод. — Куриерът, който ви достави билета, трябваше да ви придружава дотук. Спомена ли защо е променил намерението си?

Подвоумих се, но изглежда нямаше никакъв смисъл да лъжа.

— Боя се, че личното му желание едва ли играе съществена роля в случая. Той издъхна в краката ми.

Бейта възкликна сподавено и изведнъж в стаята се възцари злокобна тишина.

— Какво е станало? — попита Хермод.

— Бяха го простреляли — обясних. — На няколко места. Изглежда някой се бе постарал да се отърве от него.

— Успяхте ли да видите какво се е случило?

— Зная само, че кръвта му изтичаше, когато го намерих — отвърнах, като подбирах внимателно думите. Ако те вече знаеха повече за мен, споменаването на „Ню Палас тауърс“ нямаше да промени нищо. Но ако не знаеха, не аз щях да съм този, който да ги насочи в правилната посока. — Като се имаше предвид в какво състояние беше, направо е изненадващо, че бе успял да стигне толкова далече.

— Той беше известен за важността на мисията — отвърна натъжено Хермод. — Да имате представа какво оръжие са използвали?

— Парализиращи куршуми и инфразвукова пушка — отвърнах. — За щастие не бяха опрели до шредери.

— Това са човешки оръжия, нали?

— Да, което не означава нищо — рекох. — На Земната станция следят стриктно за вноса на извънземни оръжия.

— Не и когато е за някое от чуждите посолства на Земята или на Марс — обади се Бейта. Лицето ѝ се бе изопнало за миг при споменаването на трагичната кончина на хлапето, но сега отново бе придобило обичайното си равнодушно изражение. — Доколкото ми е известно, охраната на посолствата може да носи оръжие, каквото иначе е забранено за внос.

— Така е — кимнах. — Но да използваш подобно оръжие за убийство, е все едно да напишеш на голям бял плакат името на убиеца. Както вече казах, изборът на оръжие едва ли ще ни насочи към убиеца. Може би криминалистите щяха да имат по-голям късмет, ако бяха провели щателно разследване.

— И защо не са го направили? — попита намръщено Хермод. — Нали става въпрос за убийство?

— Защото жертвата не носеше никакви документи, кредитни карти или ключове — обясних. — Кой ще се занимава с подобни случаи? Ще имате късмет, ако въобще са запазили праха му след кремацията.

Хермод въздъхна.

— Ясно. Е... благодаря ви, господин Комптън. И успех.

Двамата с Бейта се върнахме мълчаливо във вагона, където аз се настаних на предишното си място, а тя седна зад мен.

— Надявам се, този път не възнамерявате да ми пускате приспивателен газ? — подхвърлих, като я погледнах през рамо.

За миг в очите ѝ блесна учудване.

— Знаехте ли за това?

— Беше съвсем очевидно — отвърнах. — Дали ви е хрумвало на двамата с Хермод, че можехте просто да ме поканите на разговор?

— Налагаше се да запазим разговора в тайна — обясни тя. Малко след като потеглихме, във вагона влезе кондуктор и съобщи на останалите пътници, че има свободни места във втора класа и могат да се преместят там. Трябваше да сте заспал, за да има извинение, че не предлага и на вас.

— Както казах, достатъчно бе да ме попитате.

— Щеше да е по-реалистично, ако не знаехте какво става. Ето защо билетът ви бе предназначен за Яндро.

— Разбирам — кимнах. — Означава ли това, че няма да ходим там?

— Освен ако не настоявате. Багажът ви вече е отнесен в първа класа, където разполагате със собствено купе. Можем да се преместим там веднага щом се върнем във влака.

Не само билет за първа класа, но и собствено купе. Много рано започваха да ме гледат.

— Много добре — кимнах. — Някакви шансове да се радвам на подобно внимание и след смяната на влака?

— Разбира се — отвърна тя, сякаш беше ясно. — Във всеки влак на квадрелсовата железница ще ви бъде подсигурено по едно празно купе първа класа за период от следващите четири месеца.

— От хубаво, по-хубаво — рекох. — Добре де, да се захванем с най-важното. Имате ли карта на квадрелсовата система? Искам да кажа, такава, която показва тези сервизни станции и разни други скрити хубости?

— Не зная какво разбирате под „скрити хубости“ — рече тя и извади от джоба си инфочип. — Освен това ще се наложи да използвате моя бележник. — Информацията е замаскирана и не може да се чете на всеки.

— Умно измислено — одобрих аз и поех електронния ѝ бележник. — Как ви е фамилията, между другото?

— Нямам такава — рече тя, докато се настаняваше на седалката. — До един час ще се скачим с влака. Ако имате въпроси, можете да ме събудите.

Тя затвори очи, а аз продължих да разглеждам още няколко секунди безизразното ѝ лице. Оттук нататък щеше да следи всяка моя стъпка и да подсвирне на Паяците при първото подозрително движение.

Обърнах се и погледнах напред. Все още не знаех дали Паяците не са замислили нещо друго. И така да беше, осигуряваха ми достатъчно дълго въже, за да се обеса на него. Щеше да е жалко, ако усилията им отидат нахалост. Облегнах се на седалката и се захванах за работа.

4.

Точно един час и девет минути по-късно почувствах леко разтърсване във вагона. Две минути след това вратата, която ни свързваше с предния вагон, се разтвори и от коридора върху тънките си крака пристъпи кондуктор и се отправи към нас. Наблюдавах го как се приближава, заслушан в равномерното дишане на Бейта. Когато Паякът бе на около пет метра от нас, тя внезапно се сепна и се събуди.

— Да? — чух я да казва.

— Мисля, че пристигнахме — обадох се аз.

— Така е — потвърди тя, докато търкаше очи с юмручета. Кондукторът е тук, за да ни отведе в купето.

— Знаете ли кое е нашето?

— Естествено.

— В такъв случай му благодарете и кажете, че сами ще идем дотам.

Тя се поколеба, сетне кимна.

— Ясно — рече и извърна очи към кондуктора. Сферата му се наклони лекичко в знак на потвърждение, той се обърна и пое обратно.

— Е? — подкани ме тя. — Отиваме ли?

— Търпение — рекох и си погледнах часовника. Изглежда бе достатъчно да извърне очи към някой Паяк, за да може да общува с него. Интересно. — След двайсет минути пристигаме в Нови Тигрис. Няма да има кой знае колко пристигащи и заминаващи, но поне няма да сме единствените, които да се местят.

Седяхме мълчаливо двайсет минути, и тогава влакът отново започна да забавя ход. После, когато реших, че пътниците вече са се раздвижили, двамата се отправихме към предния вагон.

Разходката се оказа по-интересна, отколкото очаквах. При предишните си пътувания с квадрелсовата железница, по времето, когато бях на служба в разузнаването на Западния съюз, обикновено пътувах в трета класа, с редките изключения, когато трябваше да охранявам някой важен чиновник. Почти всеки път бях пътувал в

компанията на хора от онзи изпълнен с комплекси тип, който не можеше да преживее факта, че не му стигат парите да си осигури място в първа класа.

Сега, докато пресичахме втора, а малко по-късно и първа класа, имах възможност да видя с очите си как пътува елитът на галактиката.

В първа класа седалките бяха по-широки и удобни, с мека тапицерия. Освен това по-подвижни. В трета класа седалките са фиксирани на едно място, което ограничава възможността да се нагласяват. Тези във втора бяха една идея подобри, поставени върху въртящи се на пода кръгли платформи, те осигуряваха малко повече лично пространство за пътника. За разлика от тях седалките в първа класа можеха да се местят навсякъде из вагона, което му придаваше атмосферата и вида на фойе в скъп хотел.

Това, което ме изуми, бе начинът, по който пътниците се бяха възползвали от тази възможност, за да се разпределят. В противовес на другите класи, където пътниците се събираха според расовата си принадлежност, тези от първа класа бяха далеч по-непредубедени. Шоршианци и белидейци седяха заедно, увлечени в сериозни разговори, докато тук и там човеци разговаряха като равни с халки и джурианци, независимо от факта, че тези две раси бяха колонизирали своите слънчеви системи още по времето, когато Шарлеман е подготвял завладяването на Централна Европа.

Дори политическите различия изглежда тук нямаха такова значение. Джурианците и цимахейците от известно време бяха в конфликт заради развитието на половин дузина светове, които се намираха по общата им граница, ала техни представители седяха около една маса, играеха на карти и разговаряха добросърдечно.

Същото беше положението и в бара на първа класа, където алкохолът и останалите интоксикаращи вещества подпомагаха непринудената атмосфера. Само в ресторанта пътниците седяха отделени един от друг, но подозирах, че причината ще е по-скоро в миризмата и видът на различните менюта, отколкото в зле стаена ксенофобия.

Вагонът пред ресторанта отново бе за седящи и едва следващият имаше спални купета. Там открихме и новия си дом.

Беше точно толкова хубав, колкото очаквах, и дори повече. Купето, естествено, не беше просторно, но площта вътре бе използвана

максимално и толкова ефикасно, че не изглеждаше нито тясно, нито претрупано. Към насрещната стена бе прикрепено разгъващо се легло, малко, но удобно. Над него имаше поставка за багаж и там видях моите куфари. До отсрещната стена бе разположен малък фотьойл с монтиран на облегалката монитор, а на стената зад него — холографски прозорец, в момента черен. Имаше също така гардероб със закачалки, които можеха да заемат всякакви форми, в зависимост от дрехите, плюс вградена ултразвукова почистваща система. Банята, в която не се стърпях да надникна, бе моделирана според човешките изисквания. Освен това на стената до нея имаше кушетка, вероятно за четене, ако се съдеше по плафоните над нея. Купето бе боядисано в приятни пастелни цветове, с множество дребни декорации и украшения.

— Ето нещо, с което лесно се привиква — подметнах, докато обикалях помещението, докосвах различните уреди и прокарях пръсти по полираните повърхности. Фотьойлът бе тапициран с материал, който наподобяваше кожа, докато кушетката бе покрита с нещо, което създаваше приятното усещане за плюш и пера.

— Надявам се, че ще ви хареса — отвърна Бейта. Тя ме заобиколи, приближи се до прозореца и натисна едно копче на малкия пулт. В отговор кушетката и плафоните над нея се скриха в стената, която се отмести встрани, разкривайки съседно купе — огледално копие на това.

— Ето го и моето — посочи тя и в гласа ѝ се долови нотка на предупреждение.

— Естествено — рекох. Всъщност не биваше да се притеснява. Нямах никакво намерение да ѝ се пускам, особено след като ме чакаше толкова важна работа. Върнах се при леглото, надигнах се и смъкнах по-малкия от двата куфара.

Още щом го стиснах за дръжката, в главата ми прозвуча неуловим алармен сигнал. Дръжките на куфарите, макар и стари, трябваше да са меки и податливи и тази не правеше изключение. Само дето сега не поддаваше толкова лесно при натиск.

— Бейта, ще ми изберете ли вечерното меню на ресторанта? — подвигнах аз, докато отварях куфара.

— Разбира се — тя седна във фотьойла и обърна монитора към себе си.

Докато вниманието ѝ бе фокусирано там, заех се да изучавам по-внимателно дръжката.

Причината за промяната ѝ беше почти ясна. Изглежда вътрешността ѝ бе запълнена с някакво вещество, както еклерите се пълнят с крем. Отвън материалът изглеждаше същият, като този на самия куфар, но кой знае защо се съмнявах, че е оригинален.

— Готово — обяви Бейта и завъртя монитора. — Но струва ми се, че вече ядохте на Земната станция.

— Опитният пътешественик се храни, когато има възможност — посочих аз, като се приближих до нея и прелистих менюто. — Дали ще ни поднесат поръчката в купето?

— Мога да попитам кондуктора. Да го помоля ли да ви донесе нещо?

— Не, благодаря. Предпочитам ти да го направиш. Ще бъдеш ли така добра да ми вземеш порция лучени кръгчета?

В миналото използвах теста „бъди така добра“, за да проверя характера на някоя жена. За разлика от повечето, върху които го бях прилагал, на Бейта дори ней трепна окото.

— Както пожелаете — рече тя и се надигна. Прекоси помещението, отвори вратата и излезе навън.

Последвах я до вратата, но за да я заключа. След това се върнах при леглото и свалих и втория куфар. В една галактика, където самозадвижващият се багаж е нещо естествено, съмнявам се, че и един на сто пътници познава усещането от стискането на дръжката. Единствената причина, поради която бях забелязал нещо нередно, бе повредата в моторчетата на един от куфарите ми, нещастно стечение на обстоятелствата, което ме бе ядосало преди няколко часа.

В тази история имаше поука или ирония, но в момента не ми беше до дирене на истината. Също както дръжката на по-малкия куфар, тази на по-големия ми изглеждаше променена. От джоба си извадих миниатюрен инструмент — най-голямото ножче, което позволяваха да се внася в квадрелсовата железница — и разпорих долния край на дръжката.

Първата ми мисъл бе, че Паяците нямат доверие на своя шпионин и затова са решили да ми поставят проследяващо устройство. Но докато прониквах все по-навътре, без да откривам нищо друго,

освен тънички жички, реших да се откажа от тази идея. Продължих нататък и след около два сантиметра се натъкнах на нещо познато.

Не беше предавател, а късообхватен приемник, скачен с миниатюрен импулсен кондензатор, който на свой ред бе свързан с тъничките жички под кожата.

Устройство, което напомняше на бомба с дистанционно задействане.

Извадих електронния си бележник и избрах чипа с моята колекция на „Енциклопедия Британика“. Не само бележникът на Бейта имаше специални функции. Поставих чипа, включих бележника и приближих сканиращия му край към материала, който се подаваше от разрязаната дръжка.

Не беше бомба, нито нещо от този род. Датчикът, с който разполагаше бележника ми, бе сред най-чувствителните анализиращи устройства в галактиката, обзалагам се, че самият директор на разузнаването на Западния съюз би дал дясната ръка на най-добрия си приятел, за да притежава нещо подобно. Въпреки това уредът не засичаше наличието на каквито и да било експлозивни или възпламеняващи вещества. Настроих го два пъти, за да съм сигурен, след това превключих на сканиране за отрови. Отново нищо.

Всъщност „нищо“, когато ставаше въпрос за отрови, можеше също да означава, че веществото е достатъчно добре прикрито, за да бъде засечено. Извадих запалка и я нагласих на постоянен пламък. Изстъргах мъничко парченце върху капачето на датчика и поднесох пламъка към него. За миг се вдигна синкаво пламъче, последвано от белезникав пушек, и парченцето изгоря. Изключих пламъка и отново се надвесих над бележника.

Този път най-сетне имах положителен резултат. Активна съставка с носител.

Нервнопаралитичен газ „Саарикс-5“.

Кой знае защо пред погледа ми отново изникна сцената със застреляния куриер на Паяците. Извадих чипа и прибрах обратно бележника. Заради липсата на каквито и да било опити за покушение срещу мен, след като напуснах Земята, бях започнал да изпитвам съмнение дали смъртта на хлапака не е била случайна, дело на сляпото улично насилие.

Сега обаче бях сигурен, че онзи, който стои зад убийството, просто изчаква подходящия момент.

Само че този път аз нямаше да съм единствената жертва. В зависимост от количеството „Саарикс-5“, можеха да пострадат всички дишащи кислород същества в радиус до десетина метра. Дори повече, ако убиецът задейства злоещото си устройство в затворено помещение.

Кое то на свой ред водеше към цял куп интересни въпроси. Като например кога и как бяха поставили устройството в дръжката на куфара? Единственият момент, в който бях изгубил багажа от погледа си след напускането на междинната станция, бе когато го бях оставил върху лентата на конвейера. Всъщност, залагането на бомбата едва ли би отнело повече от минута на опитен специалист. По-страшното бе, че прословутите сензори на Паяците не бяха засекли нищо подозрително.

А може би го бяха засекли? Но в такъв случай защо не ме бяха задържали или направо изхвърлили от железницата?

Оставаше още една възможност — бомбата да е тяхно дело.

Втрених поглед в куфарите, усещайки, че сърцето ми се свива. Вече близо седемстотин години Паяците управляваха и поддържаха квадрелсовата железница. През цялото това време нито веднъж не бяха постъпвали каквито и да било сведения за конфликт между тях, което естествено водеше до извода, че са монолитна култура без фракции, несъгласие или съперничещи си групички.

Ами ако това предположение не беше вярно? Ако в действителност имаше противници и само едни от тях искаха да разследвам опасността от избухване на междузвездна война? В такъв случай възможно бе да съществува и друга група, която да е противник на първата и да е вбесена от факта, че някакъв примитивен човек, чието правителство дори не иска да го задържи на служба, е натоварен с толкова отговорна задача.

Вбесени до такава степен, че да предприемат какви ли не действия, за да ме спрат.

Време беше да приключвам с изследването. Бейта можеше да се върне всеки миг и ако не знаеше за съществуването на дистанционното устройство, сега не бе най-подходящият момент да й поднасям подобна новина. Ако пък знаеше, толкова по-важно бе да не разбере,

че вече и аз съм в течение на нещата. Щеше да е добре, ако можех да обезвредя устройството, но подобни машинки вървят с диагностична програма, а не разполагах с уреди, с които да преодолея защитата ѝ. Ако моят неизвестен отровител разбере, че съм разкрил тайната, възможно бе да подготви друг опит и тогава щях да попадна в клопката му, без да съм предупреден.

Седях на фотьойла и прелиствах менюто, когато Бейта се върна с поръчката.

— Благодаря — рекох и поех от нея подноса. От чинията се носеше примамлив аромат. — Искаш ли да опиташ?

— Не — тя отстъпи назад. — Имаш ли вече някакъв план?

— Все още съм във фазата на събиране на материал — обясних, докато си похапвах от кръгчетата. — Като начало, искам да попиташ Паяците за онези изключения, когато се допускат оръжия в железницата.

— Това мога и сама да ти кажа. Лични оръжия, като тези на белидейците, се поставят в специални заключени кутии още на междинните станции и после се прибират в сандъци под купетата. По-големи оръжия и оръжейни системи се пращат с товарни композиции и след специално разрешение на правителството.

— Знам за тези случаи — рекох. — Питам за *неофициалните*.

Тя поклати глава.

— Няма такива.

— Няма такива, за които да знаеш.

— Никога не е имало — заяви тя, този път по-уверено.

Въздъгнах, но още не смеех да се отпусна напълно. Не вярвах на догматичните изявления.

— Нищо, все пак ми се ще да попиташ Паяците — рекох. — Освен това искам да знам всичко за сензорите на железницата. Как работят, как изглеждат, какво правят и какво могат да пропуснат.

Този път я изненадах.

— Не съм сигурна, че Паяците ще са склонни да споделят подобен род информация.

— Нямам друг избор — рекох. — Те ме помолиха да им помагам, забрави ли? Или ми донеси каквото искам, или си тръгвам.

— Добре, ще ги попитам — склони тя със стиснати устни. — Но едва ли кондукторите ще знаят отговора.

— А кой тогава?

— Ще трябва да ида при управителя на някоя станция — отвърна Бейта, намръщила чело.

— Това проблем ли е? — попитах. — Нали можеш да разговаряш с тях?

— Да, мога. Но не зная дали на Яндро ще открием този, който ни е нужен. Нито дали ще си осигурим чиста... линия... до него.

— Чиста какво?

— Това е моят начин... за връзка с тях. Но е с ограничен обхват. За по-далечни комуникации се налага да разчитам на ретранслация между Паяците, но само ако те са във физическа близост помежду си.

— Аха — кимнах аз. Значи погледът не е достатъчен, за да общува с Паяците. Тогава какво бе това — някаква форма на телепатия? Съмнявах се, защото поне досега не бях чувал, че някой представител на човешкия род е овладял телепатията. Както и което и да е било друго същество в галактиката.

В такъв случай каква беше Бейта?

— От друга страна, ще бъдем на станцията само за петнайсет минути — припомних й аз. — Не е кой знае колко време.

— Така е, но ще стигне да им предам въпросите ти. След като съберат информацията, ще ни я пратят по линията.

— Дано да стане — свих рамене. Пътници и товар пътуваха в тунелите със скорост една светлинна година в минута, но новините и пощата в онези куриерски цилиндри по някакъв начин пресичаха галактиката хиляди пъти по-бързо. Според най-популярната теория, обясняваща този факт, веднага щом железницата набере скорост, Паяците използват сателитна антена в предния край, за да излъчват информация към влака отпред по линията, използвайки тунела като гигантски ускорител.

По принцип системата трябваше да е напълно изолирана от въздействия, дори за самите Паяци. Но това, естествено, не пречеше да се вихрят всякакви конспиративни теории. Най-параноичната от тях бе, че Паяците четат всичко, което им попадне, преди да го излъчат.

Ако си имахме работа с две враждуващи фракции, въпросът дали Паяците подслушват всички комуникации, заставаше с още по-голяма сила пред мен. За съжаление не виждах какво мога да направя срещу това.

— Предполагам, че ще можем да получим информацията, независимо на кой от влаковете се намираме в момента? — попитах.

Бейта кимна.

— Ще го предам на управителя на станцията заедно с въпросите.

— Чудесно — рекох. — Нека я препратят на влака за Керфрис.

Тя ме погледна изненадано.

— Керфрис? Джурианският колониален свят?

— По-точно регионална столица — поправих я аз. — Защо? Да нямаш проблем с джурианците?

— Не, но... — тя се поколеба за миг. — Смятах, че на Хомшил ще се прехвърлим на трансгалактическия експрес и ще се отправим към Филианския космос. Нали там трябва да се състои нападението?

Напъхах с въздишка и последното лучено кръгче в устата си и се изправих.

— Хайде.

— Къде отиваме? — попита тя предпазливо.

— В бара — рекох. — Трябва да пийна нещо.

Бейта ме последва по коридора до задната част на вагона, през краткия тунел в следващия вагон и после през ресторанта. Барът беше доста оживен, но повечето от посетителите пиеха на групички и имаше само две свободни маси. Избрах тази в ъгъла и поведох Бейта нататък. Столовете бяха на буци и ужасно неудобни, което ми подсказваше, че преди нас на тях бяха седели шоршианци.

— Какво ще пиеш? — попитах я, след като се настанихме.

— Нещо безалкохолно.

— Въздържателка, значи? Жалко, защото алкохолът помага на хората да се сближават.

— А също замъглява мозъка и те поставя в неизгодна позиция спрямо твоите противници — изтъкна тя.

Помислих си за мъртвото хлапе на манхатънската улица и отровата в дръжката на куфара ми.

— За щастие аз нямам противници — промърморих.

Тя повдигна насмешливо вежди, но не каза нищо.

— Защо всъщност ме доведе тук? — попита вместо това.

— Трябваше ми уютно местенце, където двамата да си побъбрим. Подозирам, че Паяците ни подслушват в купето.

— Не биха го направили — възрази тя.

— Човек никога не знае — рекох. Всъщност аз знаех, а те — не. Часовникът ми беше подарен от едни типове, които са смахнати на тема шпионска техника, и сигурно щеше да ме предупреди, ако някой бе предприел подобни опити. Както и добре скритата ми сензорна система. Още една придобивка, заради която бившите ми колеги от разузнаването биха дали най-добрия си чифт обувки.

— Мисли си каквото щеш — рече Бейта. Говореше с дрезгав глас, което бе проява на умора. — За какво искаше да разговаряме?

Поех си въздух и го изпуснах бавно. Опитите ми да пробудя в нея „доброто момиче“ се бяха провалили, също както и тези да се държа арогантно и заповеднически. Може би най-добрият подход щеше да е прямият, чистосърдечен разговор.

— Виж — подех, — според здравата човешка логика това, което Хермод твърди, че е видял онзи Паяк, е невъзможно. Паяците проверяват всичко, което се внася в железницата, а филианците сканират всичко, което напуска тяхната междинна станция. Възможността да се внесат оръжия в тунелите е равна на нула.

— Тъкмо по тази причина Паяците се обърнаха за помощ към теб — припомни ми тя.

— Опитвам се да кажа, че цялата тази история е страшно объркана. Дори не зная откъде да започна.

Тя посегна към ръката ми през масата, но по средата на разстоянието се отказа и отпусна своята на покривката.

— Паяците нямаше да изберат теб, ако се съмняваха във възможностите ти.

Окуражаващи думи, при това произнесени с искрена загриженост. Състрадателна, но се бои да го показва?

Може би. Но не можех да се отърва от странното усещане, че е наблюдател, който следи развитието на евтино рекламно филмче, вместо човек, намиращ се във вихъра на събитията.

— Благодаря ти — отвърнах с престорена скромност. — Надявам се да си права.

— Права съм — рече тя с уверен глас. Огледа се, за да се увери, че никой не ни подслушва, после се наведе към мен през масата. — Но защо отиваме на Керфсис? Нима подозираш джурианците?

— Не съвсем — рекох, когато се появи един Паяк с напитките. Подадох на Бейта лимонадата и отпих от ледения чай. Беше силен и

сладък, точно какъвто го харесвах. — По-вероятно е някой от съседите на филианците да е този, който създава проблеми — продължих замислено. — Най-сериозните противоречия обикновено възникват на граничната линия. Но истината е, че бих искал да проверя на място дали джурианските правила за достъп са се променили за последните няколко години, откакто съм пътувал с квадрелсовата железница.

Бейта сръбна от лимоната и за миг на лицето ѝ се изписа изненада от странния вкус. Нима за първи път опитваше нещо подобно?

— Мога ли да попитам защо?

Кимнах към тавана, върху който бе начертана светеща карта на галактиката и квадрелсовата система.

— Ето къде е проблемът — подех. — Филианците са чак в другия край на галактиката, възможно най-далече от Земята. Дори да вземем експреса за там, ще трябва да пътуваме близо два месеца и половина. Не разполагаме с толкова много време, че да идем и да се върнем.

— Имаме четири месеца.

— Не, *филианците* имат четири месеца — поправих я аз. — Ние, от своя страна, нямаме... защото не филианците ще бъдат първите нападнати.

Тя присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Че които и да са подпалвачите на войни, трябва да са безумци, за да започнат с филианците — промърморих. — Филианските войници са генетично програмирани за лоялност, няма по-добра от тяхната отбранителна мрежа и империята им вероятно е най-голямата в галактиката. Ще опиташ ли първо с тях да си мериш силите?

Тя стисна устни.

— Мисля, че не.

— Следвайки същата логика, пробният субект трябва да я някоя нова, млада и сравнително не толкова опасна раса — продължих. — Ако се ограничим до онези, които са се присъединили към галактическия клуб през последните двеста години, остават джурианци, цимахейци, тра'хо'сейци и белидейци. — Отново сръбнах от чая. — И, разбира се, ние.

В продължение на около минута единственият звук беше приглушеният ропот от дузина разговори и потракването на колелата под нас. От предишните си пътувания знаех, че квадрелсовите вагон-ресторанти са конструирани по такъв начин, че височината и разбираемостта на всеки от разговорите се снижава рязко на метър от центъра на масата, около която се водят. Така се осигуряваше необходимата акустична бариера, зад която всеки се чувстваше безопасно и удобно.

— Когато и да изберат — рече Бейта, — ще трябва да направят изпитанията си поне няколко месеца преди атаката срещу филианците.

— Точно така — кимнах. — Което означава, че може да стане във всеки момент.

Тя отпи от лимонадата.

— Може и да си прав — рече. — Но щом те интересуват правилата за достъп, не е ли по-добре да започнем направо от Джурската?

— Не мисля така — отвърнах. — Това е централна станция, ще има твърде много хора и това ще ни попречи да наблюдаваме процеса. По-удобна е някоя регионална столица като Керфсис. Ще вземем совалката до междинната станция, ще се поогледаме, после се връщаме, хващаме следващия влак и продължаваме.

— Накъде?

— Още не зная — отвърнах. — Предполагам, че нападателите се нуждаят от пробен субект, който да е малко по-развит от нас или трахосейците. Така че остават джурианци, цимахейци и белидейци.

Тя се замисли за миг.

— Белидейците ми се струват най-подходяща кандидатура. По-развити са от Земната конфедерация, освен това се намират в един страничен ръкав и са сравнително изолирани.

— Така е, само че в момента се насочваме в обратна посока — припомних й аз. — И вместо да се връщаме и да губим време, най-добре ще е да проверим джурианците и цимахейците.

— Има много светове в галактиката — промърмори тя и вдигна чашата.

Кимнах и на свой ред надигнах чаша, като плъзнах небрежен поглед из вагона. Четирима джурианци бяха заели две от масите, сред останалите видях шоршианци и белидейци. В далечния ъгъл двама

цимахейци бяха седнали срещу един човек, но лицата им бяха скрити зад синкавия дим на традиционното *фламбе скински*, докато вентилаторът на стената над тях полагаше отчаяни усилия да изсмуква дима, за да не дразни останалите присъстващи.

— Ще прегледаме още веднъж картата, за да изберем най-подходящите жертви на нападателя — рекох. — Но колкото и да ограничаваме възможностите, пак ще остане доста голям район. — Повдигнах вежди. — Надявам се само, че двамата с теб не сме единствените, които работят по въпроса.

— И какво ще правим, когато ги открием? — попита тя, пренебрегвайки опита ми за подпитване. — Имам предвид нападателите.

— Това е най-лесната част — заявих. — Достатъчно е само твоите приятели, Паяците, да прекратят достъпа до тези светове.

Имаше нещо тревожно в начина, по който реагира на думите ми. Нищо особено, но все пак пробуди подозренията ми.

— Може би — рече тя.

— Какво искаш да кажеш с това „може би“? — попитах намръщено. — Това е тяхната транспортна система, нали? Не могат ли да обявят някого за *персона нон грата* и да откажат да обслужват станцията му?

— Не зная. Може и да могат. Просто не зная.

Втренчих поглед в лицето ѝ, опитвайки се да разгадая какво се крие зад непроницаемата стена. Досега изглеждаше напълно уверена във възможностите на Паяците. А ето че изведнъж не беше сигурна дали ще бъдат в състояние да затворят няколко квадрелсови станции?

Защото ако това не е по силите на Паяците, изводът бе, че *не те* управляват системата. Извод, който никак не ми харесваше, още по-малко в този момент.

— Какво пък, тяхна работа е как ще се справят с проблема — свих рамене. Но дори за мен самия прозвуча неубедително. — Нашата задача е да разберем кой и къде. — Прозях се. — Не е ли време да си починем малко?

— Да — кимна тя и се изправи. — Не се тревожи. Няма да кажа на Паяците за твоята... нали знаеш.

— Благодаря ти — рекох и също се надигнах. В действителност не ме интересуваха дали Паяците са наясно с моята криза на

доверието. Основната причина да проведе този разговор вън от купето, бе да проверя дали Паяците ще се обезпокоят, когато се отдалеча извън обхвата на тяхната малка саарикска бомба.

Но нямаше никаква реакция или поне аз не виждах такава, което ме връщаше там, откъдето бях започнал. Може би реакцията щеше да се прояви по-късно.

Въпреки това, ако не друго, имах чувството, че съм се посближил с Бейта. Вече знаех какъв подход да използвам спрямо нея. А това не беше никак малко.

Пък и леденият чай си го биваше.

5.

Осем часа по-късно пристигнахме на станция Яндро.

Бях нагласил прозореца в купето да показва картини от Швейцарските Алпи, най-вече защото, струва ми се, западноцентралните евросъюзни влакове и интригата, в която бях забъркан, си вървяха. Сега, докато се спускахме от тунела към станцията, изключих холокартината и направих прозореца прозрачен.

Всички квадрелсови станции, които съм посещавал, си приличат — всичките са вариации на една и съща тема. Яндро не правеше изключение, като вариациите в този случай бяха в броя и разпределението на сградите в станцията. Само два от трийсетте коловоза, разположени на равни разстояния из цилиндричната вътрешност на станцията, бяха предназначени за влакове, които спират на станцията, всички останали преминаваха транзитно към по-важни места. Ето защо само край два от коловозите имаше построени чакални и съоръжения за разтоварване.

Но дори това ми се струваше прекалено, имайки предвид ограничения брой пътници. Бяха само шестима, както преброих със своето сърце, когато спряхме на станцията. При близо трилион долара за построяването на толкова скъпо съоръжение колонистите на Яндро трябваше да изнесат страшно много дървесина, за да могат да си възвърнат вложените инвестиции.

С периферния си поглед забелязах Бейта, която прекоси тичешком платформата и хлътна в една от двете сервизни постройки. Погледнах си часовника, надявах се да успее. Петнайсетминутният престой едва ли щеше да е достатъчен за продължителни разговори с Паяците, а и се съмнявах сътрудничеството им да се разпростира дотам, че да задържат влакове.

Бейта изглежда също не хранеше подобни илюзии. Тя се появи на перона деветдесет секунди преди отпътуването и го прекоси със спринт, който щеше да направи чест на всеки олимпийски шампион.

Но дори тогава не бях сигурен дали ще успее да се качи, докато не я видях да влиза задъхана в купето две минути по-късно.

— Всичко е наред — обяви тя, след като си пое дъх. — Началникът на станцията ще предаде нататък молбата. Сведенията ще са готови, докато пристигнем в Керфсис. Ще ги получим на следващия влак.

— Хубаво — рекох и си погледнах часовника, който сега бе настроен на местно време. Беше малко след десет вечерта по стандартното време на Паяците, чийто ден продължаваше двацет и девет часа, а до станция Керфсис оставаха девет часа път. Достатъчно време за един хубав сън и солидна закуска.

Тъкмо се чудех дали преди това да не отскоча до бара за едно бързо, когато на вратата се позвъни.

Погледнах към Бейта.

— Очакваш ли някого? — попитах с тих глас.

Тя поклати глава и видях, че лицето ѝ е изопнато.

— Не е Паяк — рече.

Отново се позвъни. Поколебах се дали да не я пратя в купето ѝ, но реших, че нямаме достатъчно време да сгъваме и разгъваме стената, без да предизвикаме подозрения.

— В банята — наредих ѝ аз и се отправих към вратата. Почаках, докато се скрие в миниатюрното помещение, и натиснах дръжката.

Отвън стояха двама халки — с техните плоски лица, малко напомнящи на булдог, зъби, способни да откъснат човешки крак, и странна привързаност към земната канела.

— Ау! — изръмжа по-ниският и от устата му ме лъхна възкиселата миризма на любимото питие на тяхната раса. — Това не е скви. Този е човек.

— Май си прав — съгласи се по-високият, като се люшна напред и примижа, за да ме разгледа по-добре. — Какви интересни муцуни имат тези същества.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попитах, като за всеки случай запречих вратата.

По-ниският махна с ръка.

— Търсим един приятел — обясни той. — Халка, като нас. Простете за безпокойството.

— Няма проблем — отвърнах и се усмигнах великодушно, докато ги разглеждах внимателно. — Надявам се да го намерите.

— Ще го намерим, стига да е тук — каза онзи, като разпъна устни в подобие на усмивка, от което лицето му стана още по-плоско. Сетне улови спътника си за ръката и двамата закрачиха нататък по коридора, като се подпираха от време на време на стената, сякаш се бояха, че може да изчезне.

Прибрах се обратно в купето, но миг преди да заключа, отново надзърнах навън.

Двамата халки продължаваха да се отдалечават. Но сега вече нямаше и следа от привидната им неувереност, нито от полюшващата се походка. Също както не бях видял типичното за тях разширяване на зениците, когато са прекалили с алкохола.

Привидни пияници. Тръгнаха с привидна задача.

Прибрах се вътре и заключих.

— Кой беше? — попита Бейта, която излезе от банята.

— Двама халки търсеха свой приятел — рекох ѝ и си взех сакото от закачалката. — Случайно да си забелязала някой да те следи, когато се връщаше от станцията?

Тя сбърчи чело.

— Не зная... не съм се оглеждала. Съжалявам.

— Няма нищо — успокоих я и отворих вратата. — Не ме чакай.

От двамата халки нямаше и следа — или бяха преминали в следващия вагон, или бяха влезли в някое купе. Тъй като не изпитвах желание да звъня по вратите на съседите, особено в този час, отпратих се към следващия вагон и надзърнах в коридора.

Прекоших празния вестибюл и отново се озовах във вагон-ресторанта.

Часът може да беше късен по стандартите на Паяците, но това едва ли си личеше, съдейки по оживлението във вагон-ресторанта. Игрите на карти бяха във вихъра си, седалките бяха разместени така, че да е удобно на участниците. Светлината бе приглушена, но всяка от седалките разполагаше със собствено, подвижно осветление. Неколцина пътници дремеха на местата си, като за тишината им се грижеха звуковите неутрализатори, монтирани в облегалките.

Видях няколко халки, едни от тях играеха на карти, други разговаряха помежду си или спяха. Проправих си път през вагона, като

ги оглеждах внимателно. Лицата на халките са трудни за различаване, но за щастие имах известни познания по въпроса и бях почти сигурен, че нито един от присъстващите не беше от двамата, които ми бяха позвънили по-рано. Нито пък носеха подобни дрехи.

Бях стигнал почти до края на вагона и вече се канех да се връщам обратно, когато един човешки глас се издигна над общия шум.

— И с Яндро стават пет. — Застинах на място и преместих поглед в посоката, от която идваше. Възрастен мъж, облечен в стандартен костюм, седеше през няколко места вдясно от мен, но лицето му бе наполовина скрито в сянка. Забелязах, че на устните му трепка усмивка. — Хайде, хайде — подметна той насмешливо. — Не ми казвай, че си забравил паролата.

Гледах го още няколко секунди, докато зъбчатите колелца в главата ми задействаха механизма. След това умът ми приключи с монтажа на липсващите мустаци и брада и изведнъж картината застана на фокус: полковник Терънс Апългейт, разузнаване на Западния съюз.

— Това не беше моят отговор — рекох навъсено и понечих да продължа.

— Хиляди извинения — вдигна той ръка. — Пошегувах се неуместно. Седни, ако обичаш.

Поколебах се. Точно в този момент проследяването на двамата халки ми се струваше далеч по-важно, отколкото да обсъждам с някого лошите стари дни. Особено с един от виновниците да станат лоши.

Но от друга страна, намирахме се на борда на квадрелсовата железница и с изключение на тоалетните и спалните купета нямаше кой знае колко други възможности за някого да се скрие. Трябваше да призная, че ме гложеше любопитство относно това какво търси един чиновник от средния ешелон на разузнаването във вагон първа класа на квадрелсовата железница.

— Ужасно неуместна шега, полковник — потвърдих и се отпуснах на свободната седалка до него. — Как вървят нещата в разузнаването?

— Все така, доколкото съм чувал — рече той. — Можеш да ми кажеш господин Апългейт. Подадох оставка преди осем месеца.

Хвърлих многозначителен поглед към луксозната обстановка наоколо.

— Изглежда оттогава нещата са потръгнали.

Той сви рамене.

— В известен смисъл. Сега работя в ООН.

— Радвам се да го чуя — продължих с безизразен глас. Така и не бях успял да го докажа, но хранех силни подозрения, че зад изгонването ми от разузнаването стояха тъкмо хора от ООН. — Виждам, че там не се скъпят, когато пращат служителите си по работа.

— Не става дума за мен. Само придружавам други, на които изглежда трябва да държа ръцете.

— Не ми казвай, че си изпаднал до ролята на обикновен телохранил.

— Само без подигравки — предупреди ме той със смях, но очите му оставаха сериозни. — Все още мога да се справя с петима младоци като теб.

— Не се и съмнявам — отвърнах, решил поне веднъж в живота си да бъде дипломатичен.

— Не, в момента съм нещо като консултант — продължи той. — Заместник-директор Лосуту заминава на посещение при цимахейците, с които ще обсъжда закупуването на няколко звездни изтребителя, и се нуждаеше от военен експерт, за да ги огледа.

Значи Бирет Лосуту също беше тук. От трън, та на глог.

— Не е ли малко рисковано, в политическо отношение? — попитах. — Доколкото ми е известно, официалното мнение в ООН е, че земните изтребители не са по-лоши от останалите на пазара.

Апългейт изсумтя.

— И двамата знаем, че това е история, достойна за „Пулицър“. Но в ООН открай време са прочути с лицемерието си.

Спомних си за крокодилските сълзи по мой адрес, когато ме изритваха от работа, някои от които в очите на самия Апългейт.

— И не само с това — подметнах многозначително.

— За щастие сега случаят е различен — продължи той с усмивка. — Цимахейските изтребители са пратени на служба на Яндро и Нови Тигрис. Тъй че няма да сме единствените, които ги зяпат там.

— Остава въпросът с дупката в бюджета на ООН — посочих аз. — Това вече не може да не бъде забелязано.

— Може би — съгласи се той. — Но нали знаеш какво казват: милиард тук, милиард там и скоро преставаш да обръщаш внимание на приказките за пари. Всъщност цената е само половин трилион за

осемте изтребителя, които ни интересуват, освен ако не се реши нещо по-мощно. За последното имаха нужда от мен. — Той сръбна от напитката си и ме погледна над ръба на чашата. — Но стига сме приказвали за мен. Теб какво те води насам?

— Нищо особено — рекох. — Туристическа обиколка.

— Ами? — той сведе поглед към пода, после отново го втренчи в мен. — Някой е умрял и ти е оставил наследство?

— Добре де, туристическа обиколка по служба — отвърнах. За щастие вече разполагах с подготвена легенда. — Нает съм от голяма туристическа фирма, за да огледам нови места за ваканционни услуги.

— Аха — кимна той със знаещ вид. — И разбира се, когато човек пътува по служба, гледа да получи най-доброто?

— Също част от работата — съгласих се аз. — За съжаление, тъй като ще ползваме втора и трета класа за не дотам платежоспособните ни клиенти, налага се да разужная как е положението и в останалите вагони.

— Колко жалко — изсумтя Апългейт. — Предполагам, че ще пропуснеш Нови Тигрис и Яндро и ще започнеш проучванията си от Джурианските територии?

— Какво те кара да мислиш, че вече не съм ги посетил?

— Две неща — той вдигна пръст. — Първо, и двамата знаем, че там няма нищо, което да забавлява среднестатистически турист повече от петнайсет минути. — Усмихна се сухо и вдигна втори пръст. — И второ, защото те видях на Земната станция.

Ококорих се.

— Бил си там?

Той кимна.

— Пристигнах по дипломатическия маршрут от Рим и Елфайв. Проклетата йонна ракета закъсна — успяхме в последния момент. Защо, не трябваше ли да съм там?

— Не, разбира се, че трябваше — отвърнах, малко ядосан на себе си, че не го бях забелязал. Наблюдателността е изключително важно качество за всеки агент. — Не това исках да кажа. И Лосуту ли беше с теб?

— Не, той и търговският представител на цимахейците се качиха на Нови Тигрис. Бяха там да разглеждат системата.

— И ти къде точно беше? — попитах, все още не вярвайки, че съм го пропуснал.

— Бях на перона, когато пристигна твоята совалка. Успокой се, дори наученото в разузнаването се забравя с течение на времето. Пък и ти беше прекалено зает с Паяка, който ти отнесе багажа. Върнаха ли ти го, между другото?

— Да — успокоих го аз и огледах присъстващите. Разговорът не вървеше в посоката, в която ми се искаше. — Май е време да тръгвам.

— Защо? — попита Апългейт и сложи ръка на рамото ми, когато понечих да стана. — Остани. За Лосути ли се тревожиш?

— Защо да се тревожа за някого, който веднъж бе казал, че предпочита да ме види мъртъв?

Апългейт изсумтя.

— О, я стига. Лосути понякога приказва, без да мисли, но си има достатъчно могъщи врагове, за да се безпокои за дребно политическо недоразумение отпреди две години. Даже си мисля, че ако те види на борда, сигурно ще те покани да пийнете.

— Защо? Да не би на бара да сервират бучиниш?

— Съмнявам се — подсмихна се Апългейт, сетне лицето му стана сериозно. — Между нас казано, Франк, директор Клайн има сериозни проблеми със Западния съюз във връзка с някои негови предложения. Не е изключено бивш агент на разузнаването като теб да може да му подсказе начин да се измъкне от неудобното положение.

— Ти затова ли си тук?

— Никога не е излишно да чуеш още едно мнение — сви рамене той.

— Брей — рекох, докато циникът в мен се пробуждаше. — В добавка към това онази шепа нещастници от Съюза, които тогава скочиха в моя защита, могат да си възвърнат изгубеното доверие, ако ударя едно рамо на директора, а?

— Виждам, че не си изгубил чувството си за такт — стисна устни Апългейт.

— Всеки си има трески за дялане. Нека позная — тъкмо сделката за цимахейските изтребители е ябълката на раздора.

— Една от ябълките — поправи ме Апългейт. — Наистина трябва да те оставя да си поговориш с Лосути.

Кимнах, но в главата си виждах друга картина. Двамата цимахейци на ъгловата маса, когато преди няколко часа бяхме дошли тук с Бейта. И човекът, който седеше срещу тях...

— Ти беше този, когото видях одева да похапва *фламбе скински* в компанията на цимахейците, нали?

Той се усмихна.

— Видя ли? Не си съвсем за изхвърляне. Да, поканих нашите колеги да обсъдим стратегията, докато Лосуту работи над неговия доклад. Щях да дойда да разменим няколко думи, но ти изглеждаше погълнат от сериозен разговор.

Стомахът ми се сви. Всъщност нямаше никакъв начин да ни подслушва, заради акустичните завеси. Нищо не пречеше да е останал с впечатлението за сладък, интимен *tete-a-tete* с младата дама.

— Разговорът наистина беше интересен — рекох и си придадох нехаен вид.

— О, сигурно е така — той повдигна вежди. — И ползотворен, както виждам — добави и вдигна пръст. — Госпожице? Той е тук.

Извърнах се на седалката. Бейта се приближаваше към нас и лицето ѝ светна, когато ме видя.

— Ето те — рече с осезаемо облекчение. Очите ѝ се местеха между мен и Апългейт. — Бях започнала да се безпокоя.

— Нямаше нужда — уверих я и кимнах към Апългейт. — Срецнах един стар познат.

Въпреки че гледах към него, зърнах с крайчеца на окото трепването ѝ.

— Вие сте приятел на господин Комптън? — попита тя и в гласа ѝ се долови предпазливост.

— *Господин* Комптън? — повтори изненадано Апългейт. — Хм. Изглежда съм имал погрешни впечатления.

— Това е Бейта — представих я аз. — Мой помощник и секретар.

Съжалих в мига, когато произнесох тези думи. Официалното поведение на Бейта за съжаление ни бе лишило от най-добрия избор за легенда — а именно, романтична връзка, оставяйки ни само възможността за служебни взаимоотношения.

Проблемът беше, че Апългейт ни бе видял на Земната станция да заминаваме поотделно. Ако си го спомни, сигурно ще започне да си

задава разни въпроси.

Ала беше твърде късно да измисляме по-подходяща история. Можех само да се надявам, че ще го отдаде на опитите ни да опознаем по-добре предстоящия туристически маршрут.

— Бейта, това е господин Терънс Апългейт — продължих с представянето. — Бивш полковник от разузнаването на Западния съюз, в момента съветник на ООН.

Бейта кимна.

— Радвам се да се запознаем — рече тя все така предпазливо.

— Чувствата ни са взаимни — отвърна Апългейт. — Е, Франк, беше ми приятно да си припомним старите дни, но усещам, че очите ми се затварят.

— Сигурно — рекох и се надигнах. — Между другото, случайно да си видял двама халки да минават оттук, малко преди мен?

— Не, но честно казано, не обръщах внимание. Нещо важно ли беше?

— Вероятно не — отвърнах. По това време халките вероятно вече се бяха преоблекли или скрили в купето си и нямаше никакъв смисъл да продължавам с издирването. Пък и влакът не беше безкраен. Достатъчно беше да си държа очите отворени и все щях да ги зърна някъде. — Бяха пийнали и тропаха на вратата ми, та се зачудих дали да не предупредя кондуктора.

— Не бих се безпокоил за това — посъветва ме Апългейт. — Никога не съм виждал пиян халка да се държи необуздано. Освен това няма опасност да смажат някого, ако случайно го настъпят — за разлика от цимахейците.

— Вярно е — кимнах. — Лека ноц.

Бейта не проговори, докато не се върнахме в купето.

— Този господин Апългейт твой приятел ли е? — попита, след като затворих вратата.

— Не мисля. Беше мой началник в разузнаването.

— Значи познати?

Поклатих глава.

— Като се има предвид, че вероятно има пръст в изгонването ми, не бих го поставил толкова напред в списъка.

— Тогава, вероятно враг?

— И това не — рекох, чудейки се защо Бейта отдава подобно значение на въпроса. — Да го наречем едно от малките разочарования в живота.

Известно време тя изглежда обмисляше думите ми.

— Добре — въздъхна накрая. — Смяташ ли пак да излизаш тази нощ?

— Само в сънищата си — отвърнах, докато си окачвах сакото. До Керфсис оставаха по-малко от осем часа. Достатъчно време да се наспя, макар че възможността за ленива закуска отпаднаше. — Ще си лягам.

— Хубаво — тя не сваляше поглед от лицето ми. — Онези двама халки не бяха пияни, нали?

Поколебах се под въздействие на втълпената ми в разузнаването мнителност. Не знаех почти нищо за Бейта.

— Не — рекох. — А и не мисля, че са търсели свой приятел.

— Нас ли търсеха?

— Имайки предвид, че подминаха следващите врати, без да звънят — додадох. — Сама си прави изводите.

Тя погледна към вратата, която току-що бях заключил.

— Нещо против, да оставя преградата между купетата отворена?

— Стига да не хъркаш — подхвърлих, но в действителност тъкмо търсех начин да предложа същото.

В края на краищата, ако знаеше за бомбата, щях да съм в безопасност, докато двамата спим под един покрив.

Ако пък не знаеше, онзи, който искаше да ми види сметката, щеше да се принуди да отнеме още един човешки живот. Ако въобще нещо подобно можеше да го спре.

6.

Трафикът на Керфсиската станция, макар и не особено натоварен според джурианските представи, бе впечатляващ, сравнен с човешките станции, през които бяхме преминали, включително Земната. На перона слязоха близо шейсет пътници и още толкова се готвеха да се качат. Повечето бяха джурианци, но имаше и представители на други раси. Двамата с Бейта бяхме единствените човеци.

Тъкмо се отправяхме към терминала на совалката, когато зърнах двама халки да излизат от един третокласен вагон в далечния край на влака. Бяха твърде далеч, за да мога да разгледам лицата им, но походките им ми напомниха за снощните ни посетители. Улових Бейта за ръката и я насочих натам.

— Къде отиваме? — попита тя. — Нали щяхме да се качваме на совалката?

— Не съм го забравил — отвърнах и ускорих леко крачка.

Но или двамата халки ме забелязаха, или те самите бързаха. Преди да преминем и половината от разстоянието, те стигнаха третокласната совалка и изчезнаха през люка.

— Ние сме за първокласната совалка — припомни ми Бейта, този път с настойчив глас.

За миг се подвоумих дали да не наруша процедурата и да последвам двамата халки. Но си спомних, че джурианците не гледаха с добро око над тези техни ужасяващи клюнове към всеки, дръзнал да прекрачи установения ред. Двамата с Бейта бяхме пътници от първа класа и мястото ни беше в първокласната совалка. Не си заслужаваше да си създаваме проблеми, още повече че само след няколко минути всички пътници щяха да се смесят отново на междинната станция.

— Добре — предадох се и отново промених посоката.

Подобно на всички останали в галактиката, които можеха да си го позволят, джурианците използваха шоршиански векторни двигатели, за да създадат изкуствена гравитация. За целта до совалката водеше спираловидна стълба, което пък означаваше, че ще се наложи

да нося багажа си на ръка, вместо да го предавам на автоматичната система. Нямах нищо против да остане при мен, като се имаше предвид какво се бе случило с него предния път, когато го бях изпуснал от погледа си.

Бях се опитал да открия сензорите на Паяците на Земната станция и сега също толкова неуспешно се оглеждах за тях. Където и да ги криеха, бяха ги скрили добре.

За разлика от тях сензорите на джурианците бяха в другия край на скалата. Докато трите совалки се носеха плавно към междинната станция, подминахме няколко масивни бойни платформи, на всяка от които бяха монтирани мощни сензорни устройства. На площадките дебнеха в очакване да бъдат повикани готови за бой изстребители.

За щастие този път не се наложи да влизат в действие. Нашата совалка се скачи със станцията и само няколко минути по-късно слязохме в просторната чакалня.

— Ще се редим ли? — Бейта кимна към опашката пред митническите гишета.

Погледнах към тесните коридори зад гишетата. Със сигурност зад стените им бяха монтирани допълнителни скенери и аз се питах дали ще са достатъчно чувствителни да засекат наличието на саарикс в багажа ми.

— Няма нужда — поклатих глава. — Няма да оставаме, забрави ли?

— Мислех, че искаш да се запознаеш с режима за достъп.

— Видях достатъчно — рекох, докато се оглеждах. От двамата халки нямаше и следа. Дали совалката им не се бе скачила с друга част на станцията?

Не. Тъкмо когато двамата бяха изчезнали през люка, бях зърнал да върви след тях този малък пухкав пирк, който сега стоеше недалеч от мен, заобиколен от сферата, в която обикновено се затварят силно миришещите същества. Навярно се бяха измъкнали по пътя между совалката и чакалнята.

Проблемът беше, че единствените врати в коридора, по който бяхме преминали, бяха за служебно ползване. Освен ако охраната за третокласните пасажери не беше по-немарлива, това означаваше, че се намират някъде във вътрешността на джурианската станция.

— Та къде отиваме? — подкани ме Бейта.

Погледнах към страничния коридор, който заобикаляше митницата и щеше да ни върне обратно в залата за заминаващи. Най-простото нещо бе да поемем по него, да се върнем обратно на квадрелсовата станция и да забравим случая, отдавайки го на съвпадение или на превъзбудено въображение.

Но не беше съвпадение, пък и въображението ми си беше съвсем нормално, а това, което бе започнало като малка загадка, сега придобиваше странен обрат. Като се вземеха предвид стриктните правила на джурианците, достъпът на халките до служебните помещения трябваше да е оправдан с някоя наистина сериозна причина.

— Налага се да намерим халките — рекох на Бейта. — Ела.

Отведох я при информационното гише до стената.

— Добър ден, човек — посрещна ме джурианката на гишето и кимна леко с глава настрани, което бе общоприетият жест на уважение към чуждоземец с неизвестен обществен ранг. — С какво мога да помогна?

— Търся двама познати — отвърнах. — Халки. Трябваше да слязат от борда на третокласната совалка. Но не ги виждам наоколо и се чудех дали има някакъв проблем.

— Ще проверя — обеща джурианката и сведе поглед към монитора пред нея. — Не, няма сведения за проблеми или нарушение на процедурата.

— Мога ли да видя схемата на тази секция?

Люспите в горната част на клюна ѝ лекичко настръхнаха, но тя продължи да трака върху клавиатурата без възражения.

— Ето — рече и екранът откъм нашата страна оживя.

Наведох се и разгледах внимателно схемата. Имаше няколко канцеларии от двете страни на коридора, поддръжка, електроразпределение и малък ремонтен цех.

Както и един от входовете за багажното.

— Затворена ли е тази врата? — попитах джурианката и ѝ посочих входа за багажното.

— Необходима ли ви е тази информация? — отвърна тя с вежлив въпрос.

— Там се съхранява багажът, до който няма достъп по време на пътуване — припомних ѝ аз. — Ценности, свръхгабаритен багаж и...

оръжие.

Люспите на клюна настръхнаха отново.

— Това помещение е забранено за достъп на неслужебни лица — обясни тя.

— Радвам се да го чуя. Нещо против да проверите за проблеми с охраната?

Съдейки по изражението ѝ, ме мислеше за луд. Но част от работата ѝ бе да общува с луди като мен и затова тя се наведе над клавиатурата.

— Ще бъдете ли така добър да почакате малко? — попита любезно, после стана и напусна гишето.

— Разбира се. — Улових Бейта за ръката и я отведох при близката пейка.

— Не разбирам — прошепна тя, след като седнахме. — Ти смяташ, че онези халки са намислили нещо?

— Зная само, че изчезнаха — рекох, докато оглеждах тълпата. Все още нямаше и следа от двамата халки. — А такива неща ме безпокоят.

Чакахме около петнайсет минути, когато джурианката най-сетне се върна и ни повика.

— Мога ли да се поинтересувам за връзката ви с тези халки? — попита тя.

— Случайни познати — обясних. — Срецнах ги във влака и се надявах да поговорим отново, преди всеки да си поеме по пътя.

— Ясно. — Служителката задържа поглед на лицето ми. — Ще бъдете ли така добър да влезете през жълтата врата в дъното на фойето? Разрешителят иска да се срещне с вас.

Усетих, че стомахът ми се свива. Повикали са *Разрешител*?

Прекосихме фойето към вратата, която ни посочиха.

— Наистина ли ти трябваше да се срещаш с Разрешителя? — попита ме тихо Бейта.

— Разбира се, че не. Надявах се всичко да стане неофициално. Но сега вече е късно.

— Не е задължително да разговаряме с него.

— Ако не го направим, ще започнат да ни търсят. Не ни остава друго, освен да играем по правилата.

Вратата се отвори и ние се озовахме в къс коридор, завършващ с друга врата. Тя също беше отворена. Реших, че е в наша чест, и престъпих прага.

Висок джурианец с изискан вид се надигна иззад пурпурното бюро, за да ни посрещне.

— Добър ден, човеци — рече той и кимна леко с глава, по същия начин, по който и жената от гишетото. Люспите му бяха излъскани до блясък, както подобаваше на някой с висок ранг, а върху клюна му бяха изрисувани знаците на Разрешителя. — С какво мога да бъда полезен?

Гласът му ми се стори странно познат. Вгледах се внимателно в чертите на лицето и изведнъж го познах.

— *Тас* Растра? — попитах.

Люспите върху бузите му се изправиха, докато ме разглеждаше намръщено. Сетне внезапно се изгладиха.

— Господин Франк Комптън! — възкликна той с вибриращия глас на изненадан джурианец. — Каква неочаквана среща, наистина!

— За мен също — подкрепих го аз. — Доста време мина от онзи официален прием на Ванидо.

— Така е — съгласи се той. — Тогава вие отговаряхте за охраната на представителите на Западния съюз.

— А вие бяхте главният Разрешител на губернатора и ми помогнахте да си върша работата.

— Изглежда животът и на двама ни се е променил от тогава — Растра посочи Бейта. — Ако обичате, представете ми вашата спътница.

— Това е Бейта, мой помощник по време на това пътуване.

— Присъствието ви е чест за Джурианските територии — рече ѝ той. — Имате ли сан или титла?

— Никаква — отвърна тя със странно напрегнат глас.

— Бейта не е аристократка — потвърдих, докато Растра я разглеждаше намръщено. Забелязах, че лицето ѝ е напрегнато. Дали и той бе забелязал нещо подобно? — Вече не съм в охраната на знаменитости — продължих с обясненията. — А вие? Сега на станция Керфсис ли работите?

— Всъщност не — отвърна той. — Придружавам един висш правителствен чиновник и му помагам в разрешаването на заплетени случаи.

— Обзалагам се, че има такива — кимнах. — Халките често имат проблеми с джурианския протокол, особено тези с висок обществен сан.

— Нищо сериозно — обясни той дипломатично. — Но тъй като в момента възникна проблем с едни халки и двамата с Върховния комисар ДжанКла ще трябва да изчакаме пристигането на следващия влак, реших да се занимавам с вашия проблем.

— Ах — въздъгнах. — Всъщност това е такава дреболия, че не знам дали си заслужава да говорим за нея. Срегнах двама халки на борда на квадрелсовата и се надявах да ги видя отново, преди да се разделим окончателно.

— И защо, по-точно, държахте да ги видите?

За щастие този път вече бях готов с легендата. Надявах се само историята ми да прозвучи достоверно.

— В момента работя в една земна компания, която се занимава с туризъм и пътешествия. Тези халки ми разказваха за интересно местенце някъде в Халкавистската империя. Заинтригувах ме с разказа си, но така и не се сетих да попитам за точното му местонахождение.

— Разбирам — рече Растра и се облегна назад. — И що за местенце беше това?

— О, от онзи тип, който ние, човеците, харесваме — рекох и магнах небрежно с ръка. Смятах, че ще се размина с някое смътно обяснение. — Спорт на открито, фантастични пейзажи, екзотична храна. Ей такива неща.

— Нещо уникално, естествено — добави Растра, разтваряйки клюна в усмивка. — Вие, хората, цените подобни забавления. Но я ми кажете, как точно се запознахте с двамата халки?

— Срецахме се случайно, както повечето пътници, които се запознават във влака. Те бяха подпийнали и разговорът тръгна леко.

— Научихте ли имената им, откъде са или закъде пътуват?

Усетих, че настръхвам. Разговорът постепенно и неусетно преминаваше в разпит.

— Така и не стана дума за тези неща. И преди да ме попитате, не съм срещал никого от двамата по-рано.

Известно време Растра ме разглежда мълчаливо. След това бавно се надигна.

— Елате — рече той и кимна към вратата зад него. Но преди да излезем, спря и се обърна. — Между другото, сега съм *фалк* Растра — поясни. — Преди шест луни бях произведен в новия ранг от губернатора.

За миг имах усещането, че някой е дръпнал изпод краката ми социалния килим. С тази почти нехайна забележка Растра изведнъж бе скочил на две стъпала над мен в джурианската обществена йерархия и аз осъзнах със свито сърце, че всеки тон на гласа ми и нюанс на думите, които бях използвал, са били нарушение на установения социален протокол.

— Поздравления — едва успях да промълвя през стиснати устни.

За щастие, като добър Разрешител, какъвто Растра несъмнено беше, той вече бе преодолял проблема.

— Малко неочаквана чест — побърза да признае и щракна два пъти с клюна. После погледна към Бейта и повтори движението. Със същата бързина, с която килимът бе изчезнал, сега се върна на мястото си. С тези двойни потраквания той бе произвел мен и Бейта в равни по обществено положение — лишавайки ни грациозно от неприятното задължение непрестанно да спазваме сложни форми на обръщение и жестове, каквито в противен случай щяха да се изискват от нас.

— Може да е неочаквано — рекох, — но не и незаслужено.

— Благодаря — кимна той. — Но да вървим. Ще ми бъде интересно да чуя мнението ти по един въпрос.

Приблжихме следващата врата, която също се отвори. Понечих да последвам Растра, но Бейта ме улови за ръка.

— Този джурианец — рече тя. — Приятел ли ти е?

Същият въпрос бе задала и за полковник Апългейт във влака.

— Вече не — прошепнах. — Когато един джурианец сменя ранга, заедно с това сменя и кръга от приятели. Тук класовите различия се спазват стриктно.

— Но някога сте били приятели?

Усетих, че гърлото ми се свива.

— Бейта, аз нямам приятели — обясних й. — Имам познати, бивши колеги и хора, които биха искали никога да не са се срещали с мен. Защо? Да не кандидатстваш за тази роля?

На лицето й трепна мускулче. Без да промълви нито дума, тя последва Растра.

След още един малко по-дълъг коридор стигнахме тънеща в сумрак стая, където заварихме облечен в армейска униформа джурианец. Стената зад него представляваше голям стъклен прозорец, от онези, които от другата страна са огледало. В съседната стая седяха двама халки под бдителния поглед на въоръжени джуриански войници.

— Това е майор *тас* Бускша — представи го Растра. — Господин Франк Комптън от Земята и неговата помощничка Бейта.

— Господин Комптън — изръмжа Бускша. — Това ли са халките, които търсите?

Приближих се до стъклената стена и разгледах внимателно чуждоземците, като се спрях най-вече на формата на очите и бръчките им.

— Мисля, че да.

— Добре ли ги познавате?

— Както вече казах на *фалк* Растра, запознахме се във влака. Предполагам, че не сте ги задържали заради мен.

— Ни най-малко — продължи все така дрезгаво Бускша. — Бяха заловени в багажното помещение.

Ето че подозренията ми се потвърждаваха.

— Кой са те?

— Още не знаем — рече Растра. — Никой от двамата не носи със себе си документи. В момента проверяваме.

— Някаква идея какво може да са търсили вътре?

— Интересен въпрос — отбеляза Бускша и втренчи поглед в мен. — Защо мислите, че може да са търсили там нещо специално?

Повдигнах рамене, докато размишлявах трескаво. За мен беше ясно, че се интересуват от моята персона и от Бейта и следователно са искали да надзърнат в багажа ни. Но ако го призная, нещата можеха да излязат изпод контрол.

— Просто защото не ми приличат на обикновени крадци — подметнах.

— Не ви приличат? — повтори насмешливо Бускша. — На вас?

— Господин Комптън — обясни меко Растра — е бивш служител на разузнаването на Западния съюз. Мнението му не бива да се подминава с предубеждение.

— И какво е сега мнението ви? — попита военният.

Погледнах отново към халките.

— Добре облечени, с наскоро подстригана козина. Това означава най-малкото средата на обществената им стълба, може би дори по-високо. Знаете ли как са пътували?

— В първа класа — рече Растра. — Но на междинната станция слязоха с третокласната совалка.

— Обикновено крадците обичат да се представят за аристократи — изръмжа Бускша. — Защо сте се интересували от тях?

— Както вече споменах на *фалк* Растра, имахме интересен разговор относно един курорт в Халкавистската империя. Исках да разбера къде точно се намира.

— Работи в туристическа агенция — обясни Растра.

— Аха — кимна Бускша. Той ме изгледа за миг, сетне размърда рамене. — Ами да идем да ги попитаме.

Типична полицейска тактика, която ми беше добре позната. Събираш заподозрените на едно място и следиш за тяхната реакция. Вече нищо не можех да направя, след като сам бях обявил халките за мои познати.

— О, благодаря ви — рекох с привидно оживление. — Бейта, ти остани с *фалк* Растра.

Бускша ме изведе в коридора и малко по-нататък през друга врата се озовахме при халките. Когато влязох, на лицата им не се изписа нито изненада, нито признаци, че са ме познали.

— Този човек иска да ви попита нещо — обясни майорът лаконично и ми даде знак да пристъпя.

— Добър ден — рекох, след като го заобиколих. — Може би не ме помните — срещнахме се във влака.

— Не сме срещали човеци — отвърна един от тях, докато ме разглеждаше враждебно. — Нямаме работа с човеци.

— Сигурно защото тогава бяхте интоксикирани. Това обяснява защо не си спомняте.

— Никога не се интоксикарам — отвърна първият.

— Аз също — добави вторият, но на лицето му бе изписано съмнение. Този очевидно се колебаеше.

— Помните ли всяка минута във влака — намеси се Бускша. — Да ви се губят моменти?

— Само докато спим — обясни първият халка.

— Или когато се разхождате насън? — подметнах. — Защото вие двамата наистина разговаряхте с мен на вратата на моето купе малко след като напуснахме Яндро.

Двамата халки се спогледаха.

— Не — продължи да упорства първият. — Никога не разговаряме с хора.

— Чудесно — рекох. — В такъв случай, какво търсехте в багажното?

— Имате ли право да провеждате разследване на джурианска територия? — попита все така враждебно първият халка.

— Отговорете на неговия въпрос — намеси се ядосано Бускша. Знаех, че джурианският протокол допуска подобно нещо, макар това да не се нравеше на халките.

Първият халка му метна злобен поглед и направи опит да се вземе в ръце.

— Търсехме нашия багаж — обясни той. — Трябваше да взема нещо.

— Не можехте ли да почакате, докато премине през митницата? — попитах.

— Това е *моят* багаж — упорстваше той.

— В *нашето* багажно — контрира Бускша.

— Не ни ли принадлежи нашият багаж? — не се предаваше чуждоземецът. — Имате ли право да не ни допускате до него?

— Да, когато все още не е преминал митницата — отвърнах, усетил, че противникът ми губи почва под краката.

Той очевидно също го беше осъзнал.

— Ние също имаме права — чух го да мърмори, с вид на накърнено достойнство.

— Сигурен съм, че е така — рекох. — Как проникнахте в багажното?

— Беше отключено — заговори вторият халка. Нещо трепна в очите му... — Но кажи ми, човеко. Защо *ти* ни разпитваш?

Нямаше друг начин, освен отново да прибягна до моята легенда.

— Искях от вас информация — обясних. — Докато бяхме във влака, споменахте едно подходящо място за туристически посещения в Халкавистската империя, с възможности за спорт на открито, великолепни пейзажи...

Точно по средата на изречението вторият халка бръкна небрежно в ръкава си, извади нож с резбована дръжка и се нахвърли върху мен.

Спаси ме пълната ми изненада. Иначе щях да издъхна на място. Бях толкова шашардисан, че умът ми изключи, и ролята му бе поета от вътълпените ми в разузнаваческата школа рефлексии. Извих се на една страна, отстъпих с десния крак и свалих лявата ръка надолу и напред. Китката ми попадна върху предмишницата на нападателя, отклони острието покрай гърдите ми и го принуди да изгуби равновесие. Сграбчих китката му с дясната си ръка, ударих го в сгъвката с дланта на лявата и същевременно извих острието към лицето му.

Подход, който би трябвало да го накара да изпусне ножа и същевременно да парализира ръката. Но или не бях уцелил невралгичния пункт, или някой бе променил физиологията на халките от последния път, когато я бях изучавал. Ножът остана в ръката му и аз забелязах с ужас, че острието се забива в дясната му буза.

И сега вече бях загазил здравата. Фактът, че противникът ми ме бе нападнал вече нямаше значение, защото аз бях този, който бе пролял първа кръв. Върху мен щеше да се стовари с цялата си тежест неумолимият джуриански закон.

Пуснах ръката на нападателя и отстъпих назад. Но вече беше твърде късно. И двамата пазачи бяха извадили оръжията си, единият от тях го бе насочил към ранения халка, а вторият към мен.

— *Не стреляйте!*

Необходима ми беше само секунда, за да позная гласа на Растра, който идваше откъм високоговорителя в ъгъла на стаята. Пазачите се поколебаха, после, за мое най-голямо облекчение, свалиха оръжията.

Вратата се отвори рязко и Растра нахлу вътре, следван на крачка от Бейта.

— Добре ли сте, господин Комптън? — попита той разтревожено. Имаше озадачено изражение, сякаш не можеше да повярва на случилото се. Той насочи вниманието си към двамата халки.

— Отведете ги в килията — нареди на пазачите. — Ще бъдат обвинени в кражба и нападение.

— Ами човекът? — попита Бускша.

Люспите на Растра се набръчкаха. Познаваше правилника не по-зле от мен.

— Той не е виновен — заяви въпреки това на майора. — Противникът му все още стискаше ножа, когато острието проля кръв.

Доста хилаво обяснение, имайки предвид обстоятелствата. Но изглежда щеше да свърши работа. Макар и с видимо недоволно изражение, Бускша склони глава и прие решението.

— Разбрано — промърмори той и премести поглед към халките. — Елате с мен.

В първия миг нито един от двамата чуждоземци не помръдна. След това почти едновременно и двамата рухнаха на пода.

Растра реагира пръв.

— Повикайте лекари — нареди той и пристъпи към тях.

— Не е необходимо — обадох се, без да свалям поглед от телата, от които вече се разнасяше странна миризма. Бяха мъртви, без никаква рана по тях и без някой да ги е докосвал.

Освен мен, разбира се.

7.

— Правилникът е ясен — настояваше Бускша, докато крачеше из стаята за разпити като затворен в клетка тигър. — Той е виновен за смъртта на двамата чуждоземци.

— Правилникът *не е* ясен — възрази Растра. Изглеждаше също толкова мрачен и навъсен, колкото Бускша, но гласът му издаваше увереност. — Свидетели сме както на действията му, така и на момента на смъртта. Няма никакви улики, че той е виновен за случилото се.

— Казваш го, защото искаш да спасиш един стар приятел — обвини го ненадейно Бускша.

— По-скоро да избегна неприятен междузвезден инцидент — поправи го спокойно Растра.

— Видя го да ги докосва.

— Но само единия — отбеляза Растра. — А двамата издъхнаха едновременно.

— Може би — изръмжа Бускша. — Аутопсията ще покаже.

Чу се тихо бръмчене. Растра бръкна в джоба на палтото си и извади миниатюрен приемник.

— *Фалк* Растра — представи се той и побърза да се отдалечи към един от ъглите.

— Докато говори, да се върнем на въпроса с ножа — предложих на Бускша. — Знаете ли откъде се е взел?

— От един от заключените контейнери за оръжие в багажното — отвърна майорът, който все още гледаше намръщено към гърба на Растра.

— От техните контейнери?

— Все още не знаем, но проверяваме. Нямаме представа и как са отключили контейнера.

— Интересно, нали? Първо влизат през врата, която трябва да е заключена, после отварят контейнер за оръжие.

— Както казах, това са професионални крадци.

— Или някой им е подсказал числата от комбинацията на шифъра.

— Нима твърдите, че имат вътрешен човек сред джурианците? — попита нацупено Бускша.

— Не е задължително. Тези, които знаят кода за вратата, едва ли ще знаят и този на контейнера. По-интересно е защо им е трябвало да влизат в багажното, вместо да почакаат, докато багажът им премине през митницата.

Краищата на люспите на Бускша придобиха пурпурен цвят, като при човек, заплашен от апоплектичен удар, но при джурианците това означаваше висша степен на съсредоточаване.

— Очевидното заключение е, че са възнамерявали да извършат насилие на самата станция — рече той. — Но срещу кого?

С крайчеца на окоето си забелязах, че Бейта се размърдва неспокойно.

— Би трябвало да знаете по-добре от мен дали има някой на борда, който да е примамлива цел за покушение — обърнах се към Бускша.

Той тракна веднъж, много тихо, с клюна.

— Имате предвид — някой, освен вас?

Изведнъж си дадох сметка, че Бускша е далеч по-умен, отколкото изглежда.

— Какво ви кара да смятате, че съм примамлива цел за покушение? — попитах.

— О, не зная — рече той. — Може би вие ще ме осветлите по въпроса?

— Не ми е известно с какво бих могъл да предизвикам гнева на тези двама халки и да провокирам подобна атака — заявих, като подбирах внимателно думите. — И на когото и да било друго в цялата Халкавистска империя.

— Добре казано — кимна Бускша. — Но това не е отговор.

Вдигнах ръце и разперих пръсти.

— Съжалявам, но е най-доброто, което мога да направя.

Растра се върна и застана до майора.

— Ножът беше идентифициран и поискан — обяви той с променен глас.

— От кого? — попита Бускша.

— От същия високопоставен халкски чиновник, който забрани аутопсията — обясни Растра. — Върховният комисар ДжанКла от Асамблеята на Пети сектор. — Люспите на шията му почервенияха. — Този, когото ескортирам.

— Чакай малко — обърнах се към него, все още с две изречения назад. — Какво искаш да кажеш с това, че е забранил аутопсията?

— Ножът е бил откраднат от контейнера на комисаря и използван при опит за убийство — обясни Растра. — Това е оскърбление към личността на Върховния комисар и не може да бъде изтрито, докато телата на нарушителите не бъдат изпепелени.

— Няма право да настоява за подобно нещо на джурианска станция — рекох аз. — Трябва да разберем от какво са умрели халките.

— Вярно е, че няма юридическо право — съгласи се Растра. — Но като Разрешител, от мен се изисква да изглаждам конфликти между Джурианските територии и Халкавистската империя. Вече се разпоредих да се извърши кремация.

— Но какво ще стане с господин Комптън? — заговори Бейта. — Как ще докаже, че няма никакво отношение към смъртта на халките?

— Върховният комисар ДжанКла ме информира, че може да обясни смъртта им, но ще го направи насаме — отвърна Растра. — Той потвърди, че господин Комптън не е виновен в нищо.

— Не, той проля първа кръв — настояваше Бускша.

— Така е — съгласи се неохотно Растра. — Господин Комптън, възнамерявате ли да останете в Джурианските територии?

Веднага схванах намека.

— Всъщност, потегляме при първа възможност.

— Така и трябва — одобри той. — Продължаваме с Върховния комисар ДжанКла със следващия влак. Той пътува в специален вагон на Халкавистското перство.

Наострих слух незабавно. Не бях виждал досега легендарните вагони на перството, но доколкото ми беше известно, бяха подвижна версия на перските дворци.

Със сигурност не бяха подходящ избор за някой, който би искал да пътува незабелязан.

— Върховният комисар ни оказва голяма чест — отвърнах. — Но ще трябва да отклоня поканата почтително.

— Нямах избор — заяви направо Растра. — Гарантирах твоята невинност в този случай и според правилника се налага да те ескортирам лично отвъд пределите на Джурианския космос. И тъй като пътувам с Върховния комисар, налага се да се присъединиш към нас. В противен случай могат да те задържат някъде по пътя.

— Но защо ще го правят? — намеси се намръщено Бейта. — Нали току-що...

— Разбира се, че нямат причини — намесих се аз и й хвърлих предупредителен поглед. — Не съм направил нищо.

— Зная — кимна Растра. — Но правилникът трябва да се спазва.

— Сигурно е така — отново вдигнах ръце. — В такъв случай, приемам с благодарност.

— Чудесно — рече Растра. — Да тръгваме тогава. Върховният комисар ни чака на станцията. Имате ли друг багаж освен куфарите?

— Не, готови сме да потеглим веднага — погледнах към Бускша, който не сваляше ядосан поглед от мен. — Колкото по-скоро — добавих, — толкова по-добре.

Качихме се на следващата совалка и след пет минути бяхме обратно на станцията.

— Вагонът е ей там — Растра посочи една сграда, която приличаше на голям склад, само дето от двете ѝ страни се подаваха релси. — Паяците ще го изкарат след половин час, малко преди пристигането на влака и ще го прикачат към товарния вагон. Така че имаме време да се настаним.

— Чудесно — рекох и се огледах. Ако Паяците бяха успели да съберат информацията, която бях поискал, трябваше вече да е някъде наблизо.

Проблемът беше, че бях поръчал да я доставят на борда на влака, който щяхме да вземем за Керфсиската система. След като нямахме резервации, как щяха да разберат, че напускаме станцията с друга композиция?

Погледнах към Бейта, застанала зад гърба на Растра, и повдигнах въпросително вежди. Тя кимна едва забележимо, погледна през рамо и кимна повторно. Преместих поглед нататък и забелязах един обслужващ автомат на десетина метра от нас, който внезапно спря,

после смени посоката на движение и се отправя към сградата на началник-станцията.

Явно Паяците бяха осведомени за промяната в нашите планове.

Отвътре хангарът не се отличаваше от този, който веднъж бях посетил на Земята станция — просторно помещение, в което да се поместят квадрелсова машина и няколко вагона. На тавана бяха монтирани кранове, на вид достатъчно мощни, за да повдигнат без усилие машината и вагоните. Покрай стените имаше сандъци с инструменти, части и принадлежности.

Перският вагон се намираше върху релсите в далечния край. На пръв поглед изглеждаше като нормален квадрелсов вагон, но когато се приближихме, забелязах някои дребни разлики, които подсказваха, че в него има нещо особено.

От едната му страна беше поставен метален герб, изкусна репродукция на халкски кръст. Колелата изглеждаха различни, вероятно заради подобрените ресори, а върху покрива бяха монтирани изумруденозелени осветителни тела.

— Не е точно каквото очаквах — бе първият ми коментар.

— Проектиран е така, че да не бие на очи — обясни Растра. — Дори най-могъщите халки предпочитат да не парадират с положението си.

— Аз пък си мислех, че най-хубавото на това да си пер, е да се перчиш наляво-надясно — рекох.

— Халките имат по-други разбирания за тези неща — осветли ме Растра. — Почакай да видиш вътрешната уредба на вагона — тя ще промени впечатленията ти.

— Колко души побира?

— Има десет спални купета, плюс столова, всекидневна и малка кухня — изброи Растра. — Персоналът се състои от главен готвач, двама сервитьори и телохранителят-помощник на Върховния комисар. Все халки, разбира се.

С нас тримата ставахме общо осем.

— Планирате ли още спирки, докато пресичаме Джурианския космос? — попитах.

— Не — отвърна той. — Върховният комисар вече реши да се прибира у дома.

— Какво означава това — петдневно пътуване?

— Дори по-малко — каза Растра. — Ще ни прикачат към експрес, който спира само веднъж, на Джурскала, преди да продължи направо към Двайсети имперски център, който е в Халкския космос. От там можете да продължите накъдето искате.

Стигнахме вратата, която се отвори още щом я приближихме, и влязохме вътре. Подминахме няколко покрити с декорации врати и се озовахме във всекидневната.

Каквито и колебания да бе изпитвал дизайнерът на вагона по отношение на външния му вид, те бяха изчезнали в мига, когато се бе заел с интериора. Крежка, приятно ухаеща лоза скриваше тавана на всекидневната, нейното осезаемо присъствие си пасваше чудесно с чуруликането на птичките в златните кафези в четирите ъгъла. Прозорците бяха обрामчени с елегантни плюшени пердета, макар че какъв смисъл от пердета за прозорци, които можеха да стават непрозрачни по команда? Фотьойлите бяха ръчна изработка, резбовано дърво, с възглавници, заемащи формата на онзи, който се настани върху тях.

В средата на помещението бе поставена ниска маса, която сякаш бе издялана от огромен слитък кристал. Подобно на седалките в първа класа на железницата и фотьойлите тук бяха снабдени с колела, за да могат да се местят според желанията на пътника. В отсрещната стена беше вграден екран, истински център за забавление, готов да осигури музика, филми и всякакви други развлечения. До него имаше бар с разнообразни, скъпи и екзотични напитки. Последният щрих беше украсата на пода, изработена от разноцветна мозайка, в която изглежда бяха вплетени картини от някои величави моменти в халкската история.

— Ах — произнесе един басов глас зад мен. — Моите гости.

Обърнах се и поставих куфарите до кристалната маса. До една от клетките стоеше среден на ръст халка и хранеше птичката вътре през решетките.

— Позволете да ви представя Върховния комисар ДжанКла от Асамблеята на Пети сектор — обяви с тържествен тон Растра. — Това е господин Франк Комптън и неговата помощничка Бейта от Земната конфедерация.

— Да — ДжанКла ни огледа с изпъкналите си като на булдог очи. Носеше трицветна туника, червено, оранжево и пурпурно,

униформата на халското перство, която подсказваше, че е от Полобийския клон. — Човеците, които помогнаха за спасяването на моята чест.

Думите бяха произнесени любезно, но усещах, че в тях е скрит укор, задето въобще е трябвало да се забъркваме в тази история.

— Радваме се, че можахме да ви бъдем от полза, ваше височество — отвърнах, решил да се престоря, че не съм доловил скрития намек. — Сигурен съм, че бихте постъпили по същия начин, ако ситуацията бе противоположна на тази и ние бяхме изпадналите в затруднително положение.

— Ситуацията не може да бъде противоположна — заяви той. — Защото хората не ценят честа така, както халките.

— Може да е вярно, но само за някои от нас — казах, вперил поглед в него. — Но не и за всички.

В един продължителен момент ние се измервахме с погледи. Вече обмислях резервен план, благодарение на който да се озовем в другия край на квадрелсовата железница, когато той се покашля.

— Приемам поправката — рече, подхвърли последното парченце храна на птицата и пристъпи към нас. — Вие съвсем не отговаряте на очакванията ми, господин Комптън. Добре дошъл на борда на това малко и не особено впечатляващо тълче на Халкавистската империя.

— За нас е истинска чест, ваше височество — отвърнах и направих опит да се поклоня по начина, по който се покланят халките. — Още веднъж моля да ме извините за неудобството, което може да сме ви причинили.

ДжанКла изръмжа добродушно.

— Вината е на онези престъпници, които са замислили злодеянието — рече той. — Срамът им в момента се разсейва из вселената под формата на пламъци. — Млъкна за миг, сетне на свой ред се поклати. — Ваша е заслугата престъпленията им да бъдат разкрити и честта ми спасена. Сега отново ще мога да гледам открито в очите роднините и приятелите си.

— Радвам се да го чуя — продължих в същия дух и си позволих да се поотпусна. От сравнително ограничения ми опит в общуването с халките знаех, че в началото обикновено се държат агресивно, но веднага щом се успокоят, склонни са да приемат доводите на противната страна. ДжанКла изглежда следваше същия модел. —

Съжалявам само, че може би никога няма да узнаем каква е причината за смъртта им.

— О, напротив — възрази ДжанКла. — Тъкмо алчните им действия доведоха до собствената им жалка кончина. Ножът, откраднат от моя багаж, е антична вещ, принадлежаща на моето семейство. Острието му бе защитено от корозия с помощта на един химикал, който по случайност е и смъртоносна отрова.

— Хм — рекох. — Това би могло да обясни смъртта на онзи, когото порязах по време на двубоя.

— Да — потвърди ДжанКла и люспите на раменете му се изправиха, което бе халският еквивалент за повдигането на рамене. — Що се отнася до другия, трябва да се е порязал, когато са вадили ножа от багажа.

— Което обяснява защо отровата е подействала по-бавно — вметна Рафра.

— Ясно — промърморих. Добре скалъпена версия. Твърде добре, особено като се имаше предвид, че бяха пропуснали да обяснят как въобще двамата крадци бяха проникнали в багажното.

Но не бях дошъл тук, за да разпитвам един изтъкнат член на Халкското перство. Пък и освен това вече знаех отговора.

— Мога само да се радвам, че не успя да ме промуши при атаката — рекох.

— Наистина — потвърди ДжанКла, докато ме разглеждаше любопитно. — Какво всъщност сторихте, за да го провокирате?

— Ще ми се да зная — отвърнах унило. — Искях само да ги попитам за един курорт, за който ми споменаха при разговора ни в железницата.

— Кой по-точно?

— Не знам. Тъкмо това се надявах да науча от тях.

— Ти каза, че е място с възможност за разходки на открито и уникално красиви гледки — обади се Рафра. — Това звучи ли ви познато, Върховни комисарю?

— Познато като няколко милиона места в Халкавистската империя — отвърна сухо ДжанКла. — Но ще обмисля въпроса. — Той изгледа мен и Бейта. — Междувременно, моите помощници ще отнесат багажа в отредените ви купета.

— Благодаря ви, но ще се справим сами — уверих го и отново вдигнах куфарите. — Пък и нямам търпение да видя купето.

— Както желаете — рече ДжанКла. — Вашите са последните две от лявата страна на вагона.

— Благодаря ви. Да вървим, Бейта.

Отвъд всекидневната коридорът извиваше покрай малката кухня и пресичаше столовата, която бе също така изящно декорирана. Подминахме маси и столове от резбовано дърво и стигнахме две врати.

— Ти вземи първото купе — подметнах през рамо на Бейта. Стигнах второто, докоснах бравата и влязох вътре.

Паяците дължаха успеха си на уменията да транспортират пътници из галактиката и очевидно притежаваха огромен опит в конструирането и дизайна на вагони и купета. При тях формата следваше функцията и тъй като не бе останало кой знае какво, което да може да се подобри от халкските дизайнери, те се бяха задоволили само с повишаване нивото на лукса. А това означаваше още резбовано дърво, скъпа мозайка, златни, сребърни и кристални украшения навсякъде. Но поне си бяха спестили кафезите с птици.

Тъкмо бях оставил багажа си в раклата — ръчна изработка, от нещо, наподобяващо слонова кост, — когато на вратата леко се почука.

— Влез — извиках.

Не бях особено изненадан, когато на прага застана Бейта.

— Брей, че сме бързи — подметнах, докато влизаше. Забелязах, че пристъпва колебливо, като че се страхува да не повреди мозайката.

— Не можем да останем тук — подхвана тя без встъпление. — Не биваше въобще да идваме.

— О, я стига — възразих. — Нима смяташ, че е допустимо да оскърбим гостоприемството на Върховния комисар? Особено след като той самият настоя да ни приеме.

— Не зная защо е настоял, но едно е истина. Тук, в железницата, ние *не сме* на джурианска територия и *не важат* джурианските закони. — Тя стисна за миг устни. — Опитах се да ти го кажа още когато бяхме на междинната станция. Но ти не ми позволи да завърша.

— Разбира се, че не ти позволих — рекох. — Не можех да те оставя да развалиш един прекрасно осъществен план.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя с потъмняло лице.

— Наистина ли вярваш, че всичко, което се случи, е случайност? — попитах, прекосих купето и седнах на дивана. Засега липсваха предупредителни сигнали от страна на моя часовник — изглежда Халкското перство не си бе направило труда да постави подслушвателни устройства в купетата за гости. — Ела де, седни — поканих я и тупнах с длан дивана до мен. — Настани се удобно.

Тя се приближи неохотно и се отпусна на дивана.

— Разбираш ли какво става?

— Разбирам донякъде — отвърнах уклончиво, докато се чудех дали да ѝ разкрия всичко, за да проследя реакцията ѝ. Може би след това бих могъл да я спечеля на моя страна. — Най-важното е, че ни засякоха.

— Засякоха?

— Засякоха, в смисъл, че не ни смятат за обикновени туристи или бизнесмени — обясних. — Предполагам, че е станало, когато се преместихме в първа класа на Нови Тигрис. Тогава някой е решил, че не му харесва да си пъхаме носовете наоколо и най-вече из Керфсиската система. Ето защо е пратил онези двама халки да проникнат в багажното и да намерят оръжие.

Лицето на Бейта пребледня.

— Опитвали са се да ни убият?

— Нима това те изненадва? — подхвърлих. — Тези хора възнамеряват да започнат война.

— Но... — тя поклати глава. — Разбира се. Продължавай, ако обичаш.

— За тяхно нещастие успяхме да ги разкрием и да насъскахме срещу тях полицията — рекох. — Заловиха ги и по щастливо съвпадение аз се озовах наблизо, за да мога да ги разпитам.

— Но дали е било съвпадение? — попита тя със съмнение в гласа. — Може би неизвестният „някой“ разполага и с други агенти, освен двамата халки.

— Много добре — кимнах. Имаше бърз ум или опит от предишни подобни разследвания. За момента нямаше начин да разбере кое от двете. — ДжанКла, или онзи майор *тас* Бускша.

— Или твоят приятел *фалк* Растра?

— Не — поклатих уверено глава. — Познавам добре Растра. Не би се забъркал в нещо подобно. Вече ти казах, че не е мой приятел.

— Но дали го познаваш добре?

— Ще престанеш ли с тези намеци? — ядосах се аз. — Зная много неща за най-различни личности. Това ми е работата.

— Разбира се — сконфузи се Бейта. — Извинявай.

Поех си дълбоко въздух, за да се успокоя. Трябваше да й следя реакциите, а вместо това аз бях този, който реагираше.

— И тъй като опитът за убийство се провали, вероятно скоро ще пробват нещо друго.

— Да не намекваш, че онези двама халки не са мъртви?

— О, мъртви са, не бери грижа — успокоих я аз. — Нищо не привлича така вниманието, както някой, който се опитва да те убие, а сетне се гътва от мистериозна смърт. После на сцената се появява спасителят ДжанКла и ни отървава от ръката на закона, като същевременно ни извежда от Керфсиската система.

— Но защо толкова държат да ни изведат от системата? Какво може да има тук, което не бива да виждаме?

— Може би това е пробната система, за която говорех по-рано. Или тук е извършвана подготовка. Зная само, че някой полага огромни усилия да ни разкара точно от тази система, при това със строго определен влак. Реших обаче известно време да се оставим на течението, само за да видим къде ще ни отнесе.

Тя неочаквано потрепери.

— А може би са решили да се отърват от нас. Може би ни доведоха тук, за да го направят далеч от нежелани погледи.

— И тази възможност ми хрумна — признах. — Но има по-анонимни начини да се отървеш от някого, отколкото да го качваш в перски вагон. Предполагам, че ДжанКла ни омайва с гостоприемството си само за да разбере колко знаем, или може би за кого работим. Като стана дума за това, твоите приятели пратиха ли информацията, която им поисках?

— Да — кимна Бейта, която изглежда все още обмисляше думите ми. — Началник-станцията ще ни я осигури.

— Нека не ни я носят тук — предупредих я аз. — Не искам ДжанКла да вижда, че получаваме чип от някой Паяк.

— Разбира се, че не — съгласи се тя. — Ще я предаде на един от кондукторите. А ние ще я вземем от него по-късно.

Имайки предвид къде се намирахме, планът ми се струваше трудно осъществим. Но разполагахме с няколко дни — достатъчно време, за да намеря някакво подходящо извинение и да се разходя из другите вагони.

— И какво ще правим, когато стигнем Халкския космос? — попита тя.

— Зависи какво ще се случи дотогава. Ако успеем да се държим нехайно и глупаво, може би ще ги убедим, че предположенията им са погрешни. Това ще ни постави в благоприятна позиция.

— А ако не успеем?

— Тогава не ни остава друго, освен да бъдем нащрек. И в двата случая искам от теб да накараш Паяците да съберат цялата налична информация за двамата мъртви и наскоро кремирани халки. Трябват ми имената им, политическата им принадлежност, с какво се занимават, имат ли криминални досиета, къде са пътували през последните пет години и всичко, което може да бъде дори от минимален интерес. Предай го на първия Паяк, когото зърнеш да се мотае наоколо.

— Може да не стане бързо — предупреди ме тя. — И да зависи от източници, до които нямат достъп.

Спомних си за първия ми билет за железницата, с фалшивата снимка и пръстов отпечатък.

— Имам чувството, че не са много нещата, които надхвърлят възможностите им — рекох. — И докато действат по тази задача, нека съберат информация и за ДжанКла.

— И Растра?

Първият ми импулс бе да скоча в защита на Растра. Но тя може би беше права.

— И Растра — кимнах.

— Добре — тя погледна към прозореца и за миг присви очи. — Готово.

— Чудесно — аз също надзърнах през прозореца, но там се виждаха само сивите стени на хангара. Никакво движение, тишина. Изведнъж ме споходи съмнението дали наистина бяхме постъпили правилно, като се напъхахме тук. — Да се връщаме на купона.

8.

В наше отсъствие четири от креслата бяха подредени около кръглата маса. Растра и ДжанКла седяха в две от тях и разговаряха за квадрелсовата железница и различните си преживявания по време на пътуванията им. Зад ДжанКла нисък халка приготвяше освежаващи питиета.

— Ах! — възкликна ДжанКла, когато ни видя, и кимна царствено към нас. — Вече се питах дали не са възникнали проблеми при настаняването ви.

— Ни най-малко — уверих го аз. — Задържахме се няколко минути, за да обсъдим промяната в плановете ни.

— Ще направим всичко възможно това да не доведе до противоречия помежду ни — обеща ДжанКла. — Паяците вече закачиха вагона с маневрена машина и ще ни прехвърлят на главния коловоз веднага щом влакът пристигне. А междувременно, мога ли да ви предложа нещо за пиене?

— Благодаря — кимнах. — Подсладен леден чай, ако имате.

— Разбира се. — Той погледна към Бейта. — За вас?

— Лимонада, ако обичате — произнесе дрезгаво тя.

ДжанКла кимна и завъртя креслото си към сервитьора, след това издаде звук, който наподобяваше този на обой от оркестъра.

— Мислех си за онзи неизвестен курорт, за който разговаряхме по-рано — продължи той, когато отново се завъртя към нас. — Както казах и преди, има много възможности. Струва ми се обаче, че намерих тъкмо мястото, което би ви заинтригувало.

— Така ли? — рекох с привиден интерес. — Продължете, моля.

— Нарича се Модра — поде той. — Това е свят от системата Систарко, всъщност малка колония в самия край на ГраклеЙското разклонение, на три спирки отвъд границите на Цимахейския космос.

— Систарко — повторих, опитвайки се да си припомня тази част от квадрелсовата карта. ГраклеЙското разклонение започваше от Джурианската система, преминаваше покрай Цимахейската република

при Гракла и се свързваше с две от техните системи, след това се проточваше отвъд границата им, връщайки се в Халкския космос. За разлика от Белидейската извивка, която свързваше Земната конфедерация с Джуриани от едната страна и Белидос от другата, ГраклеЙското разклонение не се свързваше с нищо в далечния си край, което налагаше пътниците да се връщат обратно, ако искаха да идат някъде другаде. Това не беше кой знае какъв проблем, когато пътуваш с една светлинна година в минута, но оставяше тези светове встрани от главните пътища и търговията.

— Не сте чували за него, предполагам — заговори отново ДжанКла. — Повечето от световете там са индустриални и не представляват интерес за другото, освен за собствените им обитатели. Но Модра е уникална. Това е луна — по-точно две луни, обикалящи около газов гигант на име Касп. И двете луни се състоят от скалисто ядро, напълно покрито с вода.

— Замръзнала, естествено, толкова далече от слънцето — изтъкнах аз.

Лицето на ДжанКла разцъфна в усмивка.

— Точно така. Външната повърхност на луните е съвсем твърда, дебелината на леда варира от няколко метра до близо три километра. Но под тази повърхност приливни вълни и вътрешна топлина от ядрата са създали затворени морета с дълбочина до пет километра.

— Интересно — рекох, докато ни поднасяха напитките. — Прилича ми на Европа, една от луните в нашата родна система.

— Така съм чул и аз — потвърди ДжанКла. — Но за разлика от Европа, Модра I е изключително популярен курорт. Предлагат разходки по повърхността и алпинизъм, като склоновете са с различна трудност — от най-лесни, до такива за истински професионалисти. Има няколко ски писти, също с различна степен на трудност. Освен това са прокопани три тунела, които се спускат навътре в ледената обвивка и са предназначени за специални шейни, а още два са в процес на строеж. На повърхността са построени луксозни хижи, под нея лежат хотели, които предлагат достъп до най-голямото затворено езеро в галактиката.

— С леден купол отгоре и коралови образувания под повърхността — кимнах, защото най-сетне името бе пробудило някои спомени. Модранските корали бяха ужасно модерни украшения из

цялата галактика преди трийсетина години, по времето, когато човечеството едва прохождаше в космоса. Но заради астрономическата си цена бяха достъпни само за най-богатите.

За съжаление на малцината земни жители, които биха могли да си позволят подобен лукс, по времето, когато узнахме за тях, под натиска на различни екологични дружества Директоратът на Обединените нации бе наложил ембарго върху техния внос. Въпреки това някакъв достатъчно арогантен и прочут богаташ бе решил да престъпи закона. За негова зла участ се бе свързал с агент под прикритие и бе заловен при опит за подкуп на служебно лице. Когато прахът най-сетне се уталожи, мераклията откри, че му предстои да изкара няколко години зад решетките, както и да се раздели със значителна част от състоянието си. Останалите богаташи бяха принудени да се съгласят, че белидейският мрамор е не по-лош от модранските корали, и да се преориентират към него.

— Под повърхността съществуват огромни коралови формации, както и някои вълнуващи скални образувания — продължаваше ДжанКла. — За тези, които не желаят да се катерят, да карат ски или да изучават дълбините, повърхността предлага великолепни изгледи от величествения Касп, с неговия непрестанноменящ формата и цветовете си пръстен, както и от съседната луна Модра II, всеки път, когато изгрява на небосвода.

— Звучи примамливо — признах. — И казвате, че туризмът там се развива добре?

— От няколко години — потвърди ДжанКла. — Засега там е доста скъпичко, разбира се, като целта е да се примамят по-богатите халки.

— И това със сигурност го поставя на челно място в списъка на щастливите ловни полета на крадците — отбелязах замислено.

— Възможност, която не може да се отрече. — ДжанКла извърна поглед към прозореца. — Ах... потеглихме. — Наистина се движехме, но благодарение на специалните ресори във вагона не се усещаше нищо. — Значи скоро ще ни прикачат към композицията и ще продължим по пътя. Още чай или лимонада?

— Благодаря — повдигнах празната си чаша. Бях споделил с Бейта, че възможната цел на цялата тази операция е просто да ни изведат от Керфсиската система. Сега започвах да се питам дали

истинската причина не е да ни насочат към Модра в системата Систарко.

Може би имаше начин да узная истината.

— Тази Модра ми прилича точно на мястото, което търся — заговорих аз. — Жалко, че не можем да се отклоним и да проверим.

— Какво ви спира? — поиска да узнае ДжанКла.

— Намирам се под нещо като попечителство — рекох и посочих Растра. — Заради неприятния инцидент на междинната станция *фалк* Растра трябва лично да ме ескортира отвъд границите на Джурианския космос.

ДжанКла издаде звук, който наподобяваше въздишка и лай.

— Каква нелепост — заяви той. — Всъщност, тук, в железницата, вие се намирате извън Джурианския космос. Стига да не я напускате до пристигането си в Систарко, властите нямат правни основания да ви задържат.

— Простете, че ви противореча, комисарю, но не точно така е записано в правилника — намеси се любезно, но твърдо Растра. — Господин Комптън е бил замесен в инцидент с проливане на кръв и му е било наредено да напусне Джурианския космос.

— Заповед, която ще изпълни, ако отпътува за Модра — изтъкна ДжанКла.

— Но по смисъла на тази заповед...

— Смисълът няма значение. Важно е да се спази буквата на закона, както сам посочихте по време на нашето пътуване — прекъсна го малко рязко ДжанКла. — И в конкретния случай буквата ще бъде спазена. Пък и как очаквате да се завърне у дома след това пътуване? Всички квадрелсови железници за човешкия свят минават през Джурианския космос.

— Той е прав — съгласих се. — Дори да ме ескортирате отвъд пределите на Джурианския космос, в някой момент ще трябва да се върна.

— Така е — призна Растра.

— Именно — потвърдих, като си мислех колко ловко и само с лек натиск ме бяха насочили към Модра, при това в тяхната компания. Дали това бе всичко, което искаха?

И отново имаше само един начин да разбера.

— Разбира се, в такъв случай не е необходимо двамата с Бейта да подлагаме на изпитание вашето гостоприемство — рекох. — Можем да се настаним някъде другаде във влака.

— Не бих ви позволил подобно нещо — настоя Растра. — Не и докато не изясним юридическия казус.

— Аз също — присъедини се към него ДжанКла. — Тези, които ви нападнаха, опозориха халките. Мой дълг е да измия срама, като ви предлага за компенсация гостоприемството си. — Той погледна към Растра. — Да направим компромис. Вие ще останете мои гости, докато *Фалк* Растра се запознае с правилника и вземе решение как да постъпим. Приемате ли?

— Напълно — отвърнах. — Що се отнася до мен. *Фалк* Растра?

— Да — кимна Растра, но не изглеждаше доволен от решението. — Ако Върховният комисар е прав, когато след три дена стигнем Джурскала, ще можете да пътувате накъдето желаете, стига да не напускате железницата, докато сте в Джурианския космос. — Той наведе глава към ДжанКла. — Можете дори да отидете до Модра, ако искате.

— Това ще е чудесно — рекох и се усмихнах с професионално възхищение. Цялата тази операция бе проиграна гладко и ловко.

— Значи въпросът е уреден — отбеляза ДжанКла доволно и махна на сервитьора. — Донесете ни имперска колода за игра. До вечеря има още доста време.

Ето значи какво беше. Довиждане, интриги и интереси в Керфсис, добре дошли, интриги и интереси в Модра. Надявах се само, че всичко това по някакъв начин е свързано с предсказанието на Паяците за галактическа война. Надявах се също да не попречи на другата работа, която трябваше да свърша.

И най-вече, надявах се, че целта не е да намерят подходящо местенце, където да се отърват от труповете ни.

Първите два дена от пътуването преминаха безметежно. Четиримата прекарвахме времето в разговори във всекидневната, на теми, вариращи от междузвездна търговия и политика до плюсовете и минусите на различни домашни любимци и най-добрите начини да се приготвят пикантни зеленчуци. В определени моменти от деня

ДжанКла обявяваше, че е време за културен обмен, и ние спирахме разговорите, за да послушаме музика, или се настанявахме пред екрана, за да се наслаждаваме на някой от филмите в огромната колекция.

Бейта най-често не участваше в разговорите, седеше мълчаливо с познатото безстрастно изражение, но ни слушаше внимателно. Редките ѝ коментари бяха лишени от емоционалност, но осигуряваха известна представа за онова, което се случваше зад блестящите ѝ очи. Филмите, от друга страна, видимо я очароваха, особено един от тях, който гледахме по мое настояване — класическа екранизация на Хичкок от двайсети век, „Дамата изчезва“, в която действието също се развиваше във влак.

На определени интервали из вагона се разнасяха примамливи аромати, след което се появяваше сервитьорът с поредните ястия. Макар да се отличаваха със своето разнообразие, те имаха една обща черта — всички бяха първокласни и след всяко едно от тях имах усещането, че съм прибавил поне половин килограм към талията си. По някое време късно вечер компанията се разпадаше и всеки се прибираше в купето си.

Теоретично, във всеки момент след първата нощ бих могъл да напусна групата и да се поразходя из влака, с цел да се срещна с някой от Паяците и да получа обещания чип. След като се запозна внимателно с наличната информация, Растра ме успокои, че ДжанКла действително има право относно настоящето ми положение и че вече не се налага да се намирам под негово попечителство. Въпреки това, макар атмосферата да бе приятелска и непринудена, през първите два дена не можах да намеря подходящ повод да напусна лукса на перския вагон.

В края на краищата, когато до пристигането ни на Джурскала оставах по-малко от единайсет часа, такава възможност най-сетне се появи.

— Не — обяснявах, като клатех уверено глава. — Съжалявам, но „Чатанугска нощна шапка“ не може да се приготви без истински „Джак Даниелс“.

— Нито едно от тези ли няма да свърши работа? — попита ДжанКла, сочейки редицата с напитки на бара. — Увериха ме, че това са едни от най-добрите земни уискита.

— И това е факт — потвърдих, макар две от марките да ми бяха непознати. — Но когато става въпрос за „Чатануга“, известен още като „Чичо Т“, нещата опират до духовна култура. — Знаех, че последният аргумент има особена тежест за ДжанКла.

— Добре тогава — рече той и хвърли неразгадаем поглед на сервитьора. Неразгадаем за мен, защото плоското лице на нещастника сякаш се сгърчи. — Ще пратя прислужника да донесе една бутилка.

— Всъщност предпочитам аз да я избира — заявих, като се надигнах. — Има няколко фактора, които трябва да бъдат взети предвид — възрастта на напитката, например, — така че ще се наложи да огледам с какво разполагат, преди да направя избор.

— Чудесно — съгласи се ДжанКла. — Ще повикам ЙирТукОо да ви придружи.

— Не се налага — уверих го аз. Последното, от което имах нужда, докато Паякът ми предаваше чипа, бе компанията на неговия телохранилел. — Ще се оправя и сам.

— Ще дойда с теб — предложи си услугите Растра. — Без билет ще ти е необходим някой с дипломатически имунитет, за да влезеш в първа класа.

Едва успях да прикрия досадата си. С диамантения пропуск на Паяците в джоба можех да влизам където си искам. Но беше изключено да му го кажа. Въпреки това, по-добре той, отколкото ЙирТукОо.

— Ами добре — подметнах с привидно нехайство. — Ще си взема сакото и тръгваме.

Шейсет секунди по-късно бях обратно във всекидневната, със сакото в ръка, след като бях написал и оставил на Бейта кратка бележка: „Свържи се с Паяците — кажи им да ми предадат чипа в първа класа.“ Растра също беше готов, така че двамата тръгнахме.

Двата вагона пред нашия бяха товарни, пълни с контейнери, закрепени със специални мрежи. За разлика от хибридният вагон, в който бях потеглил от Земната станция, в тези тук контейнерите не бяха само покрай стените, а и във вътрешността. Бяха разделени един от друг с пътечки и наподобяваха острови сред равно море. Навярно подредбата им отговаряше на реда на станциите, през които щяхме да преминем.

След товарните вагони следваха четири вагона трета класа, после ресторантът за трета и втора класа, нови четири вагона втора класа, един вагон първа класа и накрая ресторантът на първа класа.

— Дали си въобразявам — отбеляза Растра, докато вървахме по пътеката между масите в ресторанта, — или тези влакове стават все по-дълги?

— Въобразяваш си — уверих го и се огледах. Не се виждаха кондуктори наоколо, само един Паяк зад стъклената преграда на бара. — Но пък ако има нещо, което да е липсвало на вкусовете ти рецептори през последните два дена, сега е моментът да си наваксаш.

— О, да си призная, халкската кухня ме задоволява напълно. На теб какво да поръчам?

— Честно казано, единственото, за което се сещам, са лучени кръгчета — отвърнах. — Не зная дали ги помниш от времето, когато бяхме заедно на Ванидо — малки и хрупкави пръстени, които хората си поръчваха на приемите?

— Да, помня ги. Да проверя ли дали ги имат и тук?

— Ще ти бъда благодарен — рекох. — Направи го, а аз ще потърся уискито.

Растра се насочи към шубера с готовото меню, а аз продължих за бара. Едва сега забелязах, че Паяците са двама, като вторият стоеше близо до края на барплота и се преструваше на декоративно растение.

Поклатих едва забележимо глава. Паяците може да са истински майстори в поддържането и използването на междузвезден транспорт, но никак не ги биваше в конспирацията. Можех само да се надявам, че никой не му е обърнал достатъчно внимание.

Докато се приближавах с привидно нехайна походка към него, огледах крадешком помещението. Трима цимахейци си бяха поръчали *фламбе скински* — причината, поради която се бе оформило празно пространство на известно разстояние около масата им. Двама халки, които прекъснаха за миг разговора си, за да ме погледнат, го подхванаха отново. През няколко маси по-нататък двама човеци, издокарани със златистите шалчета на банкери, дори не си направиха труда да извърнат глави, погълнати от обсъждането на нещо важно, с ниски, приглушени гласове. В единия от далечните, тъмни ъгли седеше белидеец и дръжките на неговите фалшиви оръжия стърчаха изпод

мишниците му със същата мълчалива показност, която излъчваха шалчетата на банкерите.

Имаше нещо в него, което ми се стори познато.

Стигнах барплота и се покатерих на едно столче. Дребният Паяк сервитьор взе поръчката ми и изчезна отзад да я изпълни. С крайчеца на около си забелязах, че Паякът кондуктор се размърдва и тръгва към мен...

— Добра среща, човеко.

Извърнах глава в другата посока. Белидеецът бе изоставил масата си и се настаняваше, поклащайки се, на столчето до мен.

— Добра среща и на теб — отвърнах на висок глас, молейки се Паякът да е надарен с достатъчно здрав разум.

По някакво чудо на молитвите ми беше отвърнато. Когато отново извърнах поглед, открих, че се е върнал на мястото си. Появи се барманът, прикрепващ с един от израстъците си бутилка „Джак Даниелс“, която стави на плота пред мен.

— Ах — възкликна многозначително белидеецът. — Проблеми със стомаха?

— Не — отвърнах и смръщих вежди. — Защо питате?

— „Джак Даниелс“ — посочи бутилката. — Чудесно лекарство за стомаха. Много добро за прочистване на чревните червеи.

— Интересен начин на приложение — отвърнах, докато разглеждах бежово-кафеникавите шарки на лицето му. За разлика от повечето чуждоземци белидейците бяха сравнително лесно отличими и след като го огледах отблизо, бях почти сигурен, че съм го срещал и преди. — Но ние го използваме така, както вие — вашия дроским.

— Тъй ли? — изглеждаше изненадан. — Много странно. Кажете ми, какво ви води из широката галактика?

Едва се сдържах да не завъртя очи. Когато ставаше въпрос за досадни разговори, белидейците надминаваха дори подпийналите халки.

— Работа за една туристическа фирма — обясних, като същевременно вдигнах бутилката, обмисляйки как най-вежливо да се откъсна от разговора и да не пробудя подозренията му. Може би ако дам знак на Паяка да ме последва, за да ми предаде чипа в коридора...

И тогава, точно по средата на обмислянето на този план, изведнъж ме споходи прозрението. Това беше същият белидеец,

покрай когото бях минал, докато вървах към отреденото ми място в хибридният вагон на Земната станция. Белидеецът, чийто случаен поглед бе накарал по гърба ми да пробягат тръпки.

Очите ми се стрелнаха към пластмасовите дръжки на статусните оръжия в кобурите под мишниците му. Белидейците не застават сутрин пред гардеробите си с капризното колебание кой модел оръжия най-добре ще вървят с дрехите, които възнамеряват да облекат. Пистолетите им са също такъв знак за социално положение, какъвто са жълтите шалчета при земните банкери или цимахейските лакирани фризури. В конкретния случай виждах копия на двайсетмилиметров „Ели“ — калибър, който поставяше техния притежател в средната класа, а белидейците от тази класа никога не си свалят оръжията на обществено място, дори ако се наложи да пътуват в обстановка, не отговаряща на социалното им положение.

Но тогава, при първата ни среща в хибридният вагон, той не носеше тези оръжия. Всъщност, не носеше никакви оръжия. Което означаваше, че или е лъгал за положението си тогава, или лъже сега.

Само дето белидейците не лъжеха за подобни неща. Не и без ужасно важна причина.

По гърба ми отново пробягаха тръпки. Дали не беше измамник? Напълно възможно. Но от опита ми с професионалните престъпници знаех, че избягват да се опиват, когато са на обществено място. Изпаднал аристократ, опитващ се да си припомни добрите стари времена, докато се разхожда между елита, и разчита да не го хванат? Наказанията на белидейците за подобни прегрешения бяха неоправдано сурови, но пък те не важаха в квадрелсовата железница.

— Туристическа фирма, казвате? — подметна той.

— Да — кимнах, все още дирейки възможност да се измъкна от разговора. Сега, повече от когато и да било, не ми се искаше да ме види как получавам онзи чип от Паяка. — Търся възможности за необичайни преживявания за нашите човешки клиенти.

— Приятна професия, без никакво съмнение — продължи той. — Накъде пътувате сега?

— Към една халкска система на име Систарко. Препоръчаха ми да посетя една от тамошните луни, превърната в туристическа атракция. — Погледнах си демонстративно часовника. — Време е да се връщам в купето и да се приготвям за смяна на влаковете.

— О, дотогава има още няколко часа — рече той. — Кажете ми, опитвали ли сте някога *истински* отлежал *дроским*?

— Със сигурност ще прогори дупка в стомаха ми. Освен това наистина трябва да вървя.

Лицето му помръкна.

— В такъв случай, господине, ще ви пожелаю приятно пътуване — той вдигна чаша, поклати глава и се отправи, полюшвайки се, към масата си.

На свой ред станах и тръгнах към ресторанта. Секунди по-късно Паякът се отдели от бара и се приближи към мен.

Преглътнах една ругатня и ускорих крачка. С белидееца зад гърба ми и възможността всеки миг отсреща да изникне Растра, предаването на чипа щеше да се превърне в малка театрална сцена, наслаждаваща се на многолюдна публика.

Но от Растра нямаше и следа, а белидеецът продължаваше да се клатушка към масата си, с гръб към мен. Ако можехме да се справим достатъчно бързо...

Пристъпих към Паяка и в същия миг той вдигна един от крайниците си от пода и го насочи към мен. Улових блясъка на чипа в израстъка му и без да намалявам крачка протегнах небрежно ръка, за да го издърпам от лапата. Стиснах го в дланта си и когато се озърнах крадешком, открих, че белидеецът току-що се е тръшнал във фотьойла си.

Едва не се сблъсках с Растра, който тъкмо влизаше от ресторанта.

— Ах, ето те и теб! — възкликна той. — Хиляди извинения, но се оказа, че лучените кръгчета са се свършили. Изглежда са деликатес не само за хората, но и за пирките.

— Жалко — поклатих глава и незабележимо пуснах чипа в джоба на самото си. — Добре поне, че намерих „Джак Даниелс“. Да се връщаме при останалите.

— Боя се, че ще се наложи да започнете без мен — рече със съжаление Растра. — Съобщиха ми, че един от пътниците в първа класа имал проблеми, които налагали моята намеса. Като най-старши Разрешител на борда ще видя с какво мога да помогна. — Люспите около очите му се раздвижиха леко. — Нали ще ми запазите малко от коктейла?

— Обещавам.

Изпратих го с очи, докато напускаше вагона, после, без никаква осезаема причина, погледнах през рамо.

Белидеецът беше изчезнал от масата си.

Докато оглеждах наоколо, в мен отново се надигна неприятното усещане. Като се имаше предвид как се клатеше одева, би трябвало да му е трудно да уцели вратата, какво оставаше да се измъкне бързо, тихо и незабелязано. Подобно на двамата халки пред вратата на купето, изглежда той също бе сметнал, че най-лесният начин да заблудиш човек е да се престориш на пиян. За разлика от тях обаче той се бе справил добре с ролята си.

Което автоматично го изваждаше от групата на изпадналите аристократи. Какъв беше в такъв случай?

Не знаех отговора, но вече не се съмнявах, че оставането ми тук може да бъде опасно. Поех забързано към перския вагон, като непрестанно се озъртах.

Никой не се опита да ме спре, докато пресичах първа и втора класа. Обърнах специално внимание на белидейците, които седяха там, но никой от тях не прояви какъвто и да било интерес към особата ми.

Което не беше чак толкова изненадващо. Нямахме никакъв начин престореният пияница да мине покрай мен, докато бях разговарял с Растра, което означаваше, че все още е някъде зад мен във влака. По-важното бе, че дори да разполагаше със съмишленици в железницата, нямаше никаква възможност да се свързва с тях.

Освен ако това е излишно, тъй като те вече са получили заповеди. Отново ускорих крачка, напуснах последния вагон от втора класа и прекосих коридора към трета.

Не се бях опитвал да запомня пътниците тук, но най-общото ми впечатление бе, че нищо не се е променило. Отново обърнах повечко внимание на белидейците, които, също като досегашните, изглежда въобще не ме забелязваха.

Бях някъде по средата на вагона, когато погледът ми се спря на три празни седалки в последния ред.

И по-напред във вагоните бях срещал празни места, чиито титуляри вероятно бяха отишли да похапнат в ресторанта или да поговорят с някого в съседния вагон. Но нито във втора, нито в трета

класа бях виждал опразнени тройки, а шансът и тримата пътници да станат едновременно ми се струваше минимален.

Във всеки случай далеч по-малък от шанса същите трима да се измъкнали назад, към товарния вагон, където да ми подготвят някоя неприятна изненада. Въпреки това, ако не исках да бъда застигнат от фалшивия пияница и пресрещнат от тримата непознати, налагаше се да продължа напред.

Но, както бях казал по-рано на Бейта, алкохолът помага на хората да се сближават. Както предстоеше да узнаят и моите трима противници, този факт важеше не само за обществените събития.

Никъде другаде из цялата галактика, освен на борда на квадрелсовата железница, нямаше да стои въпросът за това как точно ще го направя. Стъклената бутилка, разбира се, беше чудесна бухалка, което вероятно бе причината Паяците да поръчват напитките в тези неудобни пластмасови заместители. Още при първия удар шишето щеше да се спуска и съдържанието му да се излее на пода.

Но мозъците в стратегическия отдел на разузнаването на Западния съюз бяха впрегнали усилия да разрешат и този проблем, така че разполагах с някои интересни решения, които предстоеше да експериментирам. Ако имах късмет, негодниците ги очакваше изненада.

Стигнах далечния край на вагона и отново пристъпих в коридора. Там, скрит за миг от нежелани наблюдатели, отвъртях капачката, а после я поставих на мястото ѝ, без да я завъртам докрай. Сега вече бе достатъчно едно стискане и съдържанието на бутилката щеше да се излее в лицето на нападателя. Не си спомнях как точно реагират на алкохол очите на белидейците, но дори да не ослепее, моят противник щеше да е поне временно възпрепятстван и тогава балансът щеше да се промени към двама срещу един. Все още неприятна ситуация, но по-добре от нищо. Стиснал бутилката в основата ѝ, отворих вратата и влязох в товарния вагон.

Първоначалният ми порив бе да спра там, да се огледам и да наостря слух за подозрителни шумове. Но го преодолях. Да покажа, че съм надушил нещо нередно, само щеше да ги накара да действат по-внимателно, докато ако им се струвах глупав и небрежен, щяха сами да свалят гарда си. Без да забавям крачка, продължих нататък, оставяйки

на периферното си зрение да ме предупреди, ако се случи нещо непредвидено.

Измамна надежда. Наближавах средата на вагона, когато нещо ме халоса по главата и светът около мен се скри зад черна завеса.

9.

Събудих се с остра болка зад дясното ухо, която се спускаше надолу към дясната половина на лицето, и неприятното усещане, че съм заспал прав.

В продължение на една минута останах както си бях, дебнейки за признаци на движение около мен. Чувах само ритмичното потракване на колелата и нищо повече. Изглежда моят нападател или нападатели си бяха отишли. Отворих внимателно очи.

Вътрешният ми усет не ме бе излъгал. Наистина бях прав, подпрян на някаква твърда повърхност, с извърната наляво глава. На бледата светлина, която се процеждаше под мен, виждах, че се намирам в един от големите контейнери и че бяха разчистили вътре достатъчно място, за да ме напъхат изправен. Изглежда невидимите ми противници бяха повдигнали капака, бяха ме спуснали вътре и ме бяха завързали с обезопасителната мрежа.

Бърз и изобретателен начин да се отървеш временно от някого. Ако някой реши да ме потърси, едва ли ще му хрумне, че съм точно тук.

Но бяха пропуснали нещо важно — да ми завържат устата. Приближат ли се онези, които ме търсят, можех да привлека вниманието им с виковете си. За всеки случай опитах да си поема въздух с пълни гърди. Положението не беше чак толкова добро. Мрежата ме притискаше плътно и ограничаваше движенията на гърдния кош. Значи, поне засега менюто щеше да се състои от къси, леки вдишвания.

Нямаше никакъв начин, естествено, да се добера до сгъваемия нож в джоба. Бях подпрян на дясната страна, с притиснат към стената лакът, а ножчето бе тъкмо в десния ми джоб.

Завъртях, докъдето имах възможност, глава, за да огледам вътрешността на контейнера. Беше твърде тъмно, за да видя какво пише върху пакетите, но ако се съдеше по аромата, който се разнасяше от тях, съдържача предимно подправки. Не можех да определя и

закъде пътува товарът, но бях сигурен, че ако нападателите ми са били добре подготвени, взели са мерки да е отвъд Джурианските територии, вероятно дори отвъд Халкския космос. Оставаше само да се надявам, че са били достатъчно великодушни и са нагласили нещата така, та да бъда открит и спасен, преди да ритна камбаната.

И тогава, докато изучавах сенките в краката ми, изведнъж забелязах, че ми е порасъл трети крак. В първия миг се зачудих каква ли може да е допълнителната сянка, после изведнъж се досетих. Тъй като не бе имало какво да правят с бутилката уиски, просто я бяха оставили на пода между краката ми, преди да ме натикат вътре.

А аз вече бях развъртял капачката.

Надолу мрежата се спускаше до под коленете. Внимателно, като потръпвах от болка, тъй като при всяко движение мрежата притискаше лицето ми, протегнах крак напред, опитвайки се да я натисна. Но не успях.

Всъщност това, от което се нуждаех, бе разлята течност под вратата, която да привлеча с вида и миризмата си. Преместих левия си крак встрани, замагнах с десния и избутах бутилката няколко сантиметра. Опитах още няколко пъти и едва при третия опит бутилката падна. Побутвайки я лекичко с върха на обувката, я извърнах с гърлото към отвора.

Сега идваше най-трудната част. Поех си дъх, доколкото ми бе възможно, повдигнах крак и го стоварих върху шишето.

Чу се тих пукот, капачката изхвърча и се търколи под вратата на контейнера, а лекият, омаен аромат на отлежало уиски ми подсказа, че течността вече е започнала да се разлива. Отново си поех дъх, после зачаках.

Тъкмо започвах да се питам дали бих могъл да се упоя само от парите на алкохола, ако остана достатъчно дълго в тясното пространство, когато най-сетне ме откриха.

— И въобще не можа да ги видиш? — попита Растра.

— Нито за миг — отвърнах, докато разтърквах цицината зад ухото си с една от кърпите в перския вагон. — Дори не зная с какво ме удариха.

Изправен зад него, ДжанКла изръмжа като ядосан булдог.

— Трябваше да ви пратя ЙирТукОо.

— Ей, тия неща се случват — казах философски. — Никой не е пострадал, освен че изгубихме уискито. Между другото, някой обърна ли внимание какъде бе предназначен контейнерът? Забравих да проверя.

— Беше адресиран до някакъв продавач на подправки на Алракае, във вътрешността на Халкавистската империя — отвърна Растра. — Само два дена път, макар и в доста неудобни условия.

— Определено — съгласих се аз. — Справи ли се с онзи проблем в първа класа?

— Да — отговори той и люспите му леко настръхнаха. — Двама се скарали, като вторият така и не беше разбрал, че той е причина за яда на първия. Кратък разговор очи в очи и въпросът бе уреден.

Значи е било примамка, доста грубовата, но достатъчна, за да се разделим.

Което означаваше, че не съм бил случайна жертва. Всъщност, не хранех нито за миг подобни илюзии.

— Все още мисля, че трябва да те прегледат — продължи Растра. — Съобщиха ми, че във влака има трима човешки лекари.

— Нищо ми няма — уверих го аз. — Такива цицини получавах всеки ден в колежа, когато играех футбол. Обезболяващо, покой и всичко ще бъде наред.

— Както желаш — Растра очевидно не изглеждаше убеден. — Но ако не се чувстваш добре, ще потърсим специалист на Джурскала.

— Съгласен — рекох, само да се отърва от разговора. — Бейта, ще ми помогнеш ли? — повиках я, след като се изправих, олюлявайки се.

Тя се приближи и застана мълчаливо до мен. Не беше произнесла нито думичка откакто ме беше открила заедно с Растра и Паяка, когато бе повикала на помощ. Без да каже нищо, тя ме улови за ръката и усетих, че пръстите ѝ са студени. Прехвърлих известна част от тежестта си върху нея и двамата се отправихме по коридора към моето купе.

— Как си всъщност? — попита ме Бейта, когато се отдалечихме. Изведнъж осъзнах, че гласът ѝ трепери. — Как можа да допуснеш да ти го вземат?

— Успокой се — рекох, след като влязохме и се отпуснах на леглото. След това бръкнах в джоба и извадих чипа. — Не са го взимали.

— Но тогава?... — тя млъкна объркано.

— Защо въобще са ме нападнали, това ли питаш? Добър въпрос. Преди да го обсъдим, да проверим, дали не са разменили чипа с друг.

— Съгласна, ще отида да си взема бележника.

Тя отсъства достатъчно дълго, за да се уверя, че пъхнат в моя бележник, чипът подаваше само туристическа информация.

— Има ли възможност да са го копирали? — попитах я, докато го преместваше в нейния бележник.

— Не — отвърна тя, натискайки копчетата. Сетне надзърна в екранчето и кимна облекчено. — Заповядай — и ми подаде устройството.

Там, където допреди малко се виждаше само безобидна реклама, сега имаше поне петдесетина файла, отнасяща се до охраната на квадрелсовата железница и функцията на сензорите.

— Чудесно — възкликнах. — Развлекателно четиво, докато пътуваме за Модра.

— Все още ли искаш да идем там? — попита Бейта и в гласа ѝ отново се прокрадна тревога. — Искам да кажа... не трябва ли първо да те прегледа лекар?

— Нищо ми няма — уверих я и поклатих глава, но веднага съжалих за това. — Пък и животът тъкмо взе да става интересен.

— *Интересен?* — повтори тя. — Кое ти е интересно — че те халосаха по главата?

Повдигнах рамене. Този жест се оказа не толкова болезнен, колкото предишния.

— Когато някой те напада, това най-често значи, че се чувства заплашен от теб. Кое то пък ме навежда на мисълта, че се приближаваме.

— Приближаваме към какво? — попита тя. — Разполагаме само с едно име — Модра — и ДжанКла, който ни каза, че трябва да идем там.

— Плюс всички маневри, които им бяха необходими, за да го накарат да изплюе камъчето — припомних ѝ аз.

— Целта на което може и да е нашето извеждане от Керфсис — възрази тя. — Или просто да ни запратят в някаква посока.

Поколебах се, защото отново не знаех докъде мога да си разкрия картите. Все още не разбирах нито какво става, нито на чия страна е тя.

Ясно бе, че е в съюз с Паяците, или поне с някоя тяхна група. Ако я държа въвн от моето разследване, ще остана съвсем сам. Като се имаше предвид обаче случилото се току-що, дори съмнителните съюзници бяха по-приемливи от нищо.

— Не, мисля, че с Модра всичко е наред — рекох. — Не исках да го споменавам пред Растра и ДжанКла, но в бара ме заговори един досаден белидеец. Попита ме къде отивам...

— И ти му каза?

Погледнах я учудено. Усещах пулсираща болка в слепоочията си и очите ме сърбяха за сън. Изведнъж изражението ѝ и езикът на тялото ми помогнаха да сглобя и последните парченца от мозайката. Вече бях абсолютно сигурен. Каквото и да ставаше с Модра, ДжанКла и белидееца, Бейта беше наясно.

— Ами тогава не ми се стори кой знае колко важно — взех да се оправдавам с привидно безразличие. — По-странното е, че той тръгна към вагоните от първа класа. Аз пък поех назад и малко след това ме праснаха по главата.

— Смяташ, че тези инциденти са свързани?

— Абсолютно — отвърнах, докато все още се питах какво ли може да знае. — Освен това не са търсели чипа. Защото, ако беше така, просто щяха да ми го вземат. Не ги интересуват и парите ми, тъй като и те са още у мен. Какво друго остава, освен да се опитват да ми попречат да стигна до Модра?

— Но как онзи тип се е свързал с някого в задната част на влака? — зачуди се тя. — Нали каза, че тръгнал в другата посока.

— Виж, тази част все още не съм я изяснил — признах, като я наблюдавах внимателно. — Предполагам, че е използвал някой от компютрите във влака или е открил начин да праща сигнал чрез системите за управление.

Бейта поклати бавно глава.

— Не мисля, че е възможно.

— Е, както и да е, сигурен съм, че е пратил съобщение — продължих да упорствам.

— Все още не виждам смисъла. Какво са се надявали да постигнат?

— Да ме отстранят за достатъчно дълго, та да подминем Джурскала и Граклејското разклонение — заявих. — Това е единственото разумно обяснение. По някаква причина някой не желае да стигнем на Модра.

— И затова настояваш да продължим натам?

Свих рамене.

— Вървя по следата. А тя ни води там.

Бейта поклати глава.

— Не искам да ходя на Модра.

— Няма проблем — отвърнах спокойно. — Можеш да ме почакаш на Джурскала.

— Ами ако Паяците анулират пропуска ти?

— Заплашваш ли ме? — повдигнах вежди.

— Там може да ни дебне опасност — опита се тя да избегне въпроса. — Ужасна опасност.

Помислих си за саарикса в дръжките на куфарите.

— Опасности има навсякъде — рекох. — Такъв е животът.

Тя отново поклати глава.

— Но там може да попаднеш в смъртна опасност.

Ето значи какво било. Модра наистина е ключът... и нашите врагове са твърдо решени да го опазят.

— Смъртта ме дебне навсякъде — подметнах. — Още утре мога да се спъна, да падна и да си строша врата. Да не би да знаеш нещо за Модра, което криеш от мен?

На лицето ѝ трепна едно мускулче.

— Наречи го предчувствие.

— Добре, тогава — престорих се, че ѝ вярвам. — Отивам там. Имаш пет часа, за да решиш дали ще дойдеш с мен.

— Господин Комптън...

— А междувременно — прекъснах я аз, — тези твои предчувствия включват ли и посоката, откъдето се задава стаената опасност?

— Може да е отвсякъде — отвърна тя, но сведе поглед. — Тук нямате приятели.

— Дори ти? — попитах, като се престорих, че е шега. — Надявах се поне теб да те е грижа за живота ми.

Бейта се изправи.

— Не съм ви приятел, господин Комптън — рече с непроницаемо изражение и твърд глас. — И щом настоявате да ви кажа: не, не ме е грижа за живота ви — тя ме заобиколи, бутна вратата и излезе.

Известно време гледах към затворената врата, усещайки твърда, горчива топка в стомаха си. Бях се надявал на нещо — на някакъв знак, — че двамата сме от една и съща страна, дори и да не сме открити съюзници.

Но не. „Не съм ви приятел. Не ме е грижа за вас...“

Толкова по-добре. Тъкмо нямаше да изпитвам угризения, когато направя онова, което възнамерявах да сторя на нейните мили приятели, Паяците.

И тогава щях да ѝ се изсмея в лицето.

Вдигнах крака на леглото и отпуснах пулсиращата си глава на възглавницата. Поне още половин час, преди обезболяващото да подейства.

Взех бележника и се захех да чета секретните файлове на Паяците.

10.

Влакът пристигна на станция Джурскала и след като се разделих с Растра и ДжанКла, напуснах перския вагон и се отправих през перона към коловоза, където щеше да пристигне след два часа влакът за Граклеиското разклонение.

Измъчваха ме колебания дали да не опитам някой по-хитър начин за слизане от влака, но реших, че не си заслужава усилието. Дори белидейците да не са разбрали, че съм се измъкнал от скалпения затвор, щяха да разполагат с достатъчно време, за да ни забележат на станцията, докато чакахме другия влак. Един от вариантите бе да прекараме това време в някоя от постройките на Паяците, но това може би само щеше да влоши нещата. В играта очевидно участваха няколко партии и не виждах никакъв смисъл да афиширам близките си отношения с Паяците пред онези, които все още не знаеха за тях.

Особено когато разчитах това да ми донесе известно предимство.

— Още трима белидейци се присъединиха към двамата от първа класа — прошепна Бейта, докато пресичахме перона. — Тези тримата дойдоха от трета класа.

— Разговарят ли помежду си? — попитах, сдържайки импулса да погледна през рамо.

— Да — отвърна тя. — Но никой от Паяците не е достатъчно близо, за да ги подслушва.

— Кажете ми, когато се раздвижат — инструктирах я аз. — Някой друг да проявява интерес към нас?

Стигнахме следващия коловоз, обезопасен с невисока преграда.

— Не виждам — каза тя. — Почакай. Петимата белидейци се разделиха на две групи и се приближават насам.

— С каква скорост?

— Не бързат особено. Освен това не ни преследват, просто вървят в същата посока.

Или искат да проверят какво ще правим, или те също се насочват към ГраклеЙското разклонение.

— А какво правят Рафра и ДжанКла?

— Току-що излязоха от техния вагон и се отправят към сградата на началник-станцията. С тях е и телохранителят ЙирТукОо.

— Вероятно ще уговорят прехвърлянето на вагона към друг влак — рекох. ДжанКла си бе свършил работата, след като ме бе подтикнал да се отправя към Модра, и сега явно възнамеряваше да излезе от играта.

Стигнахме перона, на който трябваше да чакаме влака за Гракла. Покрай него бяха подредени обичайните ресторанти, чакални, магазини и работилници.

— Опитвала ли си някога газиран джуриански крем? — попитах Бейта.

— Аз ли? Не.

— В такъв случай ти е време да го направиш — рекох и я поведох към по-големия от двата ресторанта.

— Не съм гладна — възпротиви се тя и понечи да се дръпне.

— Това не е ядене, по-скоро деликатес — продължих да настоявам и не я пусках. — Пък и така ще можем да държим всички под око.

Най-сетне съпротивата ѝ престана.

— Аха — рече тя.

Половината от масите в ресторанта бяха заети, приятно и достатъчно уютно съотношение. Потискайки първоначалното си желание да седна така, че да мога да наблюдавам вратата, отведох Бейта при една от масите в центъра.

— Искаш ли да ти поръчам? — попитах.

Тя повдигна с безразличие рамене. Изтеглих екрана с менюто, намерих онова, което търсех, и поръчах два броя.

— Предполагам, че не си посещавала често Джурианските територии — подех небрежен разговор.

— Не съм — тя се поколеба. — Всъщност, въобще не съм ходила там.

— Ясно — поклатих глава и се огледах. За разлика от бара във влака този не беше оборудван с устройства за осигуряване на акустична бариера. — От колко време работиш за новите ни приятели?

— Откакто се помня — отвърна тя и сниши глас. — Наистина ли смяташ, че това място е подходящо за подобни разговори?

— Защо не? — повдигнах вежди. — Пък и не ми е приятно да работя с някого, за когото не знам почти нищо.

Тя стисна устни.

— Като стана дума за това, аз също не знам кой знае колко за теб.

— Твоите приятели обаче са доста добре информирани.

— Това не означава, че аз също съм в течение. — Челото ѝ леко се набърчи. — Всички белидейци влязоха в чакалнята на нашия перон.

Което означаваше, че бяха решили да се откажат от нищожната възможност да ни подслушват, за да не поемат риска да бъдат разкрити.

— Е, какво искаш да знаеш?

— За кое?

— За мен.

Тя втренчи поглед в мен, но съдейки по изражението ѝ, се питаше дали не ѝ се подигравам.

— Е, добре, щом настояваш. Защо те изгониха от разузнаването?

Усетих, че гърлото ми се свива. Трябваше да се досетя, че ударът може да е под пояса.

— Ти какво, да не си прекарала последните две години в зимен сън?

Устните ѝ потрепериха.

— Наистина искам да зная.

Отместих поглед встрани и го плъзнах по присъстващите в ресторанта. Повечето бяха джурианци, но имаше и няколко халки и цимахейци.

И разбира се — ние. Двама човеци, крачещи гордо из галактиката, сякаш им принадлежеше.

— Знаеш ли как човечеството се е озовало на дванайсето място в списъка на Паяците с дванайсетте космически империи?

— Предполагам по същия начин, по който и останалите — отвърна Бейта. — Когато една раса завладее достатъчно светове, Паяците я удостояват с честта.

— Ако трябва да сме точни, ние колонизирахме четири — рекох ѝ аз и изведнъж в главата ми отекнаха думите на полковник Апългейт: „И с Яндро стават пет.“ — С родната система стават общо пет. Тъкмо

Яндро беше колонията, която позволи на Земята да прекрачи бариерата и да бъде поканена в клуба.

— Има ли проблем с това?

Въздъгнах.

— Проблемът, Бейта, е, че там няма нищо ценно. Нищичко. Няколко вида подправки, интересна дървесина за украса, животинки, които не се срещат другаде, и това е всичко.

— И?

— Какво искаш да кажеш с това „и“? — озъбих се аз. — Директоратът на ООН изсипа трилиони долари за построяването на квадрелсовата станция, без никаква друга причина, освен да можем да се престорим, че сме достатъчно важни и значими, за да пътешествуваме из галактиката.

Очите ѝ се разшириха. Изглежда бе схванала накъде бия.

— И ти наду свирката, така ли?

— Ето че позна — изръмжах. — Като зарежем изпълнените с необоснован ентузиазъм доклади на първите колонисти, Яндро си е чиста проба Аляска. Не можех да ги оставя да се измъкнат.

— Аляска?

— Най-северният щат на Западния съюз — обясних ѝ аз. — Някога го наричали „Глупостта на Суърд“, на името на човека, който го закупил преди няколко века за известна сума. Повечето хора смятали, че я е хвърлил на вятъра. Подигравките секнали едва когато открили, че там има златни и нефтени залежи.

— Мислиш ли, че същото може да се случи и с Яндро?

Поклатих глава.

— Докладите, които предоставиха на обществеността, бяха изработени майсторски. Но аз се добрах до истинските доклади и мога да ти кажа, че там разочарованието беше доста зле прикрито. Изследователите не са се натъкнали на нищо интересно или заслужаващо внимание.

— Сега вече разбирам защо не се радваш на особена популярност в ООН — промърмори тя.

— О, истината е, че мнозина там бяха доста обезпокоени от изказването ми — потвърдих огорчено. — Както и от реакцията на обществото. Но всяко чудо е за три дни. Истината е, че обществото бързо губи интерес. Чиновниците от ООН пожъртваха с голям шум

неколцина дребни служители, отрекоха каквато и да било лична отговорност и изчакаха интересът да стихне. След това продължиха с предварителния план и подписаха договора за станцията. Както се досещаш, най-тлъстите поръчки при строежа получиха техните приятели и роднини.

— И се погрижиха да си платиш за вироглавството — добави тя. — Съжалявам.

Повдигнах рамене.

— Няма нищо — рекох. — Вече го преживях.

Което, разбира се, беше лъжа. Дори след толкова време споменът за онези дни караше кръвта ми да кипне.

Един Паяк се приближи към нашата маса с поднос.

— Имаме с малинов сироп и джуриански *шишун* — рекох на Бейта, докато подреждах високите чаши върху масата. — Кое избираш?

Тя избра малинов сироп и известно време двамата се наслаждавахме на вкуса на деликатеса. Не бях в настроение за разговори, нито пък тя, или бе твърде заета да разменя информация с Паяците.

Едва когато се отправихме към перона, осъзнах, че въпросът ѝ за моята кариера ме бе отклонил от намерението ми да поразуча повече за нея самата.

Не бях особено изненадан, че влакът за Гракла бе също толкова дълъг, колкото и този за Джурскала. Паяците отново ни бяха отредили двойно купе в първа класа и двамата вече се настаняхме, когато на вратата се позвъни и един кондуктор предаде на Бейта поредния чип.

— Това информацията за Растра и ДжанКла ли е? — попитах.

— Кондукторът не знаеше, но предполагам, че е тя — отвърна Бейта и постави чипа в бележника. — Да, това е — рече и ми подаде устройството си.

Погледнах в директорията.

— Не виждам нищо за двамата халки, които ме нападнаха в стаята за разпит.

— Сигурно не са имали време да съберат сведения.

Намръщих се. Но половин комат хляб е по-добре от никак.

— Какво става с белидейците?

— Двама от тях са настанени в купето до нас — отвърна тя бавно. — Другите трима са в последния вагон на трета класа.

— Искам всичко, което е известно за тях — наредих. — Предай на Паяците да се заемат.

— Добре — рече тя и за миг се олюля, изгубила равновесие от потеглянето на влака. Погледнах през прозореца. На перона се виждаха само няколко робота. — Ще разговарям с началник-станцията на следващата спирка — обеща тя. — Но това е след четири дни. На Систарко. Може би няма да успеят да съберат информацията по-рано.

— Няма нищо — опитах се да я успокоя и се настаних в креслото. — Имам си достатъчно за четене. Ще ми правиш ли компания?

— Не, благодаря — отвърна тя и се насочи към вратата. — Ако ти потрябвам, знаеш къде съм.

— Почакай — вдигнах ръка, преди да излезе. — Хайде да не използваме коридора, освен ако не е крайно наложително. Съседите ни са страшно любопитни.

— Съгласна — кимна тя и прекрачи в нейното купе. Почаках, докато стената се върне на мястото си, сетне станах от креслото и се изтегнах в леглото. Намалих светлините, взех бележника и потънах в четене.

Като се имаше предвид бързината, с която бяха действали Паяците, не очаквах да открия нещо впечатляващо. Не останах разочарован. Растра беше роден в добро, макар и не особено високопоставено семейство и бе израснал до ранга на Закрилник, бе показал умения да се справя в конфликтни ситуации, благодарение на което го бяха повишили в Разрешител. Бе продължил да расте и да получава все по-отговорни назначения, докато накрая го бяха произвели във *фалк* и му бяха дали настоящия пост на Разрешител за специални случаи. Паяците бяха включили и подробна информация за неговите пътувания през последните пет години, която потвърждаваше, че изминалите три месеца той бе прекарал в компанията на ДжанКла, без съмнение старейки се да изглади всички противоречия, възникващи от непознаване на джурианския протокол.

За разлика от него ДжанКла се бе родил почти на върха на хранителната верига, в едно от халкските перски семейства. Възпитан от малък в изкуството да бъде аристократ, след завършване на

обучението си той бе получил назначението комисар на Влизфа. Служил там три години, изглежда бе показал известна степен на компетентност, защото сетне бил местен няколко пъти, на различни важни постове из халкските светове. Подробностите за неговото служебно израстване бяха спестени, но при халките издигането в йерархията може да е резултат от изгода, разместване на фамилените пластовете или дори попадане на необходимия човек на нужното място и в нужния момент. Повечето от пътуванията му с железницата през последните пет години бяха из вътрешността на Халкавистската империя.

Доколкото бях в състояние да определя, сравнявайки тези два документа, двамата с Растра са пребивавали в една и съща слънчева система, преди да тръгнат на посещение в Джурианските територии.

Долових някакво проблясване с периферното си зрение. Вдигнах глава, но каквото и да беше, вече бе отминало. Огледах стаята за миг, не забелязах нищо подозрително и отново се върнах към материалите за охраната на железницата.

Веднъж вече бях надзъртал в тях, но тогава още ме болеше главата от нападението и не бях в състояние да се концентрирам. Сега обаче открих някои неща, които ми направиха огромно впечатление.

Сензорите на квадрелсовата железница, разбира се, бяха в състояние да засичат експлозиви, включително и заредени в стрелкови оръжия. Това всеки го знае. Затова пък едва сега узнах, че детекторите могат също така да улавят широк спектър от не дотам подозрителни вещества, които обаче, събрани на едно място, биха могли да се превърнат в бомба. Включително и изработени в домашни условия смеси.

В списъка фигурираха още разнообразна гама от биологични и химични отрови и организми, както бързо, така и бавнодействащи, за много от които също не бях чувал. Някои бяха сравнително широко използвани на различни места из галактиката, между тях „Саарикс-5“ и антракс, атакуващи организми с основаващ се на въглероден цикъл метаболизъм. Други, като вируса на СПИН или токсините на шоршианската раковина, имаха избирателно действие, но също можеха да бъдат засечени.

В списъка присъстваха всички стандартни оръжия за унищожение, от плазмени и лазерни оръжия с техните ярки енергийни

сигнатури, до инфразвуковите пушки и шредерите, които ми бяха добре познати, през по-фини устройства като стреломети и дори такива пасивни приспособления като нунчаку или полицейска палка. Дори да имаше оръжие, което Паяците бяха пропуснали, аз не можех да се сетя.

Всичко това очевидно бе твърде много, за да може да бъде засечено от най-обикновени сензори, и в края на чипа се съдържаше отговорът и на тази загадка. Част от сензорите, както и следваше да се предполага, бяха монтирани на входовете на станциите, други бяха разположени в пода или стените. В резултат всяка квадрелсова станция се превръщаше в масивна сензорна кухня, дискретно охраняваща пасажерите един от друг.

И това със сигурност не беше включено в списъка с материали, който се предоставяше на отделните раси при изграждането на невероятно скъпите станции. Монтираше се впоследствие, тайно, от самите Паяци. Може би, помислих си неохотно, цената на станциите не бе чак толкова раздута, колкото смятах.

Нещо отново трепна извън полезрението ми, малко над екрана на бележника. Вдигнах глава, но и този път не забелязах нищо подозрително.

Но все пак нещо ми направи впечатление. Твърде погълнат от информацията в чипа, бях забравил да затъмня прозореца.

Намръщих се, оставих бележника, изключих напълно светлината в купето и изчаках, докато очите ми привикнат с тъмнината. Зад прозореца се появи бледо сияние. В началото се зачудих откъде може да идва, после си дадох сметка, че вероятно виждам отражение от сиянието на осевата линия върху извитата стена на тунела около нас.

Изправих се и се приближих към прозореца, където останах около минута, втренчил поглед във вечната нощ на тунела. Колко ли още светлинни години от квадрелсови коловози имаше там навън? — запитах се неволно. Достатъчно, за да свържат всички заселени светове с още линии, вече прокарани и готови, в очакване и на други млади цивилизации като нашата да надигнат глави. Скоро вероятно империи ще сяка да са тринадесет, после четиринадесет, петнадесет...

И в този миг, без никакво предупреждение, ярка червена светлина проряза мрака пред мен и отмина назад, към опашката на влака.

Трепнах от изненада и светлината премигна отново. Не беше толкова ярка, осъзнах сега, сигурно ми се стори такава заради разширените ми зеници. Погледнах към мястото, откъдето се бе появила, като същевременно се чудех дали това бе привлякло вниманието ми по-рано. Какво ли беше? Габаритни светлини? Едва ли, влакът нямаше такива. В такъв случай предупредителен сигнал за опасност? Силно се надявах да не е това.

Светлината блесна отново. Извъртях очи в посоката, от която идваше, и за миг ми се стори, че различавам някакво трептене в нея.

В мига, когато отново се появи, изведнъж разбрах какво виждам.

Сакото ми бе окачено в гардеробчето до мен. Затършувах трескаво из джобовете, измъкнах бележника и калъфа с чипове и ругайки тихо, се опитах да открия нужния чип на светлината от осевата линия. Най-сетне го намерих. Пъхнах го в гнездото, вдигнах бележника и го опрях на стъклото.

Сега вече всичко ми стана ясно. Моят бързив събеседник във влака за Джурскала не бе прибягвал до някакви хитроумни средства като проникване в компютрите на Паяците или в тяхната контролна система, за да се свърже с другарчетата си в трета класа. Достатъчно беше, че разполага с прозорец на купето, най-обикновена лазерна показалка, честотен модулатор и цялата стена на тунела, за да отразява пратените съобщения. Нищо чудно, че онези типове бяха готови да ме посрещнат — вероятно са получили заповедите си още преди да напусна последния вагон на първа класа.

Червената светлина блесна отново и аз притиснах бележника до прозореца, опитвайки се да го задържа колкото се може неподвижен. Честотната последователност бе твърде висока, за да може да бъде регистрирана от невъоръжено човешко око, но вграденият в бележника сензор би трябвало да я улови и да я забави до степен да открия в нея някакъв смисъл.

През следващите няколко минути светлината се появи още три пъти. Изглежда белидейците бяха доста разговорливи днес. Три минути по-късно тя блесна за последен път, после изчезна.

Почаках до прозореца още половин час, преди да реша, че за днес ми стига толкова. Върнах се на леглото, включих лампата и се заех за работа.

Имайки предвид опростения и крайно неочакван механизъм за връзка, бях се надявал белидейците да прибегват до нещо като дигитализиран текст или гласове. Но нямах късмет. Трептенето по-скоро наподобяваше морзова азбука, но не се базираше на нито една от познатите белидейски кодови системи.

И все пак, ако не друго, вече знаех как го правят. А това бе голямо предимство, особено защото ми подсказваше що за противник имам насреща. Простота и хитрост — ето основните принципи, към които се придържаха. Не биваше да го забравям.

Но междувременно болката в главата ми отново се пробуди и клепачите ми натезаха от умора. Отидох в банята, наплисках се с вода, изпих още едно обезболяващо хапче, после изключих светлината и си легнах с дрехите.

Последното, което се сетих да направя, преди да заспя, бе да подпра бележника на прозореца и да го поставя на „запис“. За всеки случай.

Спах продължително и дълбоко и се събудих изгладнял. Надзърнах в съседното купе и установих, че Бейта вече е станала. Изкъпах се, избърснах се и двамата отидохме в ресторанта.

Не видяхме никого от белидейците. Един от Паяците ни докладва, че двамата гости от съседното купе вече са закусили и са се прибрали, докато онези в трета класа се бяха хранили на смени. Не свалях очи от неколцината халки в помещението, чудейки се дали не са пратени от ДжанКла. Но изглежда никой не проявяваше какъвто и да било интерес към нас. Това разбира се, не доказваше нищо.

Нахранихме се и се върнахме в купето, където прекарахме известно време в прелистване на туристически брошури за Модра и обсъждахме какво ще правим, когато пристигнем там.

Изненадващо, но основното противоречие помежду ни възникна заради избора на хотел. Бейта предпочиташе хижата на повърхността заради прекрасната гледка към Модра II и газовия гигант Касп, докато аз настоявах също така упорито да се спуснем в подводния хотел, който бе споменал ДжанКла. Накрая Бейта се предаде, макар че очевидно не беше доволна, защото побърза да се прибере в купето си.

След като преградата помежду ни се спусна, взех бележника, за да проверя дали белидейците си бяха изпращали още съобщения през нощта. Не бяха.

Останалата част от пътуването премина безметежно. Бейта почти не напускаше купето и се присъединяваше към мен само за храна, а аз гледах да наваксам със сън и възстановяване на силите.

Едва когато се заех да си събирам багажа за предстоящото пристигане в Систарко, ми хрумна, че информацията не беше единственото нещо, което трябваше да искам от Паяците.

Трябваше да поискам пистолет.

11.

ДжанКла бе описал Систарко като незначителна колониална система, но от размерите и конструкцията на междинната ѝ станция стигнах до извода, че е по-скоро от мащабите на регионална столица като Керфсис. Бях готов да отида дори по-далеч, след като зърнах двата мощни военни кораба, които ни ескортираха.

Разбира се, системата беше родно място на прочутия модрански корал и всички туристи се насочваха право натам. Може би това обясняваше общата картина.

Може би.

Преминахме без проблеми митницата, като и този път саариксът в дръжките на куфарите ми не накара сензорите да се задействат. Не зърнах нито един белидеец, но в това нямаше нищо чудно. Халките бяха разделили митническото отделение съобразно класите и вероятно те бяха на две-три нива под нас, в скромното обкръжение на победните пътници от трета класа.

И разбира се, веднага щом преминах през проверката, щяха съвсем законно да заменят играчките в кобурите си с истински оръжия. Следващия път, когато се изправя срещу тях, те щяха да са въоръжени и опасни.

Каква чудесна мисъл.

Подобно на квадрелсовите тунели навсякъде из галактиката, ГраклеЙското разклонение преминаваше през външната част на системата Систарко, в този случай малко отвъд орбитата на Касп. Това поставяше Модра на значително разстояние от станцията през по-голямата част от годината, което, предполагам, след известно време би започнало да затруднява нарастващия приток от туристи. За щастие в този момент планетата бе почти в най-близката си точка, което означаваше, че ще летим до нея не дни, а часове. Транспортният агент ни насочи към съответното помещение за отпътуване, където открихме още петдесетина пътници, очакващи пристигането на йонната ракета.

Предполагах, че ще видя поне един от белидейците от влака, но колкото и да се оглеждах, никой не се появи.

Издигнахме се върху факел от свръхнагрятата плазма и пет часа по-късно приближихме обхванатия в пръстен газова гигант. Корабът изключи главния двигател на известно разстояние над повърхността на Модра I и премина на шоршиански маневрени двигатели, с помощта на които само след пет минути се спуснахме върху ярко озарената площадка за кацане.

Гледката се покриваше с обещаното ни от ДжанКла. Увиснал над хоризонта на малкия спътник, Касп имаше същите вихри от хилядакилометрови бури, каквито обичайно закриваха Юпитер или Сатурн, но с много по-голямо разнообразие от цветове. Пръстенът му бе далеч по-впечатляващ от този на Сатурн и много по-широк. Точно над нас Модра II пълзеше по небосвода, сияеща топка от камък и лед, криволичеща по сложна орбита в бинарната система, в която участваше.

Като допълнителен щрих по прищявка на небесните механици орбитата на Модра бе под прав ъгъл спрямо пръстеновата система на Касп. Това означаваше, че докато двете луни се движеха около техния съвместен гравитационен център, можехме да се любуваме на пръстените както отгоре, така и отдолу. Така панорамата пред нас се менеше непрестанно, но оставаше неизменно зашеметяваща.

Постройката, край която се спуснахме, в стил планинска хижа беше точно копие на древна халкиска високопланинска крепост, изпълнена до последната подробност, включително петоъгълните бойници. Модерните шлюзови входове разваляха донякъде илюзията, но нито една от двете луни не бе достатъчно голяма, за да задържи собствена атмосфера. Двамата с Бейта се присъединихме към останалите пътници, навлякохме скафандрите, които ни предоставиха преди излизане от йонната ракета, и запъплихме по замръзналата повърхност към шлюзовете.

Отвътре хижата бе декорирана в същия помпозен стил, а покрай стените бяха подредени халкски брони от различни епохи, строени пред също толкова древни картини и гоблени. Атмосферата бе съхранена дори на рецепцията, където служителите бяха издокарани с ризници от наточени люспи, вместо да ни очакват компютри на самообслужване. Когато дойде нашият ред, попитах за подводния

хотел и ни насочиха към поредица от натруфени асансьори в другия край на фоайето. Присъединихме се към петима от останалите гости и петнайсет минути по-късно се спуснахме във фоайето на хотела и се озовахме в нещо, което би могло да се опише с баналния израз „подводна феерия“.

Хотелът бе украсен с подобрена с вкус смесица от водорасли и разноцветни скали, между които лъщяха ледени късове и застинала в различни форми морска пяна. Огромни изпъкнали прозорци осигуряваха чудесна гледка към ледената шапка на Модра, озарена от сложна система подводни фенери. ДжанКла бе споменал, че на места океанът достига дълбочина от пет километра, но курортът бе изграден в един от плитките райони, където имаше цели коралови плантации.

Служителите на рецепцията бяха облечени с костюми, които наподобяваха на русалки или сродни им герои от халкските легенди. Цените на единичните стаи бяха умопомрачителни, но апартаментът, който бяхме запазили, щеше да струва цяло състояние — сума, далеч надхвърляща малкото, което имах в някоя от паричните си карнетки. Паяците не си бяха дали труда да добавят каквито и да било финансови средства към пропуска, който ми бяха осигурили, и не ми оставаше друг избор, освен да заплатя с кредитна карта. Направих го, без да ми мигне окото, макар че подозирах цял куп неприятности, свързани с подобно своеволно решение.

Но от друга страна, ако можеше да се вярва на прогнозите на Бейта, нищо чудно Модра да е последната спирка в живота ми. Щом нямах бъдеще, нямаше смисъл да се безпокоя от последствията. Подписах спокойно чека, който ми подадоха, и се отправих към асансьора за последното спускане.

Стаята ни не беше чак толкова луксозна, колкото перския вагон на ДжанКла. Но в определен смисъл би могла да се мери по пищност дори с него и гледката само допринасяше за това. Намирахме се на най-ниския етаж на хотела, с прозрачен под и две прозрачни ъглови стени, които ни осигуряваха страхотна панорама с кипяща вода и коралови рифове под нас. В средата на стаята два дивана бяха обърнати един срещу друг и между тях пламтеше огнище — изкуствено, разбира се, но доста реалистично. Имаше също два удобни на вид фотьойла и шест стола от резбовано дърво, последните подредени около голямата маса. До една от прозрачните стени бе

поставено бюро с компютър, а до другата — познатият развлекателен център.

Спалнята не отстъпваше по разкош на всекидневната, макар че беше по-малка и разполагаше само с една прозрачна стена. Тук в центъра доминираше исполинско легло, в което спокойно можеше да се побере цимахейска брачна двойка или няколко човеци със стандартни размери, а на стената бе монтиран още един развлекателен център. Гардеробът зад леглото, както установих скоро, бе зареден с дрехи във всякакви стилове и размери.

Освен това в помещението липсваха подслушвателни устройства. За мен това бе най-голямата изненада.

— Харесва ли ти? — попитах Бейта, която все още стоеше във всекидневната. Тя не отговори, зареяла поглед през прозрачната стена, където няколко миниатюрни подводници щъкаха между кораловите рифове. — Защото ако си недоволна, ще поръчам да ни преместят в кралския апартамент — добавих.

— Какво по-точно смяташ да правиш тук? — попита тя, без да се обръща. Не беше произнесла и две думички, откакто пристигнахме в Систарко, и мускулите на шията ѝ бяха застинали в напрегната поза.

— Нека първо се поотпуснем — рекох ѝ, като се приближих до нея и я улових за ръката. По-скоро понечих, защото тя побърза да я дръпне. Кожата ѝ беше леденостудена. — Никой няма да се опита да ни убие тук. Мястото е прекалено оживено.

— Значи ще изчакат да идем на някое самотно местенце, така ли?

— Нещо такова — свих рамене.

— И, разбира се, ние ще ходим на разни тихи и самотни местенца?

— Ами да — отвърнах. — Но както споменах и по-рано, ако желаеш, можеш да се върнеш на железницата. — Прекосих помещението и спрях до компютъра. — Я да видим с какви забавления разполагат тук.

Оказа се, че изборът е доста богат. ДжанКла вече ни бе описал заниманията навън, но курортът разполагаше и с такива на закрито. Имаше пет-шест ресторанта, от обикновени, до такива, където допускат само в строго официално облекло, два театъра с въртящи се сцени и представления, готови да задоволят както халския, така и всеки друг вкус, и чудесно оборудвано казино за всеки с излишни пари

в джоба. Нашият развлекателен център предлагаше музика и филми, доста повече, отколкото имаше в колекцията на ДжанКла.

— Какво ще кажеш да започнем с казиното? — предложих.

— Освен ако не ти се плува.

— Не трябваше ли да се заемем с разследването? — намръщи се тя.

— Имаме време — успокоих я и отново се приближих към нея.

— Очаквам нашите белидейски приятели да се появят, преди да се е случило нещо интересно, но те със сигурност не бяха в ракетата. Или са решили да се качат на следващата, която според разписанието е след осем часа, или са продължили към вътрешността на Систарко, което означава, че ще се върнат тук след трийсет часа.

— Защо ще ходят до Систарко?

— Нямам идея. Може би за да подготвят следващата си атака.

— Или там ще се проведе този твой хипотетичен опит?

— И това не е изключено — рекох. — Но все пак ДжанКла ни насочи към Модра, а не към Систарко, така че, струва ми се, сме на прав път. Нещо определено ще се случи тук, и то в следващите сто часа.

— Откъде знаеш? — попита намръщено Бейта.

— Защото контейнерът, в който ме бяха напъхали, трябваше да пътува за Алра-кае, което е на два дена път след Джурската. Ако не ме бяха открили преди това, връщането щеше да ми отнеме точно сто часа. Предполагам, че онова, което са замислили, е щяло да приключи дотогава. — Махнах с ръка към пейзажа зад стените. — Но докато се появят отново, въпросът остава да виси. Не ни остава друго, освен да се поразходим и да се позабавяваме.

— Как ще разберем кога са пристигнали белидейците?

— Има начини — отвърнах. — Е, какво избираш — казино или плуване?

— Казиното — отвърна тя неохотно. — И да ти кажа нещо. Вероятно ще видиш много украси от модрански корал. Старай се да не ги докосваш.

— Казват, че не бил чуплив — успокоих я аз. — Виждал съм снимки и знам, че го използват...

— Просто не го докосвай! — тросна се тя ядосано. — Обещай ми да не го правиш. — Пое си уморено въздух. — Моля те.

— Добре — отвърнах, докато разсъждавах над поведението ѝ. Такъв изблик от инак спокойната, лишена от емоции Бейта? — Щом ме молиш... разбира се.

— Благодаря ти — повдигна тя рамене. — Е, добре. Да вървим.

В халкските казина облеклото е официално, а аз не си бях взел никакви подходящи дрехи. За щастие от хотела се бяха погрижили за подобен случай и в гардероба имаше няколко официални мъжки и женски костюма. Всичките бяха програмируеми, което означаваше, че веднага след обличане се нагаждат към телесните мерки. Чудесна идея, но доста скъпа и по джоба само на богаташите.

Беше късен следобед местно време и в казиното вече цареше нарастващо оживление. Забелязах още неколцина в програмируеми костюми, но повечето посетители носеха облекла, изработени по техен вкус. В два от ъглите на залата имаше маси с напитки и храна, изолирани от останалата част с високи до пояса прегради от модрански корал. В средата на казиното бе монтиран петметров фонтан-водопад, също оброчен в корали.

— Видях един белидеец — прошепна Бейта, когато спряхме на терасата след входа. — Ей там, при дългата зелена маса.

— Ах, за игра на зарове — кимнах. Въпросният белидеец носеше военна униформа и следеше внимателно движенията на крупнето, което хвърляше заровете. От такова разстояние не можех да различа какъв ранг има, но под мишниците му се подаваха чифт инкрустирани дръжки, които го поставяха най-малко на нивото на генерал-лейтенант.

— Това е военна униформа, нали?

— Аха — потвърдих, после поставих длан на гърба ѝ и я насочих надолу по стълбата. — Ела, да се смесим с тълпата. Ти тръгни наляво, а аз надясно.

— Искаш да се разделим? — попита тя и в гласа ѝ отново се долови безпокойство.

— Играем роля на забавляващи се богаташи, забрави ли? Усмиввай се, слушай какво говорят другите и не напускай казиното без мен. Ще се срещнем след час в онзи син ъгъл с освежаващите напитки.

Стигнахме подножието на стълбата. Стиснах окуражително ръката ѝ и се гмурнах в обкръжаващия ме хаос.

От опит знаех, че в реалния живот хазартът не е толкова драматичен, колкото го представят във филмите. Рядко се случва играта да опира до съдбовни решения, нито всеки ден на масите се срещат герои и негодници.

И въпреки това хазартът насочва вниманието на хората към пари и печалба, в резултат на което им развързва езиците и ги кара да забравят за предпазливостта. Наострил слух, аз се шляех из тълпата, като спирах от време на време край някоя маса, за да проверя на какъв етап е играта.

Също като във вагоните първа класа на квадрелсовата железница, и тук си давах срещата богаташи от различни раси.

Първото, което установих, бе, че бизнес интересите на присъстващите са били оставени някъде във фойетата. Всички разговори, на които станах свидетел, бяха насочени към текущата игра, към възможните печалби или загуби, или към забавленията, които предлагаше Модра I. Дори тримата цимахейци, същества, които не си падат по активните развлекателни мероприятия, когато достигнат определена възраст и положение, обсъждаха ентусиазирано разходката с подводница в една от подводните пещери.

Неусетно краката ме отведоха при централния фонтан-водопад.

В съответствие с типичната халкиска архитектура той представляваше поредица от няколко малки водопада на различни нива, от които водата се спускаше игриво, за да се вдигне отново, когато достигне някой от фонтаните. Всеки от тях разпръскваше водата с различна честота и сила, създавайки чудесна водна феерия. Допълнителни скрити устройства симулираха водовъртежи и караха водата да кипи и да се пени. Басейнът се простираше на около метър от основата на скалната колона и въпреки че дълбочината едва ли надхвърляше половин метър, комплексът бе заграден със сияещи светлинни перила, които също трептяха в различни оттенъци.

Както вече бях установил от терасата, водопадът бе пълен с корали.

Значително повече, отколкото ми се струваха в началото. Коралите, които бях забелязал да се подават над повърхността, бяха

само върхове на мънички коралови планини, между които мъждукаха разноцветни фенери, създавайки драматични сенки.

Навсякъде другаде из галактиката скулптура с толкова много модрански корали щеше да струва милиони. Тук, само петдесетина метра над мястото, където коралите растяха на воля, беше като да декорираш юконска зимна сцена с ледени скулптури.

— Какво мислите? — попита един глас зад мен, надвивайки общата шумотевица.

Обърнах се. До мен стоеше белидеецът с военна униформа, когото бях забелязал по-рано, стиснал в ръка чаша с някаква червеникава напитка. Едва сега забелязах, че носи знаците на *апос*, еквивалент на земния бригаден генерал.

— Красиво е — отвърнах.

— Мда, така е, нали? — съгласи се той и сведе поглед към мен. — *Апос* Торин Маф от Генералното командване на белидейската армия.

— Франк Комптън — представих се на свой ред. — Без някакъв специален пост за момента.

Той изсумтя.

— И тези глупаци ви позволиха да отпътувате.

— Моля? — намръщих се аз.

Лицето му се разкриви в подобие на усмивка.

— Простете — рече той. — Вие сте Франк Комптън от разузнаването на Западния съюз, нали?

— Точно така — отвърнах, като изучавах внимателно лицето му. Доколкото можех да определя, никога досега не го бях виждал. — Срещали ли сме се някога?

— Веднъж, преди няколко години — уточни той. — На церемонията по случай откриването на станцията на Нови Тигрис. Аз бях в охраната на Върховния съветник, пратен да изкаже почитанията си на вашия народ.

— Ах — кимнах. Помнех добре церемонията и освен ако *апос* Маф не се бе подложил на промяна на лицевите ивици, бях почти сигурен, че не е присъствал на нея. — Какво приключение беше, нали?

— Наистина — съгласи се той и сръбна от напитката. — С какво по-точно се занимавате сега?

— В момента работя за една туристическа агенция — отвърнах. — Далеч по-проста и безопасна работа.

— Въпреки това изглежда не успявате да избягвате приключенията — отбеляза той. — Чух, че сте изчезнал за кратко по време на последното ви пътуване.

По гърба ми пробягаха ледени тръпки.

— Моля? — попитах.

— Говоря за приключението с багажното и неизвестния нападател — обясни Маф. — *Остана* неизвестен, нали?

— Да, за съжаление — признах.

— И нямате никаква представа кой може да бъде? Или поне към коя раса принадлежи.

— Нито видях, нито чух нещо — рекох. — Инцидентите на квадрелсовата железница влизат ли ви в работата?

Той махна с ръка, което беше белидейският еквивалент на повдигане на рамене.

— Ни най-малко — заяви. — Но когато си на върха на обществената стълба, чуваш и виждаш много неща. Носеха се слухове...

— Аха — кимнах аз и реших да си направя един малък експеримент. — Да, това наистина беше неочаквано приключение. Нещо като случилото се с възрастната дама в един стар земен филм.

Маф помръдна мустаци, сетне ги приглади.

— Сецам се за какво говорите — рече той. — „Дамата изчезва“. Наистина прилича на него. Все пак се радвам, че излязохте победител от тази малка случка.

— Така е — отвърнах със стиснати устни. Нямаше никакъв начин да знае за онзи архаичен филм. Абсолютно никакъв, освен ако не поддържаше постоянна връзка с пътниците в перския вагон.

Паяците бяха предали на Бейта, че всички членове на онази група са останали зад Джурската. Бях проверил разписанието на влаковете и знаех, че е изключено някой от тях да хване по-късен влак и да пристигне тук навреме. Оставаше само едно обяснение. ДжанКла или Растра, някой от тях или двамата, бе пратил подробно съобщение, пълно описание на всичко, което се бе случило във влака, включително и на филмите, които бяхме гледали. Или това, или Паяците бяха излъгали Бейта.

Или Бейта лъжеше мен.

— Виждам, че се любувате на коралите — прекъсна разсъжденията ми Маф.

Не се занимавах с нищо подобно, но въпреки това кимнах.

— Красиви са, нали? — подметнах. — За съжаление нашите закони не позволяват да ги внасяме.

— Жалко — рече той и посочи фонтана. — Сигурно затова не сте имали възможност да докосвате модрански корал?

Странното предупреждение на Бейта изплува в мислите ми. Всички ли в тази галактика бяха вманиачени от проклетите корали?

— Не, но ми се е случвало да докосвам земни корали — отвърнах. — Груби, понякога остри, дращеци.

— Но това е модрански корал — възрази той учудено. — Съставът му е коренно различен от всеки друг корал в галактиката. Различен от всичко останало, ако ми позволите да добавя.

Приблжих преградата и погледнах надолу. Никога досега не бях виждал модрански корал от такава близост и изведнъж си дадох сметка колко е красив и разноцветен. Земните корали са почти като скални образувания, те стърчат под водата и предупреждават неумелия водолаз да се пази, но този тук изглеждаше мек, еластичен, пухкав, буквално ме приканваше да го погоя.

— Хайде — подкани ме тихо Маф. Беше застанал до мен и ми дишаше във врата. — Пипнете го. Съвсем безопасно е и много приятно.

— Не, не е необходимо — рекох и се изправих с видимо усилие. — Мама ме е учила никога да не пипам непознати неща. Човек не знае какво може да му се случи.

Известно време той ме разглежда втренчено, а досегашният безгрижен израз бе изчезнал и лицето му се бе превърнало в непроницаема маска. След това, за мое облекчение, усмивката проби през облаците.

— Никога не бих престъпил подобен съвет — рече той и вдигна чаша към мен. — Сбогом, Комптън. Дано престоят ви бъде приятен.

Имаше няколко будки с касиери покрай стените, оградени с традиционните решетки от ковано желязо.

— Какво ще желаете, сър? — попита ме касиерът от будката, към която се приближих.

— Имате ли виртуални игри?

— Разбира се — той избра един чип и ми го подаде. —
Необходим ли ви е електронен бележник?

— О, имам, благодаря. — Взех чипа и се престорих, че го поставям в гнездото. В последния миг обаче го смених с онзи, който държах готов в ръката си. Включих бележника, настанах се в едно кресло и си дадох вид на погълнат от играта, ала в действителност се заех да сканирам работните честоти.

Като се имаше предвид размерът на курорта, комуникационният трафик бе необичайно рехав, макар че, както по-късно си обясних, повечето посетители бяха дошли тук, за да се отърват от напрегнатото си всекидневие, а не да го пресъздават отново. Всички предавания, които засичах, разбира се, бяха кодирани, а не разполагах с достатъчно мощни средства, за да ги дешифрирам.

Но в края на краищата не това бе целта на упражнението.

Основната част на трафика, както и следваше да се очаква, носеше характеристиката на халкските кодирани системи. Те варираха по сложност и изобретателност, в зависимост от желанията и изискванията на притежателите им, но със сигурност бяха по халкски модел. Следващите по честота бяха цимахейските предавания, което също не беше никак изненадващо с оглед близостта на Цимахейската република. После идваха джурианските и накрая — съвсем малко пиркарлийски.

И това бе всичко. Нито за миг не засякох вече познатия ми код, използван от ДжанКла, докато бяхме в перския вагон. Нямах и белидейски съобщения, цивилни или военни.

С крайчеца на околото си долових някакво движение. Вдигнах глава и установих, че Бейта е застанала до мен.

— Случи ли се нещо? — попита ме тя. — Ти каза един час.

— О, нищо — отвърнах, като изключих бележника и извадих чипа. — Просто се изморих по-рано. Сигурна ли си, че ДжанКла или някой от сподвижниците му не се е качил на нашия влак на Джурскала?

— Паяците ми съобщиха, че там сме се разделили.

— Значи знаем, колкото знаят и те — отвърнах, изпълнен с неувереност. — Хубаво. Чу ли нещо интересно наоколо?

— Всъщност нищо — отвърна тя. — Разговаряха предимно за игрите, в които участвах.

— Да, и при мен беше така. Случи ли ти се да присъстваш на разговор между цимахейци?

— Имаше един — кимна Бейта. — Разговаряха за някаква подводна разходка до една пещера на три-четири километра отук.

— И аз чух за това — казах. — Интересно.

— На мен не ми прозвуча като нещо особено интересно — сви устни Бейта. — Въобще не можах да разбера с какво ги привлича.

— Тъкмо това имах предвид — подхвърлих, докато оглеждах присъстващите. — Кога друг път ти се е случвало да се разхождаш сред толкова много хора и никой да не говори за работа?

Тя стисна устни.

— Може би са оставили тези разговори за друго място.

— Може би — съгласих се. — Но не чух също така да се споменават семейства, или да се разговаря на политически теми. И тях ли са оставили за друго място?

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, докато оглеждаше двама халки на близката маса.

— Още не съм сигурен. Но имам странното усещане, че сме единствените зрители на театрално представление.

— На конспирация ли ти прилича?

— Признавам, че може да ти се стори малко пресилено. Но нали ти самата каза, че нямам приятели тук. А *апос* Маф спомена, че свръхбогатите били доста затворено общество.

— *Апос* Маф?

— Белидеецът, когото видяхме одеде — обясних. — Той твърди, че ме познава.

— Твой приятел ли е? — попита тя, настръхнала изведнъж.

— За такъв се представи — отвърнах. — Спомена една церемония, на която съм бил преди няколко години, но явно не знае, че съм добър физиономист. Дори когато става дума за белидейски лица.

— Но откъде е научил, че си бил на онази церемония?

— Защото я показвах в новините и лицето ми се мярна на заден план. Тогава охранявах една делегация. После шефовете доста ме кастриха за това. Като стана дума, кастренето дойде точно от нашия стар приятел полковник Апългейт. Нашият стар *познат* — поправих се аз.

Шега, на която не очаквах особена реакция. Така и стана, всъщност Бейта въобще не реагира.

— За какво разговаряхте с Маф? — попита тя.

— Ами той се опита да поднови несъществуващото ни познанство, а после ми заговори за инцидента във влака. Странно, но беше доста добре запознат, дори с отделни подробности. Затова те питах дали Паяците биха могли да пропуснат някого, който ни е проследил след Джурската.

— Не — поклати уверено глава Бейта.

— В такъв случай някой трябва да е изпратил доста подробен доклад за случилото се — рекох и извадих бележника от джоба си. — Ела. Ще се върнем в стаята да проверим кога тръгва подводницата.

— Какво? — възкликна тя с пребледняло лице.

— Разходката с подводница изглежда е доста популярна тук — обясних. — Защо, има ли някакъв проблем?

— Разбира се, че не — отвърна Бейта и този път бузите ѝ поруменияха. — Само че...

— Само че не обичаш да те водят за носа, нали? — подсказах ѝ аз.

— Нещо подобно.

— Аз също — съгласих се с нея. — Но струва ми се, че някой полага огромни усилия да ни изпрати в тази посока. Искам да проверя накъде ни води.

— Ами ако ни води към капан?

Повдигнах рамене.

— Да се надяваме, че ще го надушим, преди да попаднем в него.

Хотелът предлагаше три различни разходки с подводници, две от тях към далечни коралови образувания и третата към една пещера, за която и двамата с Бейта бяхме чули в разговорите. За днес всички места се оказаха ангажирани, но имаше обиколка утре сутринта и аз запазих две места.

Тъй като нямаше какво да правим до вечерта, Бейта реши да подремне. Аз си сипах едно от бара и се настаних при компютъра, за да събера повече информация за Касп, двете Модри и самия курорт.

Вечерята бе на ниво пет звезди, както и следваше да се очаква от толкова луксозно място. След нея се разходихме из магазините във фойето и аз купих на Бейта две шноли и кутийка с гримове. Не беше особено впечатлена от подаръците. По-скоро разходката по магазините ѝ досади до прозевки. Съчувствах ѝ, но точно такова поведение се очакваше от разглезена туристическа двойка.

Всъщност едва ли някой вярваше на тази легенда. Но докато се шляехме из магазините, надявах се да им внушим, че *ние* вярваме, че сме ги измамили, което можеше да ги накара да подценят нашите способности. Понякога нещата са далеч по-сложни, отколкото ти се струва.

Когато най-сетне привършихме с престореното пазаруване, се върнахме в стаята. Все още беше твърде рано, за да си лягаме, ето защо аз затъмних стените и поръчах друг класически филм на Хичкок — „На север от Нортуест“, в който главният герой е преследван от неясна сила, чиито действия са му непонятни. Не зная как възприе филма Бейта, защото го изгледа с познатото безстрастно изражение.

Тъй като ни предстоеше рано ставане на идната сутрин, след филма си легнахме. Както вече споменах, леглото бе достатъчно голямо и удобно. За мой късмет същото можеше да се каже и за дивана.

12.

— А сега дойде време за тези от вас, които обичат приключенията, да напуснат безопасността на нашата малка подводница и да се разходят из пещерите — обяви екскурзоводът, превключвайки в наша чест от халкски на английски. — Трябва да ви предупредя обаче, че пещерите са дълги и с множество разклонения, затова се придържайте само към районите, обозначени със светлини.

Кимнах на Бейта и двамата си сложихме шлемовете. Само неколцина от двайсетте пътници се присъединиха към нас, другите предпочетоха да останат в подводницата, която щеше да направи още една обиколка из околността. Забелязах също така, въпреки разговорите вчера, че на борда нямаше нито един цимахеец.

Приключихме с подготовката и се подредихме на изхода. Всеки от нас бе подложен на бърза проверка на снаряжението от екскурзовода, после ни изпратиха по двойки до шлюза. След като изслушахме последни напътствия, двамата с Бейта се озовахме отвън.

Водата беше леденостудена, но напълно според очакванията костюмите бяха изолирани и снабдени със системи за отопление, та не усещаме почти нищо. Включихме миниатюрните реактивни двигатели и се понесохме плавно към широкото гърло на най-близката пещера, следвайки мигащите светлини на тези пред нас. Точно на входа ни пресрещна силно течение, което започна да ни изтиква встрани, и се наложи да маневрираме и да усилим реактивната струя, но се справихме.

На младини съм обикалял из подводни пещери и в сравнение с тях тези не бяха нито по-големи, нито по-впечатляващи. Но благодарение на подходящо разположените прожектори се получаваше чудесен ефект.

— Избра ли си някой тунел? — попитах Бейта в микрофона.

— Не — отвърна тя, съзнавайки, че разговорът ни се подслушва.
— Да опитаме с този там.

Насочихме се към най-близкия тунел. Малко след като навлязохме, обозначаващите светлини се разрешиха.

— Вероятно не бива да продължаваме нататък — отбеляза Бейта. — Тунелите стават все по-тесни и криволичещи.

— Е, не чак толкова криволичещи.

Във всеки случай не и за нас, добавих мислено. Виж, имаше някои места, където халките например щяха да се затруднят.

Затова ли ни бяха насочили насам? За да изследваме пещери, в които те биха се затруднили?

И тогава, докато местех прожектора наоколо, нещо върху скалната стена на няколко метра от нас ми привлече погледа — равно място върху иначе набраздените скали.

— Както и да е, не сме тук, за да се придържаме към маркирания път — добавих и се насочих към мястото. — Да видим накъде отива този тунел.

Онова, което видях, не беше рожба на въображението ми. Върху скалата наистина имаше изравнено място, което не би могло да се образува по естествен начин. Изглежда нещо твърдо и метално се бе остъргало в скалната стена, при това с достатъчна сила, за да премахне неравностите. Някой, и то доста скоро, бе прекарал оттук масивен и тежък предмет.

Насочих светлината на прожектора навътре в тунела. Сега, когато вече знаех какво да търся, зърнах и други подобни участъци, един от тях съвсем близо до последния светлинен маркер.

Улових погледа на Бейта и ѝ посочих мълчаливо равния участък, после и останалите, навътре в тунела. Тя се намръщи, повдигна въпросително вежди, сетне чукна с пръст металната раница с кислород и реактивен двигател на гърба си. Поклатих глава и притиснах с пръст скалата, за да ѝ покажа, че е необходима по-голяма сила.

— Явно тук свършват маркерите — произнесох на глас за евентуалните подслушвани. Същевременно размахвах ръка и Бейта схвана какво имам предвид.

— Все пак да продължим още малко — предложи тя. — Имаме достатъчно време.

— Щом настояваш — рекох и същевременно вдигнах палец.

Продължихме нататък, откривайки от време на време изгладени места като първото, което бе привлякло вниманието ми. Странно, но

нито едно от тях не беше на тесните места в тунела. Сякаш този, който бе прокарвал отгук неизвестния и тежък предмет, бе внимавал в теснините, но бе губил търпение на лесните участъци.

Стигнахме последния маркер и аз насочих светлината отвъд. Точно зад него имаше още едно изравнено място, по-голямо от предишните, сякаш носачите тук са били пришпорени неочаквано или са бързали да се скрият в мрака.

Толкова са бързали, че бяха ударили своя товар в отсрещната стена. Точно над равното място имаше издатина с дупка в средата, където вероятно се бе врязал обектът. Вдлъбнатината бе широка около петнайсет сантиметра, под лек наклон и със спираловиден край.

Досущ като острието на промишлен свредел.

Посочих отпечатъка на Бейта. Тя се намръщи, видимо озадачена, но кимна и ми махна да продължим нататък. Промуших се през тясното място и заплувах в тъмнината.

В началото срещнахме известни затруднения. На около метър след издутината тунелът се стесняваше до около метър, следваше нов рязък завой и ново стесняване. Наложих се да се сгъна в кръста, да се извия, за да се промуша нататък. Неизвестните със свредела вероятно бяха срещнали подобни проблеми, защото се натъкнахме на две нови вдлъбнатини, където бяха удряли товара си. Добре, че нямаше подводни течения, инак едва ли щяхме да се придвижваме в това почти затворено пространство.

След поредния завой тунелът се изправи и отново се разшири. Почаках Бейта да се изравни с мен и двамата заплувахме нататък.

Ала само на метри след началото тунелът се разширяваше в лабиринт от странични кухини, които се свързваха с други тунели и се разклоняваха в различни посоки. Добре, че се бях досетил да взема тубичка с червен гланц за устни от чантата на Бейта, и на равни разстояния поставях знаци върху скалата, за да можем да намерим обратния път.

Който и да беше неизвестният с бормашината и товара, някъде тук бе приключил с дейността си. Открихме само още два изравнени белега в скалите и после нищо. Навлязох по няколко метра навътре във всеки един от тунелите, но не намерих нищо, което да ми подсказва как е приключила тази история и къде е изчезнал товарът.

Тъкмо бях решил да се откажа, когато Бейта ме чукна по рамото и посочи изразително часовника на китката си. Кимнах неохотно — трябваше вече да се връщаме, ако не искахме да пратят спасителна група да ни търси. Обърнах се и я поведох назад към теснината и малко след това зърнахме успокояващото сияние на маркиращите светлини. Насочихме се към тях и скоро се присъединихме към останалата част от групата и се прибрахме на борда.

— Добре дошли — поздрави ни с професионална жизнерадостност екскурзоводът, докато си сваляхме шлемовете. — Надявам се, че разходката ви е била приятна и просвещаваща?

— О, да — отвърнах. — Такава беше, наистина.

Докато се връщяхме към хотела, разминахме се с няколко други подводници, поели по своя маршрут. По пътя се отървахме и от костюмите и скоро след това подводницата излезе на док. Беше обедно време и макар че Бейта предложи да се върнем в стаята, аз настоях пътем да се отбием в някой ресторант. Хапнахме и едва тогава се отправихме към нашата стая.

Оказа се, че докато ние бяхме изследвали океанските дълбини, някой бе поставил бръмбари в апартамента ни.

— Дали онези знаци са онова, което си мисля? — попита Бейта, след като вратата зад нас се хлопна.

— Предполагам — отвърнах и й кимнах да се настани на дивана, докато премислях наново разговора, който смятах да проведе с нея. Имаше някои неща, които нямах нищо против да станат достояние на онези, които ни подслушват — имаше дори полуистини, които щеше да е полезно да им подхвърлим. Но сега се налагаше да избягвам някои теми.

— Стига, разбира се, да си мислиш, че из тунелите се е разхождал някой, въръжен с бормашина за промишлена употреба.

— Добре де — съгласи се тя. — Но защо им е притрябвала на халките бормашина?

— Първо на първо, тези упражнения не са по силите на халките — имам предвид с техните ставни съчленения. Според мен онзи, който го е направил, е избрал въпросния тунел тъкмо защото е бил непреодолим за халките.

— Но защо? Какво толкова ценно може да има там?

— Празно пространство, разбира се. Помниш ли, екскурзоводът каза, че пещерите били огромни и все още не напълно изучени. Какво по-добро място да скриеш нещо голямо, което не искаш да бъде открито случайно?

— Но колко голямо? Та ние едва се промъкнахме там — изтъкна тя.

— Затова им е била нужна бормашина. Мисля, че някой се е поразходил из пещерите и е открил достатъчно голяма кухня. После си е прокопал собствен тунел до нея, прекарал е вътре своя товар и е замаскирал входа. И сега вече разполага с нещо, което му е необходимо, при това съвсем подръка.

— С каква цел? — попита Бейта. — Какво толкова може да крие?

— Мнението ми ли искаш? — помислих за миг, сетне продължих. — Една от подводниците на хотела.

Очите ѝ се разшириха.

— Цяла подводница?

— О, не от тези за туристически разходки — побързах да добавя. — Говоря за по-големите, които се използват за поддръжка, ремонтни работи и транспорт. Видяхме ги зад стената тази сутрин. Ще ти е нужно нещо от този калибър, ако искаш да прекараш по-големи товари.

— Значи смяташ, че са откраднали подводница, за да я използват за транспорт? — попита Бейта, която явно все още не можеше да схване накъде води всичко това. — Но какво всъщност се опитват да прекарат?

— Нямам представа — признах и този път това бе самата истина. — Зная само, че там долу има пещера, до която не мога да достигна и която разполага с добра връзка с корабите до междинната станция и квадрелсовата железница. — Погледнах си часовника. — Но нищо няма да спечелим, ако седим тук и си блъскаме главите. Следващата йонна ракета от междинната станция ще пристигне до няколко часа. Да излезем на повърхността и да гледаме приземяването. Тъкмо ще се поразходим малко, ще се повозим на шейна.

— Смяташ да се пързалияме с шейни? — долната ѝ устна увисна.

— Защо не? Нали не искаш някой да се запита какво правим тук и защо не се забавляваме като останалите туристи?

— Разбира се, че не.

— Чудесно — въздъгнах и се надигнах. — Хайде да си изберем дрехи от гардероба.

Заедно с различните официални костюми в гардероба имаше и няколко комплекта дрехи от тънък, но топъл плат, предназначени да подсилват изолиращото действие на стандартните скафандри. Докато Бейта обличаше един от тях аз се обадох на рецепцията, за да проверя какъв е редът за излизане на повърхността и да поръчам скафандри. Мястото бе така устроено, че нямаше никакъв шанс да се измъкнем навън незабелязани, но се надявах, че подслушвачите ни са повярвали на желанието ми да се поразходим с шейни.

Бледият диск на Модра II бе увиснал високо на небосвода, когато излязохме от шлюза на повърхността, а Касп сияеше ярко и беше заобиколен от разноцветни кръгове. В момента се намирахме под плоскостта на пръстена и далечните слънчеви лъчи се отразяваха от гигантските ледени късове, създавайки изумителни светлинни образувания високо над нас.

— Спускала ли си се досега с шейна? — попитах Бейта, докато вървахме покрай пилоните, бележещи пътеката за хангара.

— Не, и ми се струва, че е доста опасно — гласът ѝ отекна във вътрешността на шлема. — И безсмислено, ако те интересува мнението ми. — Тя махна към пилоните. — Не са ли твърде високи за крайпътни знаци?

— Всъщност това са стълбовете на строящия се ски лифт — обясних. — Ще има три ръкава на въжената система. Два към пистите и един червен, който ще води до хангара на шейните.

— Откъде знаеш всичко това?

— Прочетох го в рекламната брошура.

— Аха.

Стигнахме подножието на хълма, където, пак според брошурата, трябваше да са входовете за тунелите. Имах известни притеснения относно възможностите ни да се катерим по заледена скална повърхност, макар че подметките на скафандрите бяха снабдени със специални устройства, но те се оказаха напразни. Ледената повърхност бе достатъчно здрава, а гравитацията и температурата в нужния

баланс. Все още не знаех как ще се справят с терена плъзгачите на шейните, но реших, че това не е моя грижа. Строителите на курорта със сигурност знаеха добре какво трябва да направят.

Имаше общ вход за трите тунела, след който те се разклоняваха в различни посоки. Над всеки от входовете бе монтиран пръстен от осветителни тела и по сиянието, което бликаше от дълбините на тунелите, стигнах до извода, че те също са добре осветени. Три облечени в скафандри фигури — съдейки по пропорциите, бяха халки — тъкмо се готвеха да се спуснат с голяма шейна по третия тунел. Докато изваждахме нашите малки шейни от раниците, те се изгубиха във вътрешността. Изпратих ги с поглед, сетне насочих вниманието си на изток, където червените пилони продължаваха още известно време да следват пътеката, сетне изчезваха от другата страна на невисоки хълмове.

— Нали каза, че ще ми покажеш как се използва това нещо? — припомни ми Бейта.

— Разбира се — отвърнах, като се надявах, че ще си припомня. — Първо разгъваш шейната...

След като приключихме с подготовката на малките шейни, ние се спуснахме по първия тунел. Добре, че бях избрал най-лесния от трите, защото дори той се оказа предизвикателство за моите способности. Конструкторите на пързалката не само бяха изгладили леда до съвършенство, но като че ли под него имаше нагревателна инсталация, която да го доведе до необходимото състояние, за да се образува отгоре тънко водно покритие.

На всичко отгоре Бейта, която нямаше никакъв опит с подобни занимания, се оказа по-добра от мен. Падна само веднъж, докато аз се претърколих няколко пъти, а когато наближихме края, дори събра достатъчно кураж да се завърти на триста и шейсет градуса в една от спиралите. Ниската гравитация, естествено, улесняваше изпълнението на подобни трикове, този факт обаче не бе достатъчен, за да излекува накърненото ми самочувствие.

Стигнахме дъното, където имаше достатъчно разстояние, за да убием скоростта, преди да приближим асансьорите. Тук разкопчахме придържащите колани и се натоварихме в една от кабинките, за да се издигнем на повърхността.

— Асансьорът и надолу ли върви? — попита Бейта, като посочи един от бутоните.

— Да, слиза до хотела — отвърнах. — Тази шахта излиза точно над фойето. Вероятно целта е изтощените спускачи да могат да се прибират право в стаята си и да рухнат на леглото или да се пъхнат в банята.

— Аха — кимна тя. — Приятно беше.

Погледнах през лицевото ѝ стъкло. Бейта, момичето без фамилно име, което веднъж бе заявило равнодушно, че не го е грижа дали ще живее, или ще умра, се усмихваше и бузите ѝ бяха зачервени от възбуждане, а лицето ѝ — по-живо от всякога.

— Да, нали? — съгласих се аз. — Ще го направим пак веднага щом ми отпочинат коленете.

Тя погледна над рамото ми и усмивката ѝ изчезна, след като си спомни защо бяхме дошли на повърхността.

— Хм — промърмори тя замислено. — Ако искаш, можем да се покатерим на някой от хълмовете близо до хижата и да се полюбуваме известно време на пръстените. Докато се почувстваш по-добре.

— Чудесна идея — отвърнах.

Спуснахме се с асансьора във фойето, съвсем близо до шлюзовете. Отново излязохме навън и последвахме червените пилони до върха на близкия голям хълм. Тук открихме удобно местенце, където приседнахме, и аз поставих ръка на раменете на Бейта. След това ѝ дадох знак да си изключи интеркома.

Опрях шлема си в нейния, надявайки се, че ако някой ни следи, ще сметне, че присъства на интимен момент.

— Чуваш ли ме? — извиках.

— Да — отвърна тя и гласът ѝ бе съвсем тънък, едва доловим, предаван чрез вибрациите на шлема. — Защо искаше да наблюдаваме пристигането на ракетата?

— Не това имах предвид — казах. — Някой е поставил брѳмбари в стаята ни, докато бяхме на обиколката с подводницата. Нужно ми беше някакво извинение, за да се измъкнем навън.

— Послушват ли ни? — ахна тя. — Защо не ми каза?

— Как — докато бяхме в стаята?

— Да, разбира се — отвърна малко засрамено.

— Затова ти наговорих онези глупости — продължих. — Като например за белезите от свредел в тунела. Някой наистина ги е направил, но не за да крие нещо там.

Тя се отдръпна, после раздвижи устни. Чукнах по лицевото стъкло, за да ѝ припомня, че трябва да сме допрени, за да я чувам.

— Извинявай — рече тя. — Попитах те откъде знаеш?

— Първо, защото беше прекалено очевидно — започнах с обясненията, следейки внимателно реакцията ѝ, с надеждата да ми подсказже нещо. Досега всичко, което казвах, ѝ идваше като гръм от ясно небе. — Белезите от ударите бяха все на добре осветени места или там, където да ги видим. Не бяха предприели каквито и да било опити да ги прикрият и следите изчезваха отвъд тясното място, тоест там, където халките не биха могли да се промъкнат, за да се натъкнат на още.

— Може би там са действали по-внимателно.

— Не — поклатих глава. — Спомняш ли си течението на входа? То подсказва, че подземният океан на Модра продължава да се движи, вероятно под въздействието на приливни вълни, предизвикани от близостта с Касп. Но в тунела, който изследвахме, нямаше никакви течения. А трябваше да има, в случай че съществуваше отвор в далечния му край. Достатъчно силни, за да ни размятат като аквариумни рибки.

— Тогава какъв е смисълът на онези белези?

— Същият като от пияните халки пред вратата на нашето купе. Нещо достатъчно ефектно, за да накара двама души да тръгнат в погрешна посока.

— Значи те не са откраднали никаква подводница?

— Виж, тук не съм съгласен — възразих. — Тези типове обръщат внимание и на най-малките подробности. Казвам го, като имам предвид действията на фалшивите пияници. Ако искаш да накараш някого да си изгуби времето в тършуване из подводни тунели, трябва да му подхвърлиш сериозна причина.

— Ясно — рече Бейта. — Но ти не искаш халките да узнаят, че си се досетил?

— Не — отвърнах, като я наблюдавах внимателно. — Защото според мен белидейците са на наша страна.

Изведнъж се възцари мълчание. Идеалният момент за нея да признае, че това вече го знае. Идеалният момент да ми разкаже всичко, което ѝ е известно за Модра и за ставащото около нас. Но тя не го стори.

— Говориш за онези, които те удариха по главата и сетне те напъхаха, в контейнера?

— Говоря за онези, които *не ме* нараниха — отвърнах, внезапно завладян от гняв. — За онези, които *можеха* да ми строят краката, ако толкова държаха да ме изхвърлят от играта. — Завъртях шлема така, че да мога да я гледам право в очите. — За онези, които не ме лъжат през стиснати зъби от началото на тази история.

Лицето ѝ внезапно почервенея.

— Какво искаш да кажеш? — попита.

— Наясно си какво искам да кажа — отвърнах и гласът ми трептеше от яд. — Знаеш много добре какво става тук. Знаеш всичко за ДжанКла и белидейците. Знаела си от самото начало.

Тя понечи да се дръпне назад. Задържах я за врата и продължих да притискам шлема си в нейния.

— Хайде де, кажи ми, че бъркам — подканих я грубо. — Кажи ми, че си въобразявам.

— Франк... съжалявам — едва долових слабия ѝ глас. Лицето ѝ бе изкривено от страх, тя едва си поемаше дъх през свитото гърло. — Не можех...

— Разбира се, че не си могла — прекъснах я. — Кажи ми сега какво може да ме спре да не нарежа цялата тази работа.

— Не! — почти извика тя и в гласа ѝ се долови напираният в душата ѝ ужас. — Моля те. Не си тръгвай!

— И защо? — продължих да настоявам. — Белидейците не ми сториха нищо лошо, защото онези лъжепияници са видели, че получавам чип от Паяците, и са сметнали, че съм на тяхна страна, нали? Но аз не съм на ничия страна. Мен всички ме лъжат.

Пуснах я, внезапно отвратен от близостта ѝ.

— Не искам да съм глупак, Бейта — продължих. — Нито за теб, нито за проклетите ти Паяци.

Тя дишаше тежко и на пресекулки, а лицето ѝ все още бе изкривено от страх.

— Моля те, Франк — чух я да мълви. — Моля те. Не ме оставяй сама...

Не желяех повече да я слушам. Изправих се, обърнах ѝ гръб и започнах да се спускам надолу. Продължих до следващия хълм, където я изгубих от поглед. Тук спрях, скръстих ръце на гърдите и зарях поглед в небето над Модра.

Трябва да го направя, повтарях си непрекъснато. Трябва да се върна в хотела, да си събера багажа и да поема към квадрелсовата железница със следващата ракета. А преди да си тръгна, да оставя на масата скъпоценния им диамантен пропуск — драматичен прощален жест към нея и Паяците, с който да им покажа какво мисля за тях. Имах къде да ида, имах и какво да върша, и последното, от което се нуждаех сега, бе да се разхождам наоколо с една голяма мишена, изрисувана на гърдите. Колкото по-бързо се отърся от праха по подметките, толкова по-добре.

Тъкмо бях решил какво да правя, когато в съзнанието ми изплува лицето на убития пратеник в подножието на „Ню Палас тауърс“.

Паяците бяха положили доста големи усилия, за да ме забъркат в тази игра. А някой си бе направил не по-малък труд, за да ме изкара от нея.

Проклет да съм, ако се откажа, преди да разбера за какво всъщност играем.

Бейта седеше там, където я бях оставил, притиснала колене към гърдите си. Тялото ѝ лекичко потрепваше, докато се приближавах, от гняв или от страх. Седнах до нея и едва тогава осъзнах, че потрепва, защото плаче.

Моята непоклатима, безстрастна и равнодушна Бейта плачеше.

Опрях шлема си в нейния.

— Само един въпрос — рекох, като с мъка запазих спокойствие. — Белидейците на наша страна ли са?

Миглите ѝ изпърхаха леко, докато се опитваше да отърси сълзите.

— Мисля, че да — изхлипа тя. — Или по-скоро, че и те искат същото, което и ние. Само че действат... независимо.

Намръщих се. Независимите операции в повечето случаи са обречени на неуспех, обикновено не носят очаквания резултат и най-

често са прекалено опасни. Но в света на разузнаването и тайните операции те, за нещастие, са неразделна част от реалния живот.

— Имаш ли представа какъв е техният план?

Тя затвори очи и още няколко сълзи се търкулнаха от миглите ѝ.

— Не.

Поех си няколко пъти въздух с пълни гърди, за да се успокоя. Само това ми липсваше сега.

— Хубаво — рекох. — Да видим дали ще успеем да открием.

Бейта отвори очи и ме погледна уплашено.

— Това означава ли, че ще останеш?

— Засега — отвърнах лаконично, тъй като все още не ми се щеше да се обвързвам дълготрайно. — Включваме интеркома и поемаме обратно към тунелите.

Посегнах да включа моя, но тя поклати глава и ме улови за ръката.

— Веднъж ме попита и аз ти казах, че не съм твой приятел — заговори с разтреперан от вълнение глас. — Истината е, че не съм и твой враг.

Надникнах в очите ѝ, в които бе изчезнала и последната следа от съпротива.

— Радвам се да го чуя. Бъди готова да изключиш отново връзката, когато ти дам знак.

Включих моя предавател и двамата се отправихме обратно нагоре по склона. Усещах, че тя все още е разтърсена от разговора, и подхванах небрежен монолог за това колко е било приятно да се пързалияме в тунела. Някъде по средата на пътя Бейта най-сетне намери сили да се включи.

Стигнахме входа на тунелите, но вместо да спираме аз ѝ дадох знак да продължим покрай пилоните към следващия хълм. ДжанКла бе казал, че има още два тунела за спускане в строеж, и предположих, че халките ще удължат скиорския лифт нататък, за да обслужва и петте.

Излязохме на върха и наистина там имаше два входа, обърнати един срещу друг. И тук помежду им имаше широка и равна площадка, само че върху тази бяха складирани части от машини и материали. Някои от машините бяха свързани с кабели и маркучи, други кабели се губеха навътре в тунелите. Наоколо нямаше жива душа, а и тунелите бяха тъмни.

Дадох знак на Бейта и отново изключихме преподавателите.

— Тук ще търсим — обявих, след като си опряхме шлемовете.

— Какво ще търсим? — попита тя, мръщейки се озадачено.

— Това е класическа маневра за отвличане на вниманието — обясних. — Караш противника ти да погледне в една посока, а ти действаш в друга. Белидейците са се постарали халките да тършуват из подводните пещери, а след това са си устроили малка работна площадка тук. Неизползван тунел, пълен с най-различни материали, където можеш да скриеш каквото ти хрумне.

— Но тук има халкски работници — възрази тя.

— Само през деня — отвърнах и си погледнах часовника. — След това се прибират, както е и в случая, и оставят мястото пусто и неохранявано.

Понечих да тръгна, но Бейта ме улови за ръката и отново опря шлем в моя.

— Ами ако долу срещнем белидейците?

— Няма — успокоих я аз. — Още не са се върнали от Систарко.

— Биха могли да вземат късната ракета от междинната станция без въобще да са продължавали за Систарко.

Поклатих глава.

— Снощи, след като си легна, аз се порових в компютъра. Списъкът с регистрираните гости е добре защитен, но достъпът до файловете за румсървис и запазени места в ресторанта е свободен. Вчера са били поръчвани само две порции белидейска храна и едната от тях е била за *апос* Маф.

— Смяташ ли, че той е с тях?

— Определено не — заявих. — Първо, защото се опитваше да узнае от мен кой може да ме е натикал в онзи контейнер. И второ, защото се помъчи да ме накара да докосна корала.

Чух рязката ѝ въздишка.

— Не си го правил, нали? — попита тя и в гласа ѝ отново се долови тревога.

— Не, дори не го доближих — уверих я. Внезапното напрежение в гласа ѝ ме обезпокои. — Може би трябва да ми кажеш защо го смяташ за толкова важно.

Видях я през лицевото стъкло да стиска устни.

— Не мога — рече и пусна ръката ми. — Трябва да ми повярваш.

За миг бях изкушен да я заплаша отново, че ще си тръгна. Но вече бях взел решение, а и знаех, че може да не се получи втори път.

— Добре — изръмжах. — Да вървим. — Закрачих през заледената повърхност към левия от двата тунела — този, който се намираще на северната страна. Бейта се поколеба, сетне ме последва.

Тунелът несъмнено бе проектиран като още по-голямо предизвикателство от този, в който се бяхме спуснали с Бейта по-рано през деня. За щастие халкските работници не бяха разчитали на хлъзгавата повърхност, за да се спускат и изкачват, а бяха монтирали от лявата страна пешеходна пътека. Включих светлината, улових се за перилата и заслизах надолу.

Първите петдесет метра от тунела бяха гладки и чисти. Отвъд този район достигнахме участък, където строителните работи продължаваха и едва сега си дадох сметка колко е сложна конструкцията на пързалката. По-ранните ми подозрения за вградена в стената отоплителна инсталация се потвърдиха: широки платна от фина мрежа обгръщаха вътрешността на тунела, прикачени със специални клинове. На равни разстояния забелязвахме кръгли отвори, пробити в стената, с монтирани вътре части от инсталацията. Някои от тези устройства бяха лесни за разпознаване — минигенератори за осветлението и нагревателите, ударни датчици, каквито се използваша и по време на състезанията по спускане, за да уведомяват служителите за инциденти. Други обаче ми бяха напълно непознати.

Продължихме още стотина метра да следваме извивките на тунела и най-сетне стигнахме мястото, където той свършваше с глуха, вдлъбната стена. Тук, на пода пред заледената стена, имаше няколко тежки земекопни машини и нагнетателни помпи, свързани с два по-широки тръбопровода.

Бейта опря шлема си в моя.

— Нищо не открихме — рече тя. — Да опитаме с другия тунел.

— Да опитаме — съгласих се, докато оглеждах отсрещната стена. Хрумна ми, че ако искам да скрия нещо, ще го направя възможно най-далеч от мястото, където преминават работници. — Ти се връщай по пътеката — рекох й. — Аз ще мина оттатък.

Преминах на отсрещната страна и поех нагоре, като осветявах с прожектора си ледената стена и кабелите и тръбите, прикачени за нея.

Дори в ниската гравитация имаше няколко места, където трябваше да се улавям за кабелите, за да се катеря.

Някъде по средата на пътя и в един от най-острите завои, където склонът рязко се спускаше, го намерих. Улових погледа на Бейта и й магнах с ръка.

Отне й около минута да се спусне обратно и да открие равно място, където да пресече тунела. След това се изкатери до мен.

— Погледни — рекох й и посочих маркуча за вода, който се виеше в краката ни. — Забелязваш ли, че на едно място цветът на маркуча е леко променен?

Тя присви очи.

— Прилича ми на лепенка.

— Много добре — кимнах. Наведох се, вдигнах маркуча и пъгнах пръст под края на лепенката. Отдолу се показаха няколко миниатюрни цепнатини. — Знаеш ли какво е това — примитивен разпръсквател. Отвор, през който водата излиза на съвсем ситни капчици, които замръзват при допир със стената. — Обърнах се към тунела зад мен. — Тази стена например.

Тя поклати глава.

— Нищо не разбирам.

— Да речем, че искаш да скриеш нещо в стената — продължих търпеливо. — Прокопаването на кухня не е проблем, достатъчно е да разполагаш с плазмена резачка или атомна горелка. По-трудната част е да прикриеш отвора. Нужна ти е вода и начин да я доставиш до дупката. — Посочих маркуча. — За щастие, това вече е организирано от някого и ти можеш да се възползваш от него. Пробиваш няколко малки дупки, пръскаш през тях вода върху отвора, накрая надраскваш покритието, за да не е подозрително гладко и готово.

— Но в маркуча има вода само когато тук са работниците.

— Така е, но съоръженията остават и след като те си тръгнат. Какво по-лесно от това да се промъкнеш през нощта, да пуснеш помпата и да я оставиш да работи, докато прикриеш отвора. — Повдигнах вежди, споходен от нова идея. — А може би те са се смесили с работната група и са го свършили пред очите на глупавите халки. Доста белидейци умеят да разговарят на чужди езици без никакъв акцент — чувал съм някои от тях да го правят, — а когато навлекат скафандрите, всички изглеждат еднакво, стига да не

надзърташ отблизо през стъклото. Кой ще го прави, като се има предвид каква суматоха цари тук по време на работа?

Тя протегна ръка и докосна заледената стена.

— И как ще проверим какво се крие отзад?

Огледах стената, съжалявайки, че не разполагам с датчици.

— В момента нищо не можем да направим — отвърнах. — Може да сме под наблюдение, а не ми се ще да развалям плановете на белидейците. Най-добре да почакаме, докато те пристигнат тук, и да оставим на тях да се справят.

Погледнах през рамо надолу в тунела.

— Всъщност, бихме могли да си вземем няколко работнически костюма и да наминем тук утре, когато ще е пълно.

— Да не си полудял? — облеци се Бейта.

— Възможно е — отвърнах. — Но идеята си заслужава обмисляне. Хайде да проверим и втория тунел, а после ще се върнем да се попързалияме.

Изкачихме се до входа и прекосихме работната площадка. Работата по южния тунел бе на същия етап, както и по северния и двамата огледахме внимателно вътрешността, но и да имаше някакви скрити кухни, не можахме да ги открием. Накрая, за видимо облекчение на Бейта, напуснахме строежа и се насочихме обратно към готовите тунели.

При следващото си спускане се справих далеч по-добре и паднах само няколко пъти. За мое съжаление Бейта се оказа доста по-талантлива ученичка и отново се представи по-добре от мен. Слязохме с асансьора, върнахме снаряжението и се спуснахме във фойето.

— Сега какво? — попита ме Бейта, докато го пресичахме.

— Вечеря, после рано лягане — рекох аз и се отправих към асансьора за стаите. — Утре ни чака тежък...

— Комптън! — отекна един глас над приглушените разговори във фойето. — Франк! Насам!

Млъкнах, обърнах се и огледах помещението.

Беше полковник Апългейт, седнал на една от масите, размахващ ръка с приятелска усмивка.

А срещу него седеше, с непроницаемо изражение на лицето, не друг, а заместник-директорът на ООН Бирет Лосуту.

Човекът, който веднъж бе казал, че би искал да съм мъртъв.

13.

— Какво ще правим? — попита шепнешком Бейта.

В първия миг бях готов да им обърна гръб и да си продължа по пътя. Но можеше да изглежда като проява на страх пред лицето на Лосуту, а нищо на света не би ме накарало да му позволявам да си мисли така.

— Ще видим какво искат, разбира се — рекох на Бейта. Улових я за ръката и я поведох към масата. — Добър ден, господа. Каква изненада.

— За нас също — отвърна Апългейт. — Макар че, като си помисля, не би трябвало да бъде. Рано или късно, един туристически агент, търсещ екзотични места, би трябвало да се появи на Модра.

— Великолепно местенце, нали? — съгласих се и преместих поглед към Лосуту. — Добър ден, директор Лосуту.

— Добър ден, господин Комптън — поздравя той, впил черните си очи в моите, с познатото надменно изражение, с което го помнех. — Значи сега сте туристически агент, а? Интересна промяна на кариерата.

— Така поне си имам работа с хора от по-висша класа — отвърнах. — Виждам, че сте внимателни както винаги, когато трябва да прахосвате парите на Конфедерацията.

Надменното изражение мигновено изчезна.

— Какво искате да кажете? — попита и в гласа му блесна гневна нотка.

— Ами например, че трябва да съм пропуснал онова място в рекламната брошура на Модра I, където се казва, че е център за търговия с оръжие.

Лосуту хвърли мрачен поглед на Апългейт.

— Полковник?

Апългейт стисна устни.

— Може да съм споменал нещо пред господин Комптън — призна той. — Смятах, че като бивш агент на разузнаването...

— *Бивш* е достатъчно да изрази всичко — прекъсна го Лосуту и отново ме погледна. — Какво точно знаете, господин Комптън?

— Възнамерявате да закупите доста скъпи изтребители за охрана на междинните станции на Нови Тигрис и Яндро — отвърнах, без да откъсвам очи от неговите. В края на краищата, сега бях свободен гражданин, а не служител. — Прилича ми на някоя от онези сделки „добри парици за лоши неща“.

— На онези две системи живеят три милиона граждани на Конфедерацията — заговори той с твърд глас. — Само на Яндро има половин милион, въпреки предсказанията ви в обратна посока.

— Никога не съм твърдял, че там не може да се живее — възразих аз. — Казах само, че мястото не е достатъчно добро за монтажа на квадрелсова станция.

— Тези половин милион колонисти едва ли щяха да се съгласят с вас — отвърна той малко поуспокоен и с тон, подсказващ, че тази част от речта вече му е позната и практикувана доста често през последните години. — Границите винаги са били важни за човешкия дух, независимо дали носят бързо възвръщане на вложените усилия и средства. Дайте на хората още двацетина години и мисля, че ще останете изненадан от онова, което ще създадат. А междувременно, те заслужават същите удобства и сигурност като всички останали. — Той присви устни. — И каквото и да си мислите за мен, това е част от моята работа.

— Работа, за която и вие можете да допринесете — намеси се Апългейт. — Западният съюз има някои възражения по предложенията на директор Лосуту. Вие бихте могли да ни помогнете в изглаждането на противоречията.

Понечих да му припомня, че вече ми е отправял подобно предложение на квадрелсовата железница. Но очевидно това трябваше да бъде наша малка тайна, а да му създавам проблеми с Лосуту, едва ли щеше да ми донесе каквато и да било полза.

— Струва ми се, че надценявате възможностите ми — рекох вместо това.

— Не бъди толкова самокритичен — възрази Апългейт. — Всъщност, най-малкото, което можеш да сториш за нас, е да погледнеш онези изтребители и да ни кажеш мнението си.

Поклатих глава.

— Съжалявам, но в програмата ми не са предвидени полети до Цимахейската система.

— Не е необходимо — изтъкна той. — Два от изстребителите се намират на Модра.

Застанала близо до мен, Бейта внезапно застина.

— Защо? — попитах озадачено.

— Охрана на курорта и кораловите райони, предполагам — отвърна Лосуту. Гледаше ме замислено, сякаш едва сега бе осъзнал, че може да извлече полза от мен. — Ако трябва да бъда точен, базирани са на другата луна, Модра II, за да бъдат извън полезрението.

— Така е, гостите тук са чувствителни натури — подсмихнах се аз. — Както и да е, смятах, че се интересувате от цимахейски изстребители.

— Точно така — потвърди Апългейт. — „Чафта 669“, съвместен проект между халки и цимахейци. Разговорите ни трябваше да се проведат на Гракла, но стана малко объркване и онези, с които трябваше да се срещнем, се намират в далечния край на Републиката и няма да се върнат до няколко дена. Най-близките чафти са тук, на Модра, и един от преговарящите ни предложи да прескочим насам и да поискаме от халките да ни ги демонстрират.

— И кога трябва да стане това?

— Утре сутринта — каза Апългейт. Той погледна въпросително Лосуту, който в отговор повдигна едва забележимо рамене. — Съгласен ли си да ни придружиш?

— Всъщност, бих могъл, ако става въпрос за следобеда.

Лосуту измърмори нещо неразбираемо.

— Уговорихме се за сутринта — подчерта Апългейт и ми хвърли предупредителен поглед да не прекалявам с упорството.

Но аз нямах никакво намерение да отстъпвам.

— В такъв случай, господа, забавлявайте се — рекох и улових Бейта за ръката. — И приятна вечер.

Тъкмо излизахме от фоайето, когато чух зад гърба си ускорени крачки. Обърнах се и видях Апългейт, който се приближаваше с ядосано изражение.

— По дяволите, Комптън — изръмжа той. — Някой някога казвал ли ти е какъв дебелоглав кучи син си?

— Веднъж или два пъти — отвърнах. — Но сега, струва ми се, разговаряш със свободен гражданин на Конфедерацията, а не със служител.

Той ме изгледа ядно, но безсилието му беше очевидно.

— Виж. Зная, че не обичаш Лосуту, но той наистина се грижи за интересите на Конфедерацията. Има ли някакъв начин да бъдеш на наше разположение утре сутринта?

Поклатих глава.

— Искам да се включа в един от онези турове до Балеркомбските образувания, а автобусът потегля рано сутринта. Чел ли си за тях?

Той изсумтя.

— Не сме тук на почивка.

— Оформили са се преди неколкостотин години, след като една разпадаща се комета се ударила в повърхността на около четирийсет километра отук — заразказвах безгрижно. — След сблъсъците и възникналите в резултат ударни вълни отломките се разпаднали и разтопили значително количество от ледената покривка, която веднага започнала отново да замръзва. Резултатът бил десетина квадратни километра с изключително интересни скални образувания, хълмове, пещери и падини.

— Много интересно — рече той с тон, който подсказваше обратното. — Какво ще кажеш, ако те оставим право там веднага щом приключим с огледа на изстребителите? Можеш да се включиш в обиколката и да се върнеш с автобуса и останалата част от групата.

— Не зная — отвърнах, докато обмислях трескаво предложението. Истината беше, че няхах никакъв интерес към онази туристическа обиколка. Но и не ми се щеше да го признавам. — Лекцията там е доста подробна. Наистина ми се ще да ида и да видя това нещо с очите си.

Той въздъхна с нескрита досада.

— Поне ще ми дадеш ли шанс да се опитам да те убедя?

— Слушам те.

— Имах предвид на вечеря — рече той. — Каня ви двамата с Бейта. На разноски на ООН, естествено.

— По-добре първо попитай Лосуту — предупредих го аз. — Пък и Бейта няма да дойде. Чакат я важни задачи, които ще свърши в стаята.

— Е, тогава ела само ти — не се отказваше той. — И не се тревожи за Лосуту. Мога да се справя с него.

Повдигнах рамене.

— Щом можеш, защо не? Къде искаш да се срещнем?

— Да речем в ресторант „Червената птица“, на четвъртия етаж. След трийсет минути?

— Хубаво — отвърнах. — Между другото, ти спомена, че някой от онези, с които сте влизали в контакт, ви е посъветвал да дойдете на Модра. Кой по-точно?

— Не си спомням името — Апългейт смръщи вежди. — Беше някой от халките. Защо?

— Любопитно ми е. Добре, след половин час в „Червената птица“.

Той се обърна и пое обратно през фойето, а аз натиснах копчето на асансьора.

— Каква е тази неочаквана работа, която ми намери? — попита подозрително Бейта.

— Нещо, за което трябваше да се сетя преди няколко дни — рекох. Асансьорът пристигна и ние се качихме. — Ако белидейците бяха взели йонната ракета от квадрелсовата, вече трябваше да са пристигнали. Фактът, че ги няма, показва, че наистина са заминали за Систарко. Така ли е?

— Стига действително да не са тук — съгласи се тя предпазливо. — И какво?

— Защо им е да продължават към вътрешността на системата? — продължих да разсъждавам. — Отговор: или трябва да подготвят нещо далеч от Модра, или да отнесат, или да вземат нещо.

— Хубаво де. И после?

— Спомняш ли си какво ни казаха Паяците за белидейците, които ни проследиха във влака за Систарко? Групата от трета класа се намирала в последния вагон, точно пред първия товарен. Забравих да ти кажа, но онези, които ме нападнаха, също седяха на последните места пред багажното. Виждаш ли приликата?

— Но всички товарни вагони са неохранявани — рече тя. Ако там държат нещо наистина важно, не трябваше ли да го поставят в охраняваната част на влака?

— По принцип да — съгласих се. — Но товарите в охраняваната част привличат повече внимание, както официално, така и неофициално. Може би те предпочитат да пътуват, без да предизвикват нежелан интерес, разчитайки сами да охраняват багажа.

— Ако е така — продължи тя замислено, — какво, според теб, са охранявали?

— Нямам представа — рекох. — Тук е твоята роля. Искам да пратиш съобщение на Паяците и да получиш списък с целия багаж на онзи влак. Предполагам, че използвате някаква кодираща система?

— Ами... да — отвърна тя неохотно. — Но само в извънредни случаи.

— Този е такъв — изтъкнах. — Нека опишат всичко, не само товарите с белидейска регистрация — може да са използвали фалшиво име. И не забравяй за бръмбарите в стаята.

Прибрахме се в апартамента и Бейта се зае с нейното съобщение, а аз се изкъпах и избрах полуофициални дрехи от гардероба. Още една дребна работа и излязох, чувствайки се малко гузен, задето оставях Бейта сама.

Не биваше да бързам. Лосуту и Апългейт, както подхождаше на важни държавни чиновници, закъснаха с петнайсет минути.

— Комптън — поздрави ме лаконично Лосуту и се настани срещу мен на масата. — Виждам, че си седнал по-далече от проклетия корал. Това е добре.

— Не харесвате ли модранския корал? — попитах, като за миг преместих поглед към фонтана в центъра на ресторанта. Не беше така впечатляващ като този в казиното, но, разбира се, и ресторантът не бе така грандиозен като игралната зала.

— Мразя го — обяви той и забодне нос в менюто. — Не мога да разбера какво толкова се прехласват по него. Първо, въобще не е красив и второ, няма да е зле поне малко да го шлифоват.

— Казват, че това бил местният еквивалент на нашите домашни любимци — обади се Апългейт. — Споменеш ли го пред някой от тукашните, рано или късно ще ти предложи да го докоснеш.

— Да, аз също получих две подобни покани — признах. — Не мога да разбера защо са толкова привързани.

— Този корал е неприятно груб, понякога остър, дращещ — кимна Апългейт. — Не е зле някой да запознае тия типове със сатена и плюша.

— Хубаво, че поне за едно нещо постигнахме съгласие — рече Лосуту, който отново ме разглеждаше. — Да видим дали това може да стане, когато говорим за важни неща. Апългейт изглежда смята, че можеш да бъдеш полезен на Директората.

— Аз също обмислях този въпрос — рекох. — Вярно е, че трябва да съм лоялен към моя работодател, но мисля, че бих могъл да отскоча с вас до Модра II и да погледна онези чафти. Стига след това да ме откарате до Балеркомбските образувания.

— До кое? — попита Лосуту и се намръщи.

— Едно място, където иска да отиде утре с автобус — обясни Апългейт.

— Този автобус наземен ли е? — попита Лосуту.

— Да — отвърнах. — Не допускат ракетни двигатели близо до обекта. — За да не пострадат образуванията.

— Ще стане — изсумтя Лосуту. — Ще оставим на Апългейт да уреди дипломатическите подробности и да получи разрешение да се приземим в околността.

— Чудесно — рекох. — Другият въпрос е с какво бих могъл да ви бъда полезен. Защото изстребителите никога не са били по моята специалност.

— Да сложим картите на масата, господин Комптън — поде с официален тон Лосуту. — Вашите технически познания, или по-скоро тяхната липса, сега не са от значение. Нужна ми е само вашата подкрепа за представянето на плана пред Западния съюз.

— Разбирам — кимнах, леко отегчен от целия този разговор. Имах чувството, че съм само една пионка в поредната цинична схема. Но поне Лосуту беше пряк в думите си. — Нека огледам изстребителите и ще ви кажа мнението си.

Той продължи да изучава още известно време лицето ми. След това стисна устни и кимна.

— Съгласен. Ще ви чакаме утре в десет в главното фоайе на хижата.

Работата по новите тунели щеше да започне в седем, както бях проверил в компютъра на хотела. Това означаваше, че ще разполагам с

достатъчно време.

— Ще бъда там.

— Хубаво — рече Лосуту и кимна към менюто. — В такъв случай защо не си поръчате нещо и не ни разкажете как попаднахте в този туристически бизнес?

— Защо не? — отвърнах и се приготвих за поредната лъжа. — Преди три месеца към мен се обърнаха...

В края на краищата вечерта излезе далеч по-приятна, отколкото очаквах, въпреки факта, че не изпитвах доверие към никого от двамата ми сътрапезници. Лосуту се оказа доста забавен събеседник, когато го желаше, а Апългейт изглежда бе решил да зарече своя подход „другари по оръжие“, с който се бе провалил във влака, защото остави на шефа си да води разговора.

Така вечерята се проточи, с традиционните пет халкски ястия, плюс вързопче с пръчици с късметчета накрая. След като приключих с измислената история как съм постъпил в туристическия бизнес, заговорихме за сделката, над която сега работеше Лосуту, но скоро разговорът се превърна в монолог, който Лосуту разнообразяваше с много интересни истории и никаква полезна информация.

Вече се готвехме да се разделим, когато Лосуту неочаквано предложи да идем да гледаме представление. Без никаква конкретна причина дадох съгласие и ние се насочихме към театралната зала, която се намираше непосредствено под ледения слой. Постановката, която избрахме, беше цимахейска драма, но написана и играна така, че да бъде разбираема и за представители на другите раси. Винаги съм смятал, че цимахейският театър е смесица между японското кабуки и английската комедия от епохата на Реформацията, и постановката, която гледахме, напълно отговаряше на представите ми. Въпреки това ми хареса и когато приближаваше края, почувствах, че съм се отпуснал — за първи път от онзи момент преди седемнадесет дена, когато се спуснах по стълбите на „Ню Палас тауърс“. Оставих Лосуту и Апългейт на площадката пред асансьора — те отиваха във фойето на театъра, за да уговорят последни подробности за утрешния ден — качих се в кабинката и натиснах копчето за моя етаж.

Поне така смятах. Но когато вратата се отвори, установих, че съм слязъл в казиното.

Първоначалният ми порив бе да остана в асансьора и този път да внимавам какво натискам. Но дали заради примамливия шум от потракващи чипове, или защото обстановката в залата бе успокояваща, краката ми сами ме поведоха и аз се спуснах по стълбата към долния етаж. Пък и нямаше никакъв смисъл да бързам да се прибера в стаята — Бейта едва ли бе получила толкова бързо отговор на последното си запитване. Освен това малко допълнителна информация, събрана с подслушване край масите, можеше да ми е от полза.

Известно време се разхождах из казиното, следях игрите и налягах слух. И този път всички разговори се въртяха около банални теми. Описах пълен кръг из залата, превърнах го в осмица и накрая я прекосих по права линия.

И така, няколко минути след пристигането си се озовах пред централния фонтан.

Надзърнах в басейна на фонтана, където бълбукащата край коралите вода улавяше отблясъците от светлините на казиното и ги превръщаше в чудна цветна феерия. Коралът наистина изглеждаше изумително, бях длъжен да призная, и на тази светлина не ми се струваше толкова грапав, колкото земните. Докато стоях и го разглеждах, осъзнах, че забележките ми от по-ранния разговор с Апългейт са били пресилени и неверни. Освен това явно всички смятаха, че е страшно приятен при допир. Ами ако са прави?

И да не са, какво толкова? Най-много да се одраскам, нищо повече. А после ще ида при Бейта и ще ѝ кажа, колко е било приятно да...

Веднага щом си спомних за Бейта, лицето ѝ изникна в мислите ми. Бейта, която ме бе погледнала със загрижено изражение, преди да ме накара да ѝ обещавам, че няма да докосвам корала. А аз се бях засмял, бях подхвърлил някаква дребна шега, и се бях съгласил.

Всичко това, наистина, беше нелепо. Бейта бе случайна спътница, която ми бяха лепнали, без да искат мнението ми, при това в една задача, която все още не ми беше напълно ясна. Освен това тя ме лъжеше и следваше свои цели, които може би бяха в разрез с моите интереси. Пък и не бях се заклевал във вярност пред никого.

Всички тези разсъждения ми приличаха на оправдания. Нямаше нужда да се оправдавам. Вече съм голямо момче и мога да правя каквото си пожелаю. Не ми е нужно да се интересувам от мнението на околните, най-малко на Бейта.

Тогава защо бе необходимо да отделям толкова голямо внимание на този въпрос?

Отново втренчих поглед в корала пред мен... едва сега забелязах, че ръката ми бавно се протяга към басейна и разпенената водна повърхност.

Дръпнах я, отстъпих назад и изведнъж открих, че лицето ми е обляно в пот. Какво, за Бога, ставаше тук? Отстъпих още една крачка и погледнах през рамо, за да се уверя, че няма да блъсна никого.

И тогава замръзнах. Навсякъде около мен, докдето ми стигаше погледът, гостите на казиното бяха прекъснали игрите и разговорите си.

И всички гледаха към мен.

Тази жива картина се задържа само частица от секундата, преди да се обърнат и да продължат прекъснатите занимания, сякаш това е било само някакво гигантско съвпадение и по случайност всички са погледнали едновременно и в една и съща посока. Но аз знаех, че не е така.

Веднъж вече си бях задавал въпроса дали двамата с Бейта не сме попаднали във водовъртежа на някаква странна конспирация. Сега вече не се съмнявах в това.

Отправих се към изхода, настръхнал, готов да се сбия с всеки, който се опита да ме спре. За тяхно щастие никой не го направи. Стигнах асансьора, качих се, натиснах правилния бутон и се прибрах в стаята.

Открих Бейта да лежи на дивана, втренчила разсеян поглед в екрана. Когато влязох, вдигна глава и на лицето ѝ се мярна облекчение.

— Ето те и теб — рече със смесица от раздражителност, загриженост и облекчение. — Бях започнала да се безпокоя.

— Съжалявам — отвърнах привидно небрежно, най-вече в полза на онези, които ни подслушваха. — След вечеря Лосуту ме замъкна на театър. — Посочих спалнята. — Утре ни чака тежък ден. Най-добре да си лягаме.

Тя трепна и за миг очите ѝ се разшириха. Досега не само че не бяхме спали в едно легло, но и в една и съща стая.

— Да си?...

— Лягаме — повторих, като подчертах последната дума и се чукнах с пръст по ухото.

Тя преглътна.

— Разбира се. — Стана и се отправи към спалнята.

Изключих светлините, затъмних стените и пода във всекидневната и проверих дали вратата е заключена. Когато влязох в спалнята, тя бе намалила там осветлението и си бе легнала, с вдигната до брадичката завивка. Свалих си обувките и пропълзях до нея.

— Мм, страхотно ухаеш — произнесох на висок глас, отново за забавление на невидимите слушатели.

Тя не отговори, а продължи да лежи, без да помръдва.

— Прощавай за това — прошепнах в ухото ѝ. — Но вече ти казах за бръмбарите. В тази стая микрофонът е над вратата за банята, така че ако си шепнем, няма да ни чуят.

— За какво искаш да разговаряме? — прошепна на свой ред тя.

— Нека първо ти разкажа за тази вечер.

Повторих пред нея всички събития, приключвайки с неочакваната ми разходка в казиното. Когато свърших, тя помълча още известно време, сякаш не беше сигурна дали не сънува.

— Сигурен ли си, че не си докосвал корала?

— Сигурен съм — отвърнах.

— Как може да си сигурен? — продължи тя. — Нали каза, че за миг си изгубил съзнание? Възможно ли е да си го докоснал и да си си избърсал ръката в сакото?

Поклатих глава.

— Там, където стоях, коралът бе на такава дълбочина, че щеше да ми се намокри целият ръкав. Няма начин да е изсъхнал толкова бързо. Бейта, мисля, че е време да ми кажеш какво става. Особено що се отнася до този проклет корал.

— Не мога — въздъхна тя и този път едва чувах гласа ѝ. — Още не. Съжалявам.

— Ще съжаляваш дори повече, отколкото си представяш — предупредих я аз. — Не мога да те пазя от нещо, с което не съм наясно.

Тя се поколеба и аз затаих дъх. Но не.

— Коралът не е опасен, стига да не го докосваш — рече. — Само това мога да ти кажа за момента.

Веднъж вече бях решавал да нарежа тази история. Сега, след странната случка в казиното, изпитвах още по-голямо желание. И да взема Бейта със себе си, независимо дали го иска или не.

Но дълбоко в себе си осъзнавах, че няма да се получи. Които и да бяха тайнствените ни противници, вече ни държаха на мушка. По един или друг начин, трябваше да се измъкнем от тях.

— Както искаш — казах. — Само не забравяй, че твоят врат също е на дръвника.

— Зная — отвърна тя и потрепери. — Какво ще правим сега?

— Ще се придържаме към план А и ще се опитаме да разберем какви са намеренията на белидейците.

— Преди или след като идеш на Модра II с твоите приятели да разглеждаш онези изстребители?

Въпреки шепнеция ѝ глас долових сарказма.

— Те не са ми приятели и не давам пукната пара за изстребителите — изръмжах тихо. — И защо все питаш за разни приятели? Или те измъчва фактът, че нямам такива?

Тя помълча, преди да отговори.

— Как ще го направиш? — попита накрая.

Намръщих се. Всъщност, аз също обичах често да сменям темата.

— Има един служебен вход във фойето близо до шлюзовете, където вероятно е съблекалнята на работниците. Ще се промъкна заедно с групата и ще навлека скафандър.

— Няма ли да е опасно?

— Зависи от това дали всички служители и работници в курорта са замесени в конспирацията, или само тези, които се представят за богаташи и се навъртат в казиното — отвърнах. — Достатъчно е да сляза в тунела, да пробия малка дупка, да видя какво има вътре, а после да се върна навреме за срещата с Лосуту.

— И ще отлетиш с него на Модра II?

— За момента не мога да измисля някакво извинение, за да се отърва от него — отвърнах със съжаление. — Ще кажа всичко, каквото очаква да чуе, после се връщам колкото се може по-бързо. Ако имаме късмет, ще можем да вземем следобедната ракета за квадрелсовата.

Тя въздъхна, но усещах, че все още не се е успокоила.

— Какво искаш от мен?

— Ти решаваш. Можеш да останеш тук или да се запишеш за обиколката и да се срещнем при Балеркомбските образувания. Там ще ме остави Лосуту на връщане от спътника. После двамата ще се върнем с автобуса.

— Добре, ще ида на обиколката — рече тя. — Кога потегля?

— В седем и половина от хижата. Мислиш ли, че ще се справиш сама?

— Стигнах сама чак до Земята — отвърна раздражено.

— Зная. Но не всички на Земята участваха в конспирацията срещу теб.

Тя потрепери отново.

— Ще се справя.

— Добро момиче — похвалих я. — Прати ли съобщението на Паяците?

Тя кимна и неволно погъделичка бузата ми с косата си.

— Ще получим отговор чак утре.

— Ясно. Къде е то? Бих искал да го погледна.

— В моя бележник, във файла за изходяща поща.

— Добре — рекох и се дръпнах към края на леглото. — Опитай се да поспиш.

— Ще се върнеш ли? — попита тя.

— Разбира се — отвърнах с увереност, каквато не изпитвах. — Обучаван съм да бъда сред най-добрите, забрави ли?

— Не — прошепна тя след кратко колебание. — Имах предвид... тук.

— Какво? — намръщих се в мрака.

Дъхът ѝ бе като топъл полъх върху кожата ми.

— Страх ме е — рече неочаквано. — Не искам да остана сама.

Опитах се да открия лицето ѝ в тъмното, докато се чудех какво ли са коствали тези думи на гордостта ѝ.

Но след като го каза, осъзнах, че аз също не исках да остана сам.

— Няма страшно — опитах се да я успокоя. Намерих ръката ѝ под завивките и я стиснах. Този път не направи опит да се освободи. — Ще погледна съобщението, ще проверя още някои неща и се връщам.

Бележникът ѝ бе на бюрото, до компютъра. Включих го, преминах през процедурата за достъп, която ми бе казала, и открих съобщението. Прочетох го, като отбелязах със задоволство, че е точно това, което ми трябва, след това прелистих на кодирания вариант. Извадих моя бележник, прехвърлих в него съобщението и го подложих на анализ. След известно време получих първите резултати — кодировката не беше халкски военен вариант, нещо, за което вече се досещах. Преместих се на компютъра и отново прегледах поръчките в ресторанта.

Както и предния ден, само две белидейски закуски и два обяда. Но за вечеря картината изглеждаше коренно променена. Общо дванайсет ястия, девет от тях поръчани на румсървис.

Или Маф внезапно бе получил страхотен апетит, или нашите изгубени белидейци се бяха появили. Когато отново се върнах при моя бележник анализиращата програма почти бе приключила. Кодът на Бейта нямаше нищо общо с халкските кодове — военни или цивилни, нито с някой от познатите цимахейски, джуриански или човешки.

Единствено съвпаднаше с лазерното послание, което бях засякъл и записал във влака. Системата, използвана от белидейците.

Минибарът на апартамента бе добре зареден с разхладителни напитки, повечето от тях в изящни стъклени шишета. Избрах две по големина и тежест, изключих компютъра и бележниците и се върнах в спалнята.

В мое отсъствие Бейта се бе претърколила към нейния край и се бе свила с гръб към мен. Не помръдна, нито проговори, докато си лягах, но по неспокойните ѝ движения личеше, че не е заспала. Положих успокояваща ръка на рамото ѝ, после се обърнах на моята страна, опитвайки се да ѝ оставя достатъчно свободно пространство.

Едната от двете бутилки пъхнах под възглавницата, за да ми е подръка. Втората поставих на пода под леглото, където да я стигна, ако се претърколя от него. След това се нагласих удобно, извърнат към вратата на спалнята, стиснах гърлото на бутилката и затворих очи.

Утрешният ден обещавахе да е натоварен. Нямаше да имам нищо против, ако невидимите играчи срещу мен започнеха малко по-рано.

14.

Когато на сутринта работната група се появи във фойето, аз вече седях в един от фотьойлите и четях последната версия на разпространявания с помощта на квадрелсовата „Вътрегалактически новини“. Точно в шест и трийсет групата приключи с обличането на скафандрите и започна да се прехвърля през шлюзовете на порции от по четирима. Изчаках още петнайсетина минути, в случай че се появи някой закъснял работник, след това прибрах бележника в джоба и се отправих към вратата.

Десет минути по-късно, издокаран в малко по-голям за ръста ми скафандър и със затъмнено лицево стъкло, за да скрия лицето си, аз ги последвах на леда.

Отправих се към хълмовете, следвайки редицата от червени пилони, заслушан в халкските реплики, които подаваше интеркомът. Разговорите се въртяха все около двата нови тунела и докато прескачах през честотите, засякох още три оживени канала. Изглежда днес на повърхността бяха излезли доста халки.

Но където и да бяха, засега се губеха от погледа ми. С изключение на група туристи, които се бяха насочили към ски пистата на хълма, не видях никого, докато не се приближих до новите два тунела. Едва там, на строителната площадка между двата входа, зърнах двама работници — единият се занимаваше с маркуча, а другият бе клекнал при помпата и бърникаше в контролното табло.

Заслизах надолу по хълма, като се стараех да имитирам походката на халките. Съдейки по гласовете, които ечаха в ефира, пресметнах, че на обекта има от петнайсетина до двайсет работници. Достатъчно голяма тълпа, за да се изгубя в нея. Смятах да прогоря отвор в ледената стена с плазмената горелка, която бях окачил на колана си, да надзърна вътре и да изчезна оттук, преди някой да започне да се пита какво правя. Като цяло, работата ми се струваше лесна и не особено опасна.

Може би прекалено лесна.

Отделих малко повече внимание на двамата работници на площадката, докато слизах по склона, и едва тогава някъде дълбоко в съзнанието ми зазвуча тревожен сигнал. Нямаше никаква причина да оставяш работник да стои при водната помпа — достатъчно бе да въведеш нужната програма, — още по-малко бе оправданието за втория, който се занимаваше с маркуча. Първият продължаваше да е надвесен над таблото, но едва сега забелязах, че до него е поставена кутия с инструменти, която можеше да съдържа някои неприятни изненади. Освен това двамата гледаха в противоположни посоки, като по този начин държаха под наблюдение целия район.

Въобще не бяха работници, а часовои. Очевидно опитите ми за прикриване са били неуспешни.

Първият ми порив бе да се обърна и да се отправя назад към файето. Но рязката промяна в движението само щеше да ме издаде. Все пак не виждах смисъл да им улеснявам задачата.

Спуснах се на строителната площадка, но вместо да продължа към северния тунел свих към южния. Така поне им давах възможност да се зачудят дали не съм някой глупав, заблудил се турист.

Южният тунел изглеждаше съвсем като предния ден, само дето сега беше включено осветлението. Докато слизах навътре, припомних си няколко подходящи фрази на халкски, в случай че ме спрат и поискат да узнаят какво правя.

Тъй като умът ми бе изцяло концентриран върху тази задача, трябваше да измина около трийсетина метра, преди да осъзная, че нещо не е наред.

Спрях. Двайсет и дори повече халки, както бях преценил въз основа на разговорите в ефира. И въпреки това досега не бях зърнал нито една фигура.

А същевременно интеркомът продължаваше да предава оживени разговори. Нима цялата група се бе събрала в северния тунел? Изминах още няколко крачки, докато се опитвах да различа нещо сред наподобяващите картечна стрелба халкски диалози, после направих остър завой в тунела.

Бях сгрешил, че тунелът е празен. Зад завоя ме очакваха две облечени в скафандри фигури, с широко разтворени крака, за по-голяма устойчивост при стрелба в ниска гравитация, и изпружени напред ръце, в които стискаха оръжия.

Оръжия, насочени към мен.

Застинах наскред крачка, като разперих ръце, за да покажа, че са празни. Също като мен и те бяха затъмнили лицевите си стъкла и нямаше никакъв начин да разгледам физиономиите им. Занимавах се отдавна с оръжия и тези със сигурност бяха белидейска изработка.

Бях се надявал да си свърша работата, преди белидейците да са излезли на сцената. Явно обаче бях закъснъл.

Един от белидейците прехвърли оръжието си в дясната ръка и повдигна лявата до стъклото, в белидейската версия на знака за опрян на устните пръст. Кимнах, че съм разбрал, и той посочи с ръката зад мен. Извърнах се, не видях нищо, сетне отново го погледнах. Тъй като продължаваше да сочи и дори пристъпи към мен, реших, че иска да излезем навън. Обърнах се и закрачих обратно нагоре.

Стигнахме повърхността и моите придружители ме подканиха с жестове да продължа към входа на северния тунел. Кимнах отново и се отправих направо през площадката, като пътем забелязах, че двамата от тунела са останали на местата си. Онези на поста също на пръв поглед не ми обръщаха внимание. За миг се зачудих какво ли ще стане, ако вместо да вляза в тунела, поема назад към хижата. Но колебанието ми трая само миг. Въздъгнах и хлътнах във входа на северния тунел.

Нови двама белидейци ме очакваха веднага след първия завой, този път с прозрачни лицеви стъкла и кобури, които не оставяха никакво съмнение относно расовата им принадлежност. Единият от тях пристъпи към мен, изключи интеркома на скафандъра ми и прилепи миниатюрен черен диск с приемник в основата на шлема.

— Чуваш ли ме? — долових веднага след това гласа му.

— Да — отвърнах и изведнъж разпознах характерните ивици върху лицето му. Това бе лъжепияницата от влака, единият от онези, които ме бяха напъхали в контейнера с подправки. — Изглежда сме орисани да се срещаме непрестанно.

— На чия страна си всъщност? — попита той.

— На собствената, най-вече — отвърнах. — Само дето изглежда не зная кои са страните.

— Това не е достатъчно — произнесе той с твърд глас. — Или си с нас и галактиката, или си с Модри — рамото му помръдна и изведнъж дулото на един от пистолетите му се опря в стъклото на моя шлем. — Избирай сега.

Първият ми импулс бе да отстъпя встрани и да го обезоръжа или поне да се опитам да отклоня оръжието му в безопасна посока. Но той имаше още три, а партньорът му наблизко четири, а навярно и двамата бяха в по-добра форма от мен за схватки при ниска гравитация.

— Знаеш добре на чия страна съм — рекох, опитвайки се да го успокоя. — Работя с Паяците. Те се опитват да спрат войната, преди да е избухнала.

Той изсумтя, но звукът излезе писклив и тънък.

— Твърде късно е за това.

Сетих се за Хермод и за тайните, за които намеквах изплашените очи на Бейта.

— Изглежда съм бил подведен — признах.

Известно време белидеецът ме разглеждаше с неразгадаемо изражение. След това мустаците му помръднаха леко и той прибра оръжието в кобура.

— Паяци — произнесе с глас, в който се долавяше презрение. — Ела.

Обърна се и пое надолу по пътеката. Последвах го, а другият белидеец се намести зад мен.

— Къде са всички халки? — попитах, докато вървахме.

— Под охрана в една кухня до входа — отвърна първият белидеец. — Пленихме ги без много шум веднага щом дойдоха на работа.

— А разговорите в ефира?

— Нищо работа. От няколко дни записваме какво си приказват и сега проиграваме записите.

— И един от вас стои в готовност, в случай че някой се обърне със запитване на тази честота. Много хитро.

— Оказа се, че не се налага да си правим труда — обясни той мрачно. — Всички тези работници са новодошли. Пък и ако не беше така, навярно вече щяха да са задействани алармите. — Той ме погледна. — Всъщност, това може би няма значение, след като вече си тук.

— Не сам ви издавал на никого — опитах се да го убедя, докато се питах какво ли може да означава коментарът му за новодошлите.

— Това също може би вече няма значение. Той сигурно те следи още от самото начало.

— Възможно е — отвърнах, питайки се кой е този „той“. — Вие също, предполагам.

— Да — потвърди без никакви емоции в гласа, сякаш съобщаваше общоизвестен факт. — Да се надяваме, че е твърде късно да ни спре.

— Да се надяваме — съгласих се аз. — Но ще ми кажеш ли поне за кого говорим?

— За Модри, разбира се — отвърна той и изведнъж гласът му стана хладен като тунела около нас. — И за неговите последователи.

— Имаш предвид играта на конспирация в курорта?

Той спря така рязко, сякаш се бе сблъскал с невидима преграда.

— За теб това е само конспирация?

— Е, във всеки случай доста добра — опитах да възразя, малко стреснат от реакцията му. — Като начало, разполагат с чудесни линии за свръзка.

Той изсумтя отново, но този път по-скоро се смееше.

— Човешки хумор наред смъртоносна опасност. Интересен дар.

Продължихме мълчаливо, белидеецът изглежда бе сметнал, че няма какво повече да си кажем, а аз разсъждавах върху наученото досега. Ако това не беше конспирация, какво бе тогава? И ако така нареченият Модри не беше един от халките, в такъв случай кой бе, за Бога?

Съдейки по бързината, с която белидеецът бе измъкнал одевете си, явно операцията им беше в разгара си. Ала едва когато стигнахме района, който бях открил вчера, осъзнах какво означава това. Участък от стената на тунела с размери два на три метра бе разтопен напълно и зад него се виждаше значителна по размери пещера, издълбана навътре в леда. Двама белидейци стояха от двете страни на отвора, насочили плазмени резачки към долната част на две разгъващи се подежни стрели, разположени вертикално в кухнята. Докато изпомпвах разтопената вода, успях да зърна широка метална плоча под стрелите, която плавно се издигаше нагоре. Въпреки че съоръжението бе полускрито зад облаци пара, стори ми се странно познато. Но трябваше да изминат няколко секунди, преди умът ми да прещрака. Това бе горната част на ремонтна подводница. Най-вероятно същата тази подводница, за която белидейците се опитваха да убедят всички, че е скрита в подводната пещера, посетена от мен и Бейта.

А ето че беше тук, преодоляла по мистериозен начин неколкостотин метра от последното място, където е била видяна. При това през плътен слой от лед.

Погледнах към моя водач и установих, че ме разглежда внимателно.

— Имаш изненадан вид — подхвърли той.

Отново извърнах очи към пещерата и се намръщих. На карта бе заложена професионалната ми гордост. Едва сега забелязал, че подводницата е прикачена към повдигачите.

— Не особено — отвърнах. — Предполагам, че повдигачите са оборудвани с микровълнови нагреватели. Поставили сте ги в кухнята, програмирали сте ги да се разгъват надолу, разтопявайки леда, и сте запушили отвора. Веднага щом са се показали в долната част, сте откраднали подводницата, прикачили сте я за тях и сте започнали обратния процес. Чиста работа, без масивни енергийни изблици, които да бъдат засечени от разстояние, а водата отдолу е замръзвала, за да не оставите след подводницата издайнически тунел.

— Чудесно — рече той и в гласа му долових нотка на уважение. — А сега?

— Виж, сега вече не зная — признах. — Подводница на стотици метри над водата ми се струва малко странна идея. Освен ако не сте решили да си направите клуб на подводничаря.

— Пак това твое странно чувство за хумор... — той млъкна, наклонил леко глава на една страна, сякаш слушаше нещо. Мустаците му отново застинаха. — Търсят те — рече неочаквано.

Имаше нещо в тона му, което накара по гърба ми да пробягат тръпки.

— Кой?

— Твоите приятели. — Той посегна към скафандъра ми и включи интеркома. — ... *тън* — чух познат глас. — *Повтарям: Терънс Апългейт търси Франк Комптън. По дяволите, Франк, зная, че си някъде там.*

Изключих интеркома.

— Какво искаш от мен? — попитах белидееца.

— А ти какво искаш да направиш? — отвърна той с въпрос.

Намръщих се, но изглежда нямах кой знае какъв избор.

— Трябва да вървя — заявих. — Познавам Апългейт и той няма да се успокои, докато не ме открие.

— Върви тогава.

Бях изненадан от бързия начин, по който белидеецът бе взел решение.

— Ами добре — отвърнах и поех към изхода. Изминах трийсетина метра, преди да забележа, че техният приемник все още е залепен за шлема ми. Откачих го и го прибрах в джоба. Почаках да приближа площадката и едва тогава отново включих интеркома. Апългейт продължаваше да ме издирва на честотата и в гласа му вече се долавяше раздразнение.

— Тук съм, Апългейт — обадох се в мига, когато замлъкна. — Тези тъпи предаватели непрестанно създават проблеми...

— Забрави обясненията — прекъсна ме той. — Нещо се е случило по време на тура в Балеркомб.

Усетих, че сърцето ми замира.

— Бейта? — попитах и се затичах.

— Не зная — отвърна той. — Къде се намираш?

— Близо до тунелите за спускане с шейни. В далечния край на редицата от червени пилони. Връщам се към хижата.

— Стой там — нареди ми Апългейт. — Ще дойда след малко.

Намръщих се и тогава долових тихия, но характерен звук на шоршиански маневрени двигатели отзад. Насочих се с бърза крачка към хижата и малко след това забелязах издълженото тяло на изтребител „Чафта 669“ да се снижава на двайсетина метра встрани.

— Насам! — чух гласа на Апългейт в интеркома.

Докато го приближа, беше вдигнал капака.

— На седалката на мерача — нареди ми и кимна към мястото зад него.

— Какво прави тук това? — попитах, докато се улавях за ръкохватките. — Мислех, че ще го гледаме на Модра II.

— Идеята е на Лосуту — изсумтя той, докато капакът се спускаше и ние се издигахме над повърхността. — Той смяташе, че ще спестим време, ако докараме един от изтребителите тук, за да го огледаш. Въобще не си представях, че може да послужи за нещо друго. Дръж се.

Той увеличи мощността и ускорението ме притисна назад в седалката.

— Какво е станало? — надвихах рева на двигателите.

— Изглежда шофьорът е изгубил контрол и автобусът се е блъснал в един от ледените стълбове — обясни той. — Чух, че Бейта се опитва да се свърже с теб, но никой не знаел къде си. Веднага вдигнах чафтата и се понесох насам.

По кожата ми пробягаха тръпки. Бейта ме е търсила? След като знаеше къде съм и какво правя? Малко вероятно.

— Твой ред е — рече той. — Какво правеше в забранената за достъп зона на курорта в работнически скафандър?

— Исках да проверя как върви работата в новите два тунела — излъгах с лекота, към която изглежда привиквах все повече. — Трябва да зная всичко за това място, щом ще го рекламираме.

— Защо просто не помоли да те включат в обиколката?

— Защото обиколките са из места, които управата иска да ти покаже — отвърнах, докато надзъртах през похлупака. Прелитахме над хижата и аз видях, че сутрешната йонна ракета от квадрелсовата станция се е приземила и сега я подготвяха за обратния полет.

Но на леда до нея имаше втори кораб, който, съдейки по формата и цвета, бе военнотранспортен съд. Притиснах лицевото стъкло до похлупака и успях да различа край кораба фигури в тъмнозелени халкски военни скафандри, които се придвижваха към хижата.

И тъкмо когато извъртах глава, за да ги огледам по-внимателно, Апългейт, наклони изтребителя и те се изгубиха от погледа ми.

— Ей! — извиках.

— Какво ей? — попита той.

Стиснах зъби.

— Нищо — отвърнах. — Още колко ще летим?

— Около трийсет километра. Не се безпокой, сигурен съм, че с нея всичко е наред.

Мястото на катастрофата кипеше от трескава активност, когато се приближихме. На сцената вече бяха пристигнали три линейки и шестима халки помагаха на пътниците да излязат от смачкания автобус. Самият автобус бе полегнал на лявата си страна и носът му бе смазан от удара с твърдия като гранит леден стълб. Апългейт спусна изтребителя на петдесетина метра встрани и повдигна похлупака.

— На каква честота разговарят тук? — попитах. — Защото аз съм още на работническата.

— Мини на Втори общ.

Превключих на указания канал и тишината изригна в множество гласове, които издаваха заповеди, разменяха информация или се опитваха да успокоят изплашените и ранени туристи.

— Бейта? — повиках аз.

— Тук е — отвърна ми халкски глас и един от медиците при линейките вдигна ръка. Фигурата, седнала в краката му, наистина приличаше на Бейта. Приблжих се и видях, че лицето ѝ е изопнато и посивяло. Поне беше жива. Наведох се към нея...

И спрях, защото пътят ми бе препречен от един халка.

— Вие ли сте Комптън? — поиска да узнае той. Беше облечен във военен скафандър с майорски обозначения отпред.

— Не ми се пречкайте — изръмжах и понечих да го заобиколя.

Но той нямаше никакво намерение да ме остави.

— Вие ли сте Комптън? — повтори.

— Да, той е — обади се Апългейт, който крачеше зад мен. — Съжалявам, Франк, но имаме сериозен проблем.

— Без майтап? — попитах и отново се опитах да продължа.

— С Бейта всичко е наред — успокои ме Апългейт и ме задържа към ударения автобус. — Ще ни отнеме само няколко минути.

Отведе ме при автобуса, откъм страната, откъдето се виждаше долната част, а майорът застана до нас. Отблизо пораженията на носа на автобуса изглеждаха далеч по-сериозни и аз се зачудих каква ли скорост трябва да е поддържал този идиот, за да се вреже толкова силно в стълба.

— Там, под калника — каза Апългейт и ми посочи шасито между двете десни колела. — Виждаш ли го?

— Разбира се, че го виждам — отвърнах с толкова търпение, колкото бях способен да изстискам от себе си. От такова разстояние и с обърнат на една страна автобус трябваше да си слепец, за да не забележиш опакования в найлон пакет. Да не говорим за тримата халки, които стояха до него, сочеха го, побутваха го и въобще се държаха така, сякаш са на светлинно шоу. — Е, и?

— Знаеш ли какво е това?

— Оставих си рентгеновите очила в другия скафандър — троснах се аз. — Защо просто не го разопаковате?

— Не е необходимо — произнесе с мрачен глас майорът. — Това е многофазов звуков детонатор, предназначен за подводно прочистване и миниране.

— Чудесно — отвърнах. — И какво общо има с мен?

В отговор майорът даде знак на двама от тримата халки, които разглеждаха детонатора. Те се приближиха към нас и преди да успея да реагирам, в ръцете на единия блесна металически предмет и китките ми бяха оковани в белезници.

Сърцето ми, което и без това думкаше от тревога за Бейта, премина в галопен режим.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — изръмжах аз.

— Ще ви отведем в хижата — отвърна майорът и постави ръка на рамото ми. — Вас и жената.

— Ваша воля — отвърнах, тъй като и без това не можех да направя нищо. В далечината се показва военният кораб, който вече разтоварваше подпори за приземяване. — Дано да разполагате със солидна причина — предупредих го аз.

— Мисля, че разполагат, Франк — произнесе тихо Апългейт. — Мисля, че разполагат.

15.

Поставиха ме между Апългейт и майора, в предната част на линейката, докато Бейта настаниха отзад, в херметически затвореното помещение. Твърдяха, че медиците искали да я прегледат, макар че по-скоро целта бе да сме далеч един от друг, за да не можем да разговаряме.

Когато се приземихме при хижата, там вече ни очакваха четирима халки във военни униформи. Един от тях отдели няколко секунди, за да постави белезници на Бейта, после те се подредиха около нас и майорът ни преведе през товарния шлюз, който бе достатъчно голям, за да ни поеме наведнъж. Веднага щом влязохме вътре, ескортът ни предаде на други двама въоръжени халки с униформи на редовната армия, а тези със скафандрите си тръгнаха. Апългейт и майорът си свалиха шлемовете и ги закачиха на коланите, след това направиха същото за мен и Бейта. Придружени от новия си ескорт, ние прекосихме поредица от служебни коридори и стигнахме врата с надпис „Зала за заседания и конференции“.

Както и следваше да се очаква, помещението бе оборудвано съгласно предназначението му. В средата имаше дълга правоъгълна маса, заобиколена от столове с мека тапицерия. Освен апаратурата за видеопрезентации имаше също така няколко скулптури и картини. Покрай една от стените видях продълговатото басейнче, чието дъно бе покрито с прочутия модрански корал. В стаята вече ни очакваха трима, седнали близо до басейнчето. Един от тях беше халкски благородник, с малък трикоълор на ревера, който не познавах, вторият халка бе с костюм, какъвто носят техните аристократи. Третият присъстващ беше белидеец — моят стар познат *апос* Маф.

— Господин Комптън — заговори той и кимна на двамата от ескорта да застанат на пост до вратата. — Ето че пак се срещаме.

— Така е наистина — съгласих се аз и оставих на Апългейт да ме отведе до стола срещу Маф, преди да се настани на този вляво от мен. — Може би поне вие ще ми обясните какво всъщност става.

— Мисля, че сте наясно — отвърна Маф, който местеше навъсен поглед между Бейта и мен. — Защо не започнем с разказа на вашата спътница за случилото се с автобуса?

— Наистина не зная — произнесе Бейта с разтреперан глас. Бях се опитал да я разгледам, докато ни водеха насам, и поне на външен вид не изглеждаше да е била ранена. — Пътувахме по леда и шофьорът ни разказваше за образуванията. Изведнъж всички подскочихме на седалките, автобусът се блъсна и се катурна на една страна.

— Видяхте ли някой от пътниците да се приближава към шофьора, преди това да се случи? — попита Маф.

Бейта поклати глава.

— Гледах навън през прозореца.

— Значи никой не го е нападал, нито се е опитвал да му отнеме управлението? — продължи да я разпитва Маф. — Нито някой се е опитвал да избяга по леда след инцидента?

— Не зная да е ставало подобно нещо — рече Бейта. — Както казах, гледах навън...

— През прозореца — довърши Маф. — Разбира се. — Той премести поглед към мен. — А вие?

Бързата смяна на посоката на атаката бе известен начин да се постигне напредък по време на разпит. За нещастие на Маф аз бях чел същите учебници, каквито и той.

— Какво аз? — попитах спокойно. — Бях на трийсет километра от там, когато е станала катастрофата.

— На място, където нямате никаква работа — отбеляза третият халка.

Погледнах го.

— А вие сте?...

— Това е Главен надзорник ПрифКлас — вметна Апългейт. Имаше вид на човек, попаднал в неприятна ситуация, който силно желае в този миг да е някъде другаде. — Управителят на курорта.

— Ах — кимнах, докато го оглеждах. — Моите извинения. Останах с впечатлението, че *анос* Маф се разпорежда тук.

ПрифКлас се навъси.

— Тук съм само като съветник — поясни припряно Маф. — Полковник АвсБлар от халкската армия е командващият офицер.

— И къде е той?

— Разполага войските си — обясни Маф.

— Не че това е ваша работа — намеси се благородникът.

— А вие кой сте? — попитах.

— Моето име е без значение — отвърна той. — Старши надзорникът ПрифКлас ме помоли да му помагам по време на разпита.

— Ясно — рекох и насочих вниманието си към ПрифКлас. — И как толкова бързо успяхте да си осигурите поддръжката на военните?

— От гарнизона на Модра II, разбира се — отвърна ПрифКлас и в гласа му се долови злобно задоволство. — Не знаехте, че там има гарнизон, нали?

Усетих, че Апългейт застива на седалката до мен. Вероятно двамата с Лосуту бяха надхвърлили правомощията си, когато ми бяха съобщили за военното присъствие на спътника. Но никой от двамата не бе споменавал гарнизона.

— Не, не знаех — признах чистосърдечно.

— Чудесно — рече ПрифКлас. — А сега, кажете ми какво правехте на работната площадка?

— Искях да видя как върви разширяването на курорта.

— Въпреки че мястото е забранено за достъп?

— Не видях никакви забранителни надписи — посочих спокойно. — Пък и какво толкова ще искате да скриете там?

Майорът на стола до Бейта изсумтя ядосано.

— Тук сте, за да отговаряте на въпроси, а не да ги задавате.

— Добре — свих рамене. — Питайте.

— Казах ви, че този тип е опасен, Главен надзорник — промърмори Маф. — Владее се отлично, истински професионалист. Повече отвсякога ми се струва, че виждам в тази история ръката на *корак* Фейр.

Наострих слух. *Кора* беше белидейският еквивалент на майор, добавката к го поставяше в отряда на командосите. Тъкмо като онзи неизвестен противник, с когото се надлъгнах от началото на това пътуване.

— Но въпреки това нямате никакви доказателства, че Фейр е на Модра — възрази ПрифКлас.

— Тук е — увери го мрачно Маф. — И няма да позволи подобна дребна случайност да го отклони от набелязаната цел. Надявам се, че

сте извели всички подводници надалеч от хотела?

— Да, а и ги разположихме около пещерите — потвърди ПрифКлас.

— А войските? — попита Маф майора до Бейта.

— Разположени по места и заели позиции — докладва военният и прочете кратък списък с числа и координати.

Докато го правеше, се опитах да размърдам белезниците, скрил ръце под масата. Халките ми ги бяха сложили върху напълно херметизиран скафандър и никой не си направи труда да ги нагласи отново след свалянето на шлема. Сега вече бяха поразхлабени и имаше малка възможност да се освободят от тях.

Седнал до мен, Апългейт се покашля тихо. Погледнах го и открих, че ме гледа, а сетне сведе очи към белезниците. Кимна едва забележимо, после се обърна небрежно настрани.

Майорът приключи с доклада.

— Което отново ни връща при вас — обърна се към мен ПрифКлас. — Ще облекчите значително положението си, ако ни сътрудничите.

— Бих го направил с удоволствие. Но нямам представа за какво говорите.

— В действителност, Главен надзорник, не е изключено той да казва истината — намеси се неохотно Маф. — Запознах се с досието му и не мога да си представя, че би могъл да се забърка в подобна история. Съгласен ли сте, полковник Апългейт?

— Никога не съм го познавал достатъчно добре — отвърна Апългейт. — Той беше само един от многото мои подчинени.

— Но ако е невинен, как ще обясните присъствието му? — попита ПрифКлас.

— Бяхме поканени — намесих се аз. — Върховният комисар ДжанКла от Асамблеята на Пети сектор ни препоръча това място.

— И всичко останало е съвпадение? — попита саркастично ПрифКлас.

— Кое всичко останало? — отвърнах с въпрос.

ПрифКлас изсумтя.

— Виждам, че очаквате вие да изстискате от нас информация.

— Или наистина е невинен — продължи да настоява Маф. — Ако е така, няма никакви причини да укрива от нас сведения, които

биха могли да ни отведат при Фейр.

За момент двамата се измериха с поглед и аз трябваше да прикрия една цинична усмивка. Наистина ли вярвах, че толкова лесно ще се хвана на старата тактика „добро ченге — лошо ченге“? Особено след като Апългейт, истинският кандидат за „добро ченге“, очевидно въобще не се интересуваше от играта?

— Можете да опитате — кимна неохотно ПрифКлас. — Но бъдете кратък.

Маф се обърна към мен.

— Ние смятаме, че в района се намира отряд поставени извън закона белидейски командоси — поде той с нисък, тревожен глас. — Най-вероятно вече са на Модра I, макар че част от тях може все още да са на път. Пристигнали са тук... — той направи кисела физиономия, — за да унищожат кораловите залежи.

Почувствах как веждите ми пълзят нагоре по челото. От всички възможни сценарии, които бях проигравал в последно време, екотероризмът бе вероятно последният, който би ми хрумнал.

— И за какво им е да го правят?

— Не знаем — отвърна Маф. — За да ни причинят сериозна вреда по необясними причини, или защото този тип просто е изгубил здрав разсъдък. Всичко започна преди два месеца с кражбата на ремонтната подводница. Имаме основания да смятаме, че е скрита в някоя от пещерите, които посетихте преди два дена.

— Да, аз също хранех подобни съмнения — съгласих се, преструвайки се, че не зная, че вече са го чули от мен благодарение на подслушвателните устройства в моя апартамент.

— Но това беше до днес — продължи Маф. — Халките направиха опит да сканират пещерите, но се оказа безуспешен — твърде много скали, а и модранските води са богати на разтворени минерали. И все пак, една-единствена подводница не би могла да се възприеме като сериозна заплаха, особено след като сега държим под наблюдение всички достъпи до пещерите.

— Ах — въздъхнах, като забелязах с интерес, че той продължава да използва формата „ние“. Изглежда работеше с халките от известно време, не едва от тази сутрин. — Защо просто не разположихте постове, които да ви предупредят, когато в курорта се появи Фейр? Знаете как изглежда, нали?

— Разбира се — отвърна Маф. Той извади електронен бележник, натисна няколко копчета и ми го подаде. — Познавате ли го?

Беше лъжепияницата — същият, когото бях оставил да копае леда в новия тунел за спускане с шейни.

— Виждал съм го на квадрелсовата железница — рекох и му подадох обратно бележника. — Защо не го арестувате?

— Защото до тази сутрин не знаехме дори коя раса е въввлечена в плановете — изръмжа ПрифКлас. — Да не говорим за отделни личности.

— И сега сте сигурни, че виновникът е Фейр?

— Напълно — отвърна мрачно Маф. — Един от неговите командоси се е опитал да отнеме контрола върху автобуса.

— Сега вече нищо не разбирам.

— Така ли? — попита хладно ПрифКлас. — Не сте ли забелязали, че онези ледени образувания са разположени точно върху пещерите, в които вероятно е скрита откраднатата подводница? А също и че дебелината на леда там е едва трийсетина метра, което означава, че може лесно да бъде разрушен при залагането на насочени заряди.

— Не, не съм забелязал нищо подобно — отвърнах със спокоен глас. Погледнато от този ъгъл, наистина имаше определена логика.

С изключение на никому неизвестната подробност, че подводницата въобще не беше в онзи район. Какво всъщност замисляше Фейр?

— Виж ти — продължи все така насмешливо ПрифКлас. — И сигурно е чисто съвпадение фактът, че се озовахте на повърхността, на място, където нямате никаква работа, в същия момент, когато това се е случило?

— Чакайте малко — намръщих се. — Да не искате да кажете, че Фейр ме е използвал за *примамка*?

— Защо не? — попита ПрифКлас. — Особено след като сте изпълнили идентична задача и вчера, при това на същото място — докато командосите са поставяли детонатора под шасито на автобуса. Защо да не прибегнете два пъти до един и същи номер?

— Защо ще ми трябва да ви отвличам вниманието? Какво общо може да имам с всичко това?

— Нищо конкретно на пръв поглед, Франк — заговори Апългейт. — Но трябва да признаеш, че имаше цяла поредица от странни събития от момента, когато се качи на квадрелсовата железница. — Той посочи бележника на Маф. — Включително и че си се срещал на четири очи с този Фейр. Какво очакваше да си помислим?

— Първо, въобще не сме се срещали на четири очи. Видяхме се в бара и нищо повече. Второ, двамата с Бейта нямаше да дойдем на Модра, ако ДжанКла не ни бе подхвърлил тази идея. Ако искате да вините някого, изберете него. И трето, щом сте задържали един от войниците на Фейр, защо не разпитате него, а мен?

Маф погледна към навъсения майор до Бейта.

— Ще бъдете ли така добър да му отговорите? — попита той.

Майорът се намръщи още повече.

— Защото вече не е при нас — произнесе той и в гласа му се долавяше смесица от гняв и срам. — Успял да избяга, докато го водели към хижата. В момента го издирваме.

— Брей! — възкликнах, без да се опитвам да прикрия насмешката. — Е, поне за това не можете да ме обвинявате.

— Не бъдете толкова сигурен — предупреди ме ПрифКлас. — Халкските закони за конспирация срещу държавата са сурови и неумолими.

— Което означава, че е дошъл моментът да сключим сделка — отново заговори Апългейт. — Ако имаш някаква представа къде се крие Фейр или какво е намислил да прави, най-добре да ни кажеш. Веднага.

Погледнах към Бейта. Тя също ме гледаше, с молба в очите.

Молба, но за какво? Да се откажа и да разкажа на Маф и ПрифКлас за находката в новия тунел? Или да мълча и да дам шанс на Фейр и съратниците му да изпълнят замисленото?

За момент се зачудих защо въобще трябва да ме е грижа какво иска Бейта. Тя ме лъжеше от самото начало, дори твърдеше, че няма нищо общо с Фейр, макар да използваше същия шифър като него. Не й дължах нищо. Обърнах се към Маф, отворих уста...

И спрех. Той ме гледаше втренчено, със застинали неподвижно мустаци, истинска маска на омразата.

И тогава отново ми хрумна, че може би избързвам със заключенията.

Маф все още чакаше да чуе отговора ми.

— Мислех си — подех бавно, за да мога да изведа докрай разсъжденията си. — Дори Фейр да се добере до подводницата, не му ли трябват някакви експлозивни или нещо от този род, за да разруши кораловите залежи?

За миг мустаците на Маф потръпнаха.

— Не и ако разполага с втори звуков детонатор — рече той и в гласа му се долови разочарование. Изглежда вече бе очаквал от мен да си изпея и майчиното мляко. — С него ще може да унищожи кораловото ядро и да разпръсне и избие полипите вътре.

— Губим си времето — намеси се нетърпеливо ПрифКлас. — Кажете ми, Комптън, колко дълго възнамерявахте да останете тук?

— Запазил съм апартамента за още два дена. Но предполагам, че вече го знаете.

— В такъв случай как ще обясните *това*? — той се наведе, вдигна от пода един от куфарите ми и го постави с трясък върху масата. — Или ще посмеете да заявите, че това не е вашият багаж?

Успях да прикрия раздразненото си изражение, докато се навеждаше да постави до моя куфар и този на Бейта. Разбира се, Бейта беше събрала багажа ни, преди да отиде на онази злополучна обиколка. Нали й бях казал, че отпътуваме същия следобед с йонната ракета.

— Да, това наистина е нашият багаж — признах неохотно.

— И как ще обясните, че сте го подредили, след като възнамерявахте да заминете след два дена?

— Бейта е тази, която се грижи за нашата пътническа програма — рекох. — Вероятно е узнала, че първоначалният ни план влиза в противоречие с разписанието на квадрелсовата и е решила да отпътуваме днес следобед.

Върху плоското лице за миг се мярна недоволно изражение. Нищо чудно вече да бяха проверили вчерашните съобщения и да бяха прехванали нейното. Но там нямаше нищо, което да превърнат в улика срещу мен.

Това обаче не означаваше, че няма да се опитат.

— И какво по-точно е това „противоречие“? — попита настойчиво ПрифКлас.

Благородникът на стола до него се размърда нетърпеливо.

— С цялото ми уважение, Главен надзорник, но така няма да стигнем доникъде — обади се той.

— Да, многоуважаеми — сепна се ПрифКлас и веднага стана сервилен. — Какво предлагате?

Благородникът кимна едва забележимо.

— Тук също има коралово легло — посочи той. — Време е да го използваме.

С тези думи атмосферата в стаята изведнъж се промени.

Не с нещо конкретно, като внезапна мъртвешка тишина, шумни възклицания, смяна на физиономиите или нервно разместване на столове. Но само за миг бе настъпила неуловима промяна. Неуловима и същевременно жизненоважна.

— Да — прошепна ПрифКлас и ме погледна със същия стаен пламък, който бях зърнал в очите на Маф. — Много добре.

— Чакайте малко — намеси се предпазливо Апългейт, като местеше поглед от единия към другия. — Струва ми се, че не можете да го направите.

— Смеете да ни спирате, дори когато сме на собствения си свят? — изгледа го благородникът. Гласът му бе привидно спокоен, но той фиксираше Апългейт с чифт плазмени горелки.

— Комптън е поданик на Земната конфедерация — продължи Апългейт, отказвайки да се огъне. — И като такъв, има определени права.

— Можете да предявите възраженията си, когато всичко приключи — посъветва го благородникът и даде знак на войниците при вратата. — Свалете му скафандъра. И този на жената също.

— Аз ще ви го намеря — заговори Бейта още преди войниците да са помръднали.

Всички погледи се извърнаха към нея.

— За Фейр ли говорите? — попита ПрифКлас.

— Да — отвърна тя. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо, като на някой изправен пред взвода за разстрел. — Ще ми е нужен само бележникът от моя куфар.

Присвих очи и се опитах да разгадая какво се крие зад непроницаемото ѝ изражение и обезверените очи. Нямаше нищо в бележника, което да ѝ подсказе къде се крие Фейр. Какво бе намислила?

— Много добре — рече бавно ПрифКлас и се надигна. Той завъртя куфара и повдигна капака.

И тогава изведнъж се досетих. За да не ми позволи да докосна корала, тя бе готова да задейства устройството със саарикса.

Погледнах към ПрифКлас, който се ровеше из вещите на Бейта и изведнъж почувствах тежестта на окачения на рамото ми шлем. Може би двамата с Бейта щяхме да успеем да си сложим шлемовете преди отровата да се разпространи. Същото важеше и за Апългейт, стига да е предупреден и да реагира навреме.

Но останалите нямаше да имат никакви шансове.

Всъщност, не им бях длъжен с нищо. Вярно, че до момента никой от тях не ме бе заплашвал, нито бе предприемал никакви действия срещу мен. Трябваше ли да позволя на Бейта да ги избие?

ПрифКлас вече бе извадил бележника и поглеждаше подозрително към Бейта. Не се бе поддадал на внушението ѝ и като че ли се съмняваше, че тук нещо не е наред.

— Съгласен — рече той. — Но първо двамата с Комптън ще си свалите скафандрите.

Лицето на Бейта се изопна още повече. Тя ме погледна за миг...

— О, хайде — подканих я аз и прибавих осезаемо нетърпение в гласа си. — Свали го и им кажи каквото искат да знаят, за да се измъкнем оттук.

Тя отново ме погледна и на лицето ѝ се смени цяла гама от чувства. Сетне помръдна с устни и отново се върна към обичайното си, безстрастно изражение.

Изражение, което се опитвах да имитирам. Защото, за да ни свалят скафандрите, халките първо трябваше да разкопчат железниците.

Разбира се, тогава пак щяхме да си имаме работа с двамата войници плюс майора. Но на по-добри шансове едва ли можехме да разчитаме.

Войниците застанаха от двете страни на Бейта и я вдигнаха на крака. Следях ги с поглед, но същевременно обмислях следващите си движения.

И тогава, тъкмо когато единият от тях посягаше към закопчалките на скафандъра, вратата на залата се отвори рязко.

Двамата войници се извърнаха едновременно и посегнаха машинално към оръжията. Но беше някакъв цимахеец в оранжев скафандър с крушовидна форма и затъмнено лицево стъкло. Той също ни видя и закова на място.

— Това ли е групата за начинаещи скиори? — попита той колебливо и ниският му глас изкънтя, сякаш идеше от дълбока пещера.

— Сбъркали сте вратата — отвърна раздражено ПрифКлас.

Стараетйки се да не мърдам с горната част на тялото, прибрах краката си под стола. Човек не бива да обръща гръб на даровете на боговете, а цимахеецът бе точно такъв. Сега двамата войници бяха с гърбове към мен, а вниманието на останалите бе преместено в друга посока.

Време беше да действам.

Войниците, естествено, бяха най-важните цели. Но между мен и тях бяха Апългейт и масата и това можеше да ме забави.

За разлика от тях Маф седеше точно срещу мен и ръкохватките на пистолетите му лъщяха в кобурите. Ако можех да се пресегна през масата достатъчно бързо, бих могъл да сграбча един от тези пистолети. Улових се за ръба на масата и преместих тежестта си напред, готвейки се да се изстрелям рязко.

— Прощавайте — рече цимахеецът, поклони се ниско и разпери ръце, сякаш ни даваше благословията си. За миг мярнах чифт оранжеви цилиндри, прикачени за предмишниците...

Чу се звук, наподобяващ плесница, и двата цилиндъра гръмнаха едновременно, изстрелвайки зарядите си към двамата войници.

Те се олюляха назад, уловиха се за гърдите и понечиха отново да си извадят оръжията. Миг по-късно краката им се подгънаха и те рухнаха на пода, следвани от майора, който междуременно бе получил своята порция. От другата страна на масата Маф изригна проклетия, отмести стола назад и скочи, посягайки към своите оръжия. Но цимахеецът вече се бе обърнал към него, пристегнатите за китките му цеви избълваха пламъчета и го накараха да се преметне назад и да изпусне измъкнатите от кобурите пистолети.

ПрифКлас и благородникът — по-възрастни, привикнали на други обноски, или може би отвикнали да прибегват до насилие — дори не се бяха надигнали от столовете си.

Оставахме само аз, Бейта и Апългейт.

— Спокойно — предупредих цимахееца и му показах окованите си ръце. — Може би сме на една и съща страна.

— Възможно — отвърна той. — Един момент, моля.

Насочил едно от оръжията си към Апългейт, той изстреля с другото три куршума към всяка от повалените фигури.

— Така е с приспивателните куршуми — обясни той. — Нужни са повече от един, за да свършат добра работа. — Без да сваля насочената към Апългейт тръбичка, вдигна другата си ръка и докосна лицевото стъкло. То се проясни и...

За моя огромна изненада открих, че отвътре ме гледа *корак* Фейр.

— Благодаря за помощта — рекох. — И тъкмо навреме, бих добавил.

— Имаше нужда от нея — подметна той и погледна към Бейта и Апългейт. — Това вероятно са доверените ти съратници?

— Бейта, да — отвърнах, изкривявайки леко истината. — Боя се, че не мога да гарантирам за господин Апългейт.

Апългейт ми хвърли изненадан поглед.

— Е, какво пък, благодаря ти — изръмжа той. — Много ти благодаря.

— Нищо лично — уверих го аз, докато се опитвах да си смъкна белезниците. — Точно сега не съм склонен да вярвам на никого на това късче скала.

— Освен ако не са белидейски ренегати, разбира се — подметна свадливо Апългейт, после се пресегна и се зае да ми сваля белезниците.

— Кой е казал, че вярвам и на тях? — попитах, като погледнах към Фейр. Той тъкмо събираше оръжията на приспаните халки, а оранжевият цвят на маскировъчния му скафандър бе изчезнал напълно, заменен от тъмнозелен. Дори крушовидната долна част се бе свила, връщайки му типичния белидейски изглед. — И струва ми се, крайно време е някой да ме осведоми по въпроса какво всъщност става.

Фейр погледна към Апългейт.

— По-късно.

— Всъщност, бих могъл да ти кажа и сега — предложи Апългейт, докато още се занимаваше с белезниците. — Оказа се, че знаменитият модрански корал притежава някои странични свойства,

които халките са се постарали да скрият от нас. По-точно в черупката му има вещества, които притежават слаб наркотичен ефект върху повечето обитатели на галактиката. Малка част от тях развиват към него пристрастяване като към хероин-3, или „Червен покой“. — Той погледна към Фейр. — Правилно ли се изразих, *корак* Фейр?

— Зарежете любезностите — изръмжах. — Толкова силен, колкото хероин-3? И от колко време го разнасят из галактиката?

— Властите твърдят, че не знаят — отвърна Апългейт. — Може и да е така. Но някой използва корала, за да манипулира хора. Важни хора, корпорации — може би дори правителства.

— Включително и на Земята? — погледнах въпросително Фейр. Той не отговори, но Апългейт кимна.

— Не е изключено. Както се досещаш, заловените не бяха особено общителни.

— И кой стои зад всичко това?

Апългейт сви рамене.

— Някаква тайна групировка, която се нарича Модри. Които и да са, източникът на тяхната сила е точно тук, на няколко километра под нас. Унищожим ли го, с тях е свършено.

Втрещих поглед във Фейр. Бях забелязал, че двамата с Бейта са подозрително смълчани по време на този разговор.

— Някакви коментари? — подканих го аз.

— Господин Апългейт е уловил есенцията — отвърна равнодушно Фейр, докато заобикаляше масата, за да вдигне оръжията на Маф.

— Само есенцията? — попитах.

— Има и някои дребни подробности — Фейр посочи приспаниа благородник. — Ето този халка например. Той контролира компанията, която добива, пакетира и транспортира корала.

— Ах — погледнах към Апългейт. — Каква е позицията на Конфедерацията по този проблем?

Той направи кисела физиономия.

— Официална позиция още няма. На нашите светове няма корали и не възнамеряваме да допускаме появата им. Неофициално... — той дръпна малко по-силно белезниците и най-сетне ме освободи от тях. — ООН подкрепя всички действия срещу разпространението на

наркотични вещества. Доколкото ми е известно, властите на Модра I не участват в играта. Ако желаеш да им помогнеш, никой няма да те спре.

Обърнах се към Бейта.

— Искаш ли да участваш?

— Да — отвърна тя с леко разтреперан глас.

— *Корак Фейр?*

Белидеецът леко се поклони.

— Вашата подкрепа ще бъде оценена високо.

— В такъв случай влизаме в играта — заявих и се изправих.

— Иди ги изяж, тигре — подхвърли Апългейт и на устните му затрептя усмивка.

Надигнах се от стола, направих няколко крачки из стаята, после спрях и се обърнах към тях.

— Има само едно нещо — рекох, като махнах към Фейр.

— Не бихте искали ПрифКлас и Маф да си мислят, че сте ги предали, нали?

Апългейт се облеци.

— Какво? Чакай малко...

Протестите му секнаха веднага щом Фейр изцрака с пистолетите си. Имаше време само колкото да ми хвърли жален поглед, сетне очите му се извъртяха нагоре и той рухна в безсъзнание върху масата.

— Добър изстрел — похвалих го, после откачих шлема и си го поставих. Изключих интеркома на скафандъра, извадих малкия черен предавател от джоба си и го залепих на лицевото стъкло. — С какво ще започнем? — попитах, след като избрах един пистолет от подредените на масата от Фейр оръжия и го прибрах в джоба.

— Ще видиш — рече той и гласът му прозвуча странно през говорителя на шлема. Маскировъчният му костюм вече представляваше точно копие на халкиска военна униформа. — Вземи си багажа — добави и се въоръжи с халкски пистолет.

— Няма да се връщаме повече тук.

16.

Коридорът пред залата беше пуст. Видяхме неколцина да се отправят към шлюзовете, между тях и двама халкски войници. Но бяха на разстояние от нас и доколкото можех да определя, никой не ни обърна внимание.

Навън всичко беше както го бяхме оставили преди няколко минути. Ракетата продължаваше да стърчи върху леда, а халкският военен кораб — до нея. Отправихме се към площадката за кацане, като двамата с Бейта и багажа заехме позиция отпред, а Фейр крачеше зад нас с извадено оръжие, както подобава на халкски ескорт.

— Надявам се, не разчиташ на този парад, за да се качим на борда на военния кораб — подметнах. — Халкските командоси също имат маскировъчни костюми.

— Не се тревожи — успокои ме Фейр. Малко преди това бях чул тих глас да му докладва нещо по предавателя. — Уредил съм друг транспорт.

И като по команда над хоризонта се появи една точка, която се приближаваше бързо в наша посока. Необходими ми бяха няколко секунди, за да позная летящия кран, който бях видял по-рано, с прикачения отдолу смачкан автобус. Кранът продължаваше да се носи ниско и право към нас, малко по-бързо, отколкото бих очаквах от тяло с подобна маса.

Все още гледах към него, когато скобите му се разтвориха във въздуха, изпращайки поклащация се автобус към повърхността. Чух рязката въздишка на Бейта и миг по-късно автобусът се удари в задната част на военния кораб.

Дори в разредената атмосфера на Модра ударът бе достатъчно силен, за да бъде чул — като месомелачка, в която са хвърлили кокал.

— Към ракетата — нареди Фейр над грохота.

Ускорихме крачка, търсейки деликатния баланс между подтичването и неконтролируемото откъсване от повърхността. Зад нас от шлюзовете вече се показваха облечени в скафандри фигури.

Видях и десетина войници да се спускат от близките хълмове. Самият кран, освободен от тежестта си, прелетя над хижата и изчезна в посока на тунелите.

Успяхме да стигнем безпрепятствено отворения люк на ракетата. Шмугнахме се вътре, аз извадих за всеки случай пистолета, а Фейр се зае с валчестата дръжка.

Нямаше нужда да вадя оръжие. През пулта за управление вече имаше двама със скафандри като този на Фейр и съдейки по погледите, които си размениха, всичко вървеше според плановете.

— Предполагам, това обяснява къде са отишли халкските пленници — обърнах се към Фейр.

— Всъщност, те управляваха крана — отвърна Фейр. — Можеш ли да управляваш този кораб?

— Вероятно — пристъпих между двамата белидейци и огледах набързо пулта. Всички надписи бяха на халкроски, но разположението на приборите бе стандартно. — Да речем, че ще мога. Стига да не очакваш от мен висш пилотаж.

— Нищо толкова сложно — увери ме Фейр и махна на Бейта да се разполага. — Искаме само да ни върнеш до мястото, където ни откри рано тази сутрин.

— Готово — отвърнах, настаних се на пилотското кресло и се закопчах с колана. Направих проверка на йонните двигатели и получих потвърждение, че са в готовност за излитане. — Само кажи кога.

— Веднага — отвърна Фейр.

От школата имах известна подготовка по управление на космически кораби, но тя бе концентрирана главно върху изтребители и други военни съдове и първото, което забелязах, бе колко мудно ми се подчинява йонната ракета. Но веднага щом я насочих в правилната посока и увеличих тягата, ракетата взе да се държи малко по-уверено и ние усетихме лек натиск върху седалките, докато пейзажът под нас започна да се мени. Минута по-късно стигнахме края на червените пилони и недовършените тунели.

— Сега какво? — попитах.

— Трябва да разтопим леда над северния тунел — извика Фейр от дъното на кабината. — Знаеш къде.

Погледнах през рамо и се облещих. Докато съм бил съсредоточен върху управлението, Фейр и двамата му помощници бяха извадили

отнякъде и сглобили зловещи на вид 15-милиметрови, подпирани на хълбочен статив картечници.

— Страхотно — подметнах. — От Систерко ли си ги носите?

— Да — отвърна Фейр. — Оръжията от военен клас не могат да бъдат транспортирани чрез квадрелсовата железница. Докарахме стоки, продадохме ги и купихме необходимото оборудване от местни търговци.

— От черния пазар, не се съмнявам — кимнах. — Давайте си сметка, че са внесени нелегално, нали?

— Остави тези грижи на нас — рече той. — Съсредоточи се върху разтопяването на леда, а ние ще се занимаем с изстребителите.

— С изтре...? — погледнах към таблото, сетне надзърнах през прозрачния похлупак.

Сега вече ги видях. Две чафти, увиснали над леда и насочили оръжия в наша посока. Докато ги разглеждах, единият изстребител размърда многозначително стабилизатори, прокарайки насочващите си системи през корпуса ни в универсалната команда да се предадем.

— Не изглеждат никак щастливи — предупредих Фейр.

— Не им обръщай внимание — отвърна той, докато помагаше на своя тежковъоръжен другар да заеме позиция при десния шлюз. Другият вече бе застанал при левия и преградата зад него се спускаше. — Това е цивилен кораб — продължи, като се върна и седна на креслото на втория пилот. — Няма да посмеят да стрелят по нас, докато не осъзнаят, че не сме се оставили да ни измамат.

— Как да ни измамат?

— По-късно — рече Фейр. — А сега... внимателно.

Накарах ракетата да увисне на десетина метра над повърхността и вероятно на трийсет от мястото в северния тунел, където бе скрита подводницата. Наклоних я на една страна — не беше никак лесна задача, имайки предвид изправената ѝ конструкция — и плавно увеличих тягата в двигателите.

— Та как точно не сме позволили да ни измамат? — повторих, докато ледът започна да кипи под нагорещения до бяло пламък.

— Казах ти по-рано, че някои от фактите, представени от Апългейт, не отговарят на истината — заговори той, докато си разпределяше вниманието между кипящия лед и увисналите пред нас изстребителите. Досега поне беше прав и те ни оставяха да вършим

каквото бяхме подхванали. — Най-важният сред тях е характерът на опасността, срещу която се изправяме — продължи Фейр. — Модри не е просто група от търговци на наркотици. Това е самият корал.

— Самият... искаш да кажеш... чакай, не разбирам.

— Модранският корал се състои от множество дребни полипи в черупкоподобна сърцевина — обясни той. — За разлика от другите корали, в големи количества тези полипи оформят клетките на колективен разум. Сега малко наляво.

Изместих кораба в указаната посока.

— Какъв пък е този „колективен разум“?

— Полипите функционират като клетки на нормален мозък, но вместо да се свързват с неврони, те общуват телепатично — рече той. — Няколко хиляди, събрани заедно, могат да създадат рудиментарно съзнание, а достатъчно голяма група би могла да се свърже с други, отстоящи на стотици километри, и да оформи истински разум. — Той ме погледна. — Не ми вярваш, разбира се.

— Не съм го казвал — отвърнах предпазливо. Как иначе да разговаряш с някой, който е въоръжен с картечница? — Откъде знаеш всичко това?

— Ето — каза той и ми посочи екрана. — Виждаш ли?

Погледнах нататък, очаквайки да видя някаква аморфна маса от корали да се надига сред парата и замръзващия дъжд, като граф Дракула в онзи стар класически филм. Но там нямаше нищо подобно и едва след като се вгледах по-внимателно, осъзнах, че ми сочи чифт сиви метални стълбове — стрелите на крана, на който бе закачена откраднатата подводница.

— И каква по-точно е тази заплаха? — попитах. — Експортираните парчета шпионират в полза на централния мозък или нещо подобно?

— Експортираните коралови маси — наричаме ги *аванпостове* — са твърде далеч от родината, за да осъществяват директна връзка. Опасността се крие в мобилните колонии, в приемниците, които те са създали у повечето от обществените и политическите лидери в галактиката.

По гърба ми пробягаха тръпки.

— Какво искаш да кажеш с това „създали“? Как са ги създали?

— Чрез докосване — отвърна той. — Полипите разполагат с кукички, които са в състояние да проникват през кожата до кръвотока, благодарение на малките драскотини, получили се при докосване до корала. Щом се озоват там, те израстват до пълноценни организми, после се разделят, израстват отново и създават собствена колония.

— А след това?

— Колонията поражда тайна вторична личност — обясни Фейр. — Тя обикновено остава на заден план в съзнанието на приемника, внушавайки му незабелязано как да действа при различни обстоятелства. Съветите, които дава, са напълно рационални и не биха могли да събудят подозрение.

„Хайде — беше ме подканил Маф онзи следобед в казиното. — Докосни корала.“

А на следващия ден, завладян от внезапен импулс и озовал се неизвестно как в казиното, почти бях готов сам да го направя.

— Необходимо ли е да е вътре в теб, за да те насочва? — попитах, страхувайки се какъв може да бъде отговорът. Ако са вкарали някоя от онези гадинки в мен без мое знание...

За мое облекчение той поклати глава.

— Само достатъчно голяма колония има способността да извършва внушения от разстояние — отвърна той. — Ние ги наричаме мислени вируси. Те са в състояние да се свързват с мозъка на отделна личност в продължение на минути, дори часове.

— Осигурявайки на жертвата достатъчно време, за да се убеди сама, че тъкмо това е нейното желание — кимнах мрачно.

— Именно — потвърди Фейр. — Готово.

Сега вече през парата се подаваше връхът на подводницата.

— Щом ще се опитваш да разрушиш корала, защо ти трябваше да издигаш подводницата до повърхността? — попитах.

— Изключи плазмената струя, за да можем да закачим крана — нареди той. — След това ще разтопим останалата част от леда.

На задния екран настъпи раздвижване — тежкият кран, който бе запокитил автобуса срещу военния кораб, се бе появил от вътрешността на южния тунел и сега маневрираше предпазливо през ледената буря към подводницата.

— Внимавай — предупреди ме Фейр. — Изтребителите всеки миг ще преминат към действие.

Погледнах към двете чафти. Нито една от тях не беше помръднала, но изведнъж ме изпълни предчувствието, че всеки момент това може да стане.

— Срещу подводницата ли?

— Срещу подводницата — потвърди Фейр. — Но какво...

Протестите му секнаха, когато подадох допълнителна тяга на маневрените двигатели, извъртайки кораба и насочвайки плазмения пламък директно зад нас, между изстребителите и подводницата.

— Нали каза, че няма да стрелят по нас?

Думите едва бяха изхвърчали от устата ми, когато изстребителите атакуваха.

Те се разделиха, единият набра височина, вторият се спусна, но и двата се опитваха да заобиколят пламъка, с който бях блокирал линията за обстрел на подводницата. Намалих още тягата, снижих се, доколкото бе възможно, над заледената повърхност и се опитах да блокирам достъпа на този, който беше по-ниско. На свой ред той също се снижи, очевидно смятайки, че в играта на котка и мишка има предимството на по-маневрения кораб. Партньорът му, изведнъж получил пред себе си чисто пространство, пикира, за да нанесе решаващия удар.

За да бъде пресрещнат с градушка от бронебойни проектили от белидееца, заел позиция на левия шлюз. Чафтата подскочи и се завъртя рязко, опитвайки се да се измъкне от залпа, но в същия миг двигателите ѝ изригнаха в пламъци и тя се разпадна на множество отломки.

Другият изстребител все още се опитваше да се промуши под мен. Стиснах зъби и продължих снижаването...

И подскочих от изненада, когато Фейр неочаквано се пресегна към пулта и подаде пълна тяга на двигателите.

— Какво правиш? — извиках в мига, когато йонната ракета подскочи като изстреляна от бутилката тапа.

— Разчиствам пътя — отвърна ми той също на висок глас, за да надвие рева на двигателите. — Дръж се.

Тъкмо си поемах въздух, когато под нас в хоризонтална посока прелетя издължен черен цилиндър, яхнал ярък жълтеникав пламък. Той удари изстребителя право в предното стрелково гнездо.

Чафтата избухна в ослепителни пламъци и дим.

Насочих вниманието си в противоположна посока. Едва сега забелязах на входа на тунела двама белидейци с опрени на раменете ракетомети. Тъкмо погледнах към тях и другият белидеец изстреля ракетата си към оцелелия изстребител. Нова експлозия и битката беше приключена.

Нужни ми бяха известни усилия, за да си възвърна гласа.

— Ами... — подех, докато се чудех какво всъщност да кажа.

— Мина доста добре.

— Поне засега — съгласи се напрегнато Фейр. — Въпросът е какви изненади още са ни приготвили.

— Че това малка изненада ли беше? — попитах. Двамата белидейски стрелци бяха захвърлили оръжията си и се спускаха към кратера, който бях разтопил в леда, докато от пещерата излизаха още техни другари. Групата достигна почти освободената подводница и увисналия над нея летящ кран и се зае да я прикачва към стрелите. — Ако имаме свободна минута, ще бъдеш ли така любезен да довършиш историята си? Започни, ако обичаш, с това какво търси тук горе подводницата, след като коралите са на дълбочина?

— Тези корали въобще не ни интересуват — отвърна Фейр.

— И това бе последната грешка в разказа на Апългейт. — Той посочи надолу. — Виждаш ли, това не е светът, където са се появили модранските корали.

— Абсурд! — възкликнах малко грубо, забравил за миг въоръжените му спътници. — Всички доклади, които съм чел, твърдят обратното.

— Така е, в докладите се казва, че коралът се е появил на Модра I — потвърди той с все същата напрегната усмивка.

— Въпросът е, че това не е Модра I. С цел да заблуди потенциалните си противници, Модри е разменил названията на двете планети.

— Шегуваш се — облецих се аз. — Как е възможно да преименуваш две луни, без никой да забележи?

— Че кой би забелязал? — отвърна Фейр с въпрос. — Тези, които събират готовия материал, пакетират го и го изпращат, до един са приемници, на пряко подчинение на Модри, който им шепне в мозъците. Останалите просто смятат, че такива са фактите.

Свих устни. Имаше някаква странна логика във всичко това, не можех да не го призная.

— Сигурен ли си, че не грешиш?

Той посочи димящите останки на изстребителя.

— Доказаха го със собствените си действия — отвърна. — Как мислиш, щеше ли Модри да атакува с такава сила, освен ако изведнъж не си бе дал сметка, че сме разкрили истината и че заплахата е надвиснала над истинските коралови полета?

— Питам дали имаш други доказателства за смяната на имената?

Очите му се впиха в мен.

— Интересен екземпляр си ти, човеко. В действията си нередко се уповаваш на странни и нелогични заключения и разсъждения, дори предчувствия, както обичат да правят шоршианците. Но същевременно настояваш за доказателства и факти, дори когато вече си получил достатъчно такива.

— Ние сме кълбо от противоречия, вярно е — съгласих се.

— Та имаш ли независим източник на доказателства или не?

— Имам — заяви той и в гласа му се долови досада. Може би беше започнал да съжалява, че ни е спасил от корала. — Модри е бил достатъчно хитър да промени официалните доклади и дори историческите документи. Но е пропуснал да подправи океанографските проучвания. Достатъчно ми бе да прегледам внимателно подводните карти на двете луни, за да се уверя, че всъщност Модра I е другата — същинският източник на корала.

Кимнах, осъзнал, че парченцата от мозайката са започнали да се подреждат. Ето защо значи Фейр бе скрил една от подводниците и бе положил всички тези неимоверни усилия, за да я извади на повърхността, вместо да си купи собствена и да я докара тук, заедно с оръжия и муниции. Беше се постарал да играе по свирката на Модри, преструвайки се, че не знае нищо за смяната на имената.

— Сега целият Модри ли знае, че е в опасност, или само местната група?

— Не, първородният клон също е известен — отвърна Фейр, докато оглеждаше картината под нас. — Тук има неколцина приемници, които носят в себе си по-големи колонии, а също и множество коралови аванпостове на различни места из курорта. Ресурсите са достатъчно мощни, за да поддържат постоянна връзка с

първородния клон. — Той ме погледна с крайчеца на окото. — Което вероятно е причината да бъдеш поканен тук. Един агент на Паяците е ценна рядкост в колекцията на Модри, която неминуемо би искал да притежава и изучава. Преди да бъдеш поробен.

Стомахът ми се сви.

— Шпионин на конци, а?

— Дори по-лошо от това — отвърна. — Модранската колония обикновено остава на заден план, но в извънредни случаи изтиква встрани личността на приемника и поема пълен контрол върху тялото.

Помислих си за двамата халки на Керфсис.

— Достатъчен, за да накара приемника да извърши кражба или убийство?

— В такъв момент желанията или скрупулите на жертвата нямат никакво значение — отвърна. — Личността на приемника е напълно потисната и дори няма спомен от случилото се. Ако модранската колония действа достатъчно предпазливо, приемникът може въобще да не разбере в какво е участвал.

— И тази хижа е пълна с модрански приемници?

Той изсумтя.

— Хижата е пълна с богаташи и властимащи от цялата галактика — рече. — Това прави въпроса ти излишен.

Погледнах към хижата, очаквайки едва ли не оттам да се зададе тълпа, размахваща вили и факли — като в старите филми.

Но ледът беше пуст. Пък и факлите едва ли щяха да свършат работа в разредената атмосфера.

— Какво посрещане можем да очакваме на главната база? — попитах.

— Централният комплекс разполага с десет малки подводници и петдесет батискафа — отвърна Фейр. — Освен това имат още петдесетина други съдове, включително десет или дванадесет транспортни кораба и флаери.

— Да не говорим за това, с което е въоръжен гарнизонът — подметнах.

— Едва ли са им останали повече от пет кораба след унищожаването на транспортния кораб и двата изстребителя. Пък и след като повечето войници са вече тук, численият състав на гарнизона вероятно е сведен до минимум.

— Освен ако не качат отряда на някой от местните транспортни съдове и не го прехвърлят обратно — посочих и вдигнах поглед към небето. Нищо не се приближаваше към нас оттам, поне засега.

— Курортът не разполага с големи транспортни съдове — увери ме Фейр. — А и ние се погрижихме за комуникациите им.

— Това е добре — кимнах. — А наземните отбранителни съоръжения?

— Централният комплекс е оборудван с противовъздушна система. За щастие не смятаме да се приземяваме в нейния обсег. Ще пробием дупка в леда на безопасно разстояние от комплекса и оттам подводницата ще продължи към кораловите залежи, използвайки звукови детонатори и малки експлозиви, за да ги разруши.

— И как ще се измъкнем след това?

— Никак — отвърна Фейр. — От самото начало тази мисия беше планирана като самоубийствена.

Почувствах, че стомахът ми се свива. Никога не съм обичал самоубийствените мисии.

Фейр изглежда бе успял да го прочете на лицето ми.

— На мен също не ми харесва — рече той. — Но не виждам друг начин.

— Остави ме да помисля по въпроса.

— Твоя воля. — Той махна с ръка. — Те са готови.

Погледнах надолу. Кранът и подводницата вече бяха скачени и белидейците тичаха към нас.

— Ще ги качим на борда — заяви Фейр и спусна плавно кораба върху леда. — Веднага щом освободят докрай подводницата, поемаме на път.

Отново погледнах към небето. Все още беше чисто.

— Изглежда ми прекалено лесно.

— Може би защото успяхме да изненадаме Модри.

— Аха — въздъгнах. — Може би.

Три минути по-късно всички командоси бяха на борда, подводницата — освободена от ледените окови, и ние бяхме готови за излитане.

Йонната ракета полетя първа, следвана от крана и скачената с него подводница, която се поклащаше като малко китче под търбуха на майка си. Никой не се опита да ни спре, докато прекосяхме малкото пространство, дялящо двете луни. Централният комплекс бе разположен на отвъдната страна, информира ме Фейр, далеч от любопитните погледи на посетителите на курорта, и ние летяхме ниско над повърхността, докато се приближавахме към него. Както Фейр обеща, той спря на известно разстояние от комплекса и избра едно място, където ледената покривка бе сравнително изтънена от наскорошен метеоритен удар.

Сравнително, но не напълно. Имаше граница за използването на йонния двигател, отвъд която ракетата можеше да полети неконтролируемо към хоризонта.

Успяхме да преодолеем приблизително половината от ледения слой, преди противникът да предприеме своя ответен ход.

Забелязахме ги още отдалече — шейсетина флаера и неземни машини, пълзящи бавно върху неравната ледена повърхност — като легендарните леминги към ръба на скалата. На пръв поглед изглеждаха като цивилни превозни средства, но нашият кран — вече разкачен от подводницата — се приближи към тях и докладва, че в конвоя се забелязват и няколко бронетранспортъора. Може би се надяваха да не ги различим в тълпата или смятаха, че няма да посмеем да стреляме по цивилни.

Ако такава беше тактиката им, тя се провали. Притиснати към групата, цивилните возила ограничаваха тяхната маневреност и огнева способност, докато белидейците, открили огън от летящия кран, доказаха още веднъж, че са отлични стрелци. Далеч преди да навлезем в техния обсег, всички военни машини бяха поразени.

Надявах се, че в този момент цивилните най-сетне ще схванат намека и ще потеглят обратно. Но Модри явно бе по-заинтересуван от това да ни спре, отколкото да съхрани последователите си. Машините продължаваха да се приближават, маневрирайки между останките на разрушените, сякаш въобще не забелязваха какво става около тях. Белидейците първо свалиха останалите флаери, сетне заложиха мини пред приближаващите се наземни машини, за да им блокират пътя.

Но те продължаваха да прииждат. Тъй като единствената възможност бе изтребването на останалите цивилни, Фейр неохотно

нареди да се спре прокопаването на отвора и премести ракетата на известно разстояние пред приближаващата се колона. Тук, с помощта на йонните двигатели, прокара в леда широка траншея, надявайки се да преустанови по-нататъшното им напредване.

Благороден ход, който едва не ни струва живота. Белидейските стрелци наистина бяха унищожили военните машини, но Модри се оказа достатъчно изобретателен да скрие двама халкски войници в един от цивилните транспортъори. Вдигнах глава тъкмо навреме, за да ги видя как застават на позиция със своите ракетомети.

Само миг по-късно обаче транспортърът им бе взривен. За наш късмет белидейските командоси знаеха всички трикове на играта.

Довършихме траншеята без повече инциденти и се отправихме назад.

— Питам се какво ли се надявах да постигнат — заговорих, след като подновихме атаката срещу леда.

— Очевидно не и да ни спрат — промърмори Фейр. — Може би само да ни забавят, докато се подготвят подводниците за защита на корала.

— Помислял ли си, че там долу съотношението ще е десет срещу един? — попитах. — Да не говорим за опасностите от водолазите. Надявам се, че имаш някакви планове?

— Не се безпокой — отвърна Фейр. — Подводницата е оборудвана с примамки за сензори и други контрамерки. Освен това се надявам, започне ли веднъж разрушаването на корала, то да предизвика известен смущаващ ефект върху защитниците.

— Но не си сигурен.

— Не съм — призна той. — Доколкото ми е известно, досега никой не е опитвал атака срещу Модри.

— Хм — изсумтях, загледан към спрелите отвъд траншеята машини. — Значи след като спуснем подводницата, смяташ да си плюеш на петите?

— Не ме разбирай погрешно — възрази Фейр. — Нямам никакво желание да оставям когото и да било зад себе си. Но не можем да сме сигурни, дали не са изпращани някакви съобщения, преди да успеем да обезвредим предавателя. Халкските бойни кораби при междинната станция могат да стигнат тук за броени часове, а подводницата ще изгуби около два часа за разрушаването на коралите оттук до

комплекса. Ако чакаме още толкова, за да се върне обратно, можем да се озовем в капан без никаква възможност да се спасим.

— Хубаво, но защо не идем при централния комплекс и не причакаме подводницата там? — попитах. — Така ще спестим от времето за връщане.

— Или ще приключим преждевременно операцията. Забрави ли отбранителните съоръжения?

— Ни най-малко. Въпросът е дали биха могли да окажат реална съпротива, като се има предвид, че обучените да боравят с тях вероятно сега са в конвоя.

— Вярно е, че отбранителната способност на комплекса също може да е пострадала. Но не бива да подценяваме Модри. — Той ме погледна внимателно. — Интересно, колко държиш на живота на няколко белидейци.

— Не обичам да се погубва напразно живот — човешки или на други — отвърнах. — Освен това няма да е зле да надзърнем в архивите, които държат там.

— Какви архиви?

— Каквито и да било. Забелязваш ли, че Модри прати срещу нас всички работници, с които разполага, но не направи същото с гостите на курорта?

— Вече ти казах, в курорта са богаташи и властимащи — припомни ми Фейр. — Може би Модри се опасява от последствията след смъртта на толкова важни личности.

— Да, но защо? — продължих да настоявам. — След като битката е стигнала до подобна фаза?

— Вярно, това е неговата родина и центърът на неговото могъщество — съгласи се замислено Фейр. — Но, както казах и по-рано, той разполага с множество аванпостове, разхвърляни из галактиката, и безброй приемници. Може би все още се надява, че ще успее да ни спре, без да издаде тайната си.

— Тайна, която е известна дори на вашето правителство? Каква тайна може да е това? Или не е известна?

— Дали е известна? — попита той огорчено. — Както много други, моето правителство също беше поробено. И да се знае нещо за Модри, било е своевременно потулено.

— Но аз си мислех... — подех.

— Че това е официална белидейска операция? — Фейр поклати глава. — Не. Поне по този въпрос *анос* Маф беше искрен — моят отряд и аз сме отстъпници. Успяхме да надушим, че нещо не е наред, и да сглобим цялостната картина от различни източници. Но нямаме нито официални заповеди, нито разрешение за действие. — Мустаците му потрепнаха. — Нещо повече, ако някой от нас оцелее, веднага след завръщането си ще бъде изправен пред трибунал.

Намръщих се. Всъщност, осъзнах след миг, мен едва ли ме чакаше по-различна участ на Земята.

— Все още очаквам някои отговори — рекох. — И мисля, че можем да ги получим само в централния комплекс.

— Може би — съгласи се той. — Ти каза, че има две причини, заради които си заслужава рискът.

Кимнах.

— Одеве сподели опасенията си какво ще се случи, ако се спуснем над базата, която вероятно е оборудвана с противовъздушна защита.

— Точно така.

— Помисли тогава. Ако всичко е проектирано така, че да носи максимална полза на Модри, къде ще бъде разположена тази защита? В административния център, където се държат архивите, или в близост до входа за кораловото находище?

— Хм — изсумтя той. — Интересно.

— Разбира се, когато се спуснем на повърхността, ще трябва да се доберем до административния район пеша — продължих. — Освен това ще се наложи да неутрализираме отбранителните инсталации, за да могат твоите подчинени да се приближат с подводницата. Но, както вече сам посочи, халките са загубили значителна част от въздушните си сили, а тъкмо те можеха да ни създадат най-сериозни проблеми.

Известно време Фейр ме разглеждаше замислено, с безизразно изражение на раираното си лице.

— Не познавам други същества във вселената, които толкова много да се уповават на интуицията си, колкото вие — хората.

— Възможно е — съгласих се с привидна скромност. — Важното е, че тя ни помага.

— Така е, наистина — съгласи се той и мустаците му помръднаха настрани. — Много добре. Да го направим.

17.

Приключихме с прогарянето на отвора и спуснахме през него подводницата. Тя се отдалечи незабавно, отправяйки се към кораловите залежи, и халкските подводници без никакво съмнение вече бързаха да ѝ пресекат пътя.

Но защитниците щяха да са в по-голямата си част цивилни, независимо че се намираха под командването на зловец колективен мозък. Не се съмнявах, че белидейците ще успеят да се справят.

Особено след като ние щяхме да ги чакаме от другата страна, готови да им хвърлим спасително въже. Вдигнахме летящия кран и го пратихме напред, после се отправихме към централния комплекс, заобикаляйки отдалече затъналите пред траншеята машини.

Първата ми мисъл, докато приближавахме базата, беше, че някой сериозно е надценил възможностите на противника. В началото се виждаха само ниски приземни постройки, пристанище и тунели за достъп под леда.

Едва когато наближихме, започнах да схващам мащабите на централния комплекс. Трите сгради бяха само връхът на айсберга, преднамерена, измамна фасада, чиято цел бе да разсее интереса на случайни посетители. Останалата част от базата беше скрита под леда, вероятно конструирана върху суха земя, преди да бъде скована от него.

Достъпът до кораловите залежи бе замаскиран още по-умело. Единственият начин да го открием бе по концентрацията на преградния огън, с който ни посрещнаха.

Но и този път интуицията ми не ни подведе. Отбраната бе разположена така, че да охранява коралите, като безопасността на работниците идваше на второ място. В резултат на липсата на опит при устройването на защитния периметър част от сградите лежах на линията на огъня и образуваха мъртви пространства, през които можехме да се придвижваме безпрепятствено. Фейр ни приземи близо до едно от тях и с готови за стрелба оръжия той и хората му подхванаха настъплението.

Двамата с Бейта останахме в ракетата. Нашите скафандри не бяха оборудвани с броня, нито със специална система за аварийно запушване на пробойните, освен това се съмнявах, че можем да се мерим по физическа издръжливост и подготовка с командосите.

Пък и беше време да си поговорим насаме.

— И така — подех, след като завъртях седалката си към нея. Бяхме си свалили шлемовете и Фейр не можеше да ни подслушва. — Интересна история, нали?

— Коя по-точно? — попита тя предпазливо.

— Брътвежите на Фейр за зловещия корал, който жадувал да управлява вселената — отвърнах, като я наблюдавах внимателно. — Зловещ корал телепат, как ли пък не? Звучи налудничаво, не мислиш ли?

Тя сведе очи под втренчения ми поглед.

— Много интересно — прошепна едва чуто.

— Никога не бях чувал нещо подобно — продължих с привидно небрежен тон. — А ти?

Бейта не отговори.

— Не е имало никакво видение за нападение срещу филианците, нали? — попитах с малко по-твърд глас. — Всичко това е една голяма измислица, още от самото начало.

— Не е — възрази тя и отново вдигна очи. — Наистина има заплаха срещу галактиката! *Ужасна* заплаха!

— От жаден за власт корал?

Очите й блеснаха ядно.

— Не се шегувай с неща, които не разбираш!

— Ами просветли ме тогава — рекох. — Започни с това каква по-точно е моята роля в тази история.

— За какво питаш? Наехме те да ни помогнеш във войната срещу Модри.

— Не, наехте ме за примамка — прекъснах я грубо. — Твоите приятелчета Паяците са знаели всичко за Фейр и неговия малък боен план. Искали сте да му осигурите максимално добри условия и тъй като сте знаели, че врагът ви наблюдава, ме доведохте тук, за да има след кого да се обръща.

Устните й трепнаха.

— Не беше така.

— Не беше ли? Ами малкото представление на Земята и отнасянето на куфарите на Земната станция? А когато спряхте цяла една композиция за невъобразимо важната среща на ремонтната станция? Ами разходката през целия влак от първа до трета класа? Със същия успех можехте да ми окачите табелка „Агент на Паяците — убий ме“, по възможност на три езика.

Изглеждаше, сякаш всеки миг ще се заплаче.

— Не сме предполагали, че ще се опитат да те убият — възрази тя разпалено. — Трябва да ми повярваш. Смятахме, че си последната ни надежда да открием врага. Затова те наблюдавахме. Нищо повече. Следяхме те непрестанно.

— Много успокояващо, наистина — изръмжах. — За съжаление добрите намерения не хранят кучето. Те са знаели за Фейр, поне са подозирали нещо. Пък и все още не смятам, че онези двама халки на Керфсис са се опитвали да ме убият. Било е по-скоро, за да имат Растра и ДжанКла причина да ни поканят в перския вагон.

Тя потрепери.

— За да се сприятелят с нас и да ни доведат тук.

Отново тази история с „приятелството“.

— Непрестанно говориш за приятели — рекох. — Какво общо имат с всичко това?

— Между хората съществуват естествени емоционални бариери, които блокират разпространението на мислените вируси — обясни тя. — Само при доверени съратници и приятели връзките са достатъчно близки, за да могат да преминават вирусите.

— Олеле! — рекох, когато още няколко парченца си тупнаха на местата. — Затова значи Маф настояваше, че сме се срещали и друг път преди онзи следобед в казиното. И затова ти все разпитваше дали Растра и Апългейт са ми приятели.

Тя кимна.

— Не знаех дали някой от тях не е приемник.

— Това ли бе причината да ме изберете за тази работа? Защото сте ме сметнали за самотник?

— Донякъде — призна тя. — Но най-вече защото от известно време си прекратил каквито и да било връзки с властите на Земята. А това е модел, който Модри следваше при всички досегашни раси: официална делегация заминава на посещение, заразява се от Модри,

върща се у дома, разнася инфекцията и скоро той има свои аванпостове сред цивилните и военните ръководители. Смятахме, че процесът се ускорява, когато вирусът се разпространява между близки и приятели. — Тя ми се усмихна отпаднало. — Хората са последните незавоювани същества. Не искахме да рискуваме, като подпомогнем сами процеса.

— И затова избрахте мен — кимнах, едва сега осъзнал смъртоносната ирония на положението. Ако знаеха само с кого съм обвързан. — Защо не ми го каза снощи, когато те попитах?

— Не бях сигурна, че мога да ти имам доверие.

— А сега?

Тя повдигна рамене.

Огромна неблагодарност, помислих си, след всичко, което бях направил за нея и нейните приятели. Опитах се да преглътна обидата. Моментът не беше подходящ за изразяване на чувства.

— Какво те кара да смяташ, че човечеството все още не е било завладяно?

— Паяците държат под внимателно наблюдение вашите управници — отвърна Бейта, видимо облекчена, че не бях продължил разговора на лична основа. — Поне засега няма белези за модранско нашествие.

— Но нали сама каза, че заразеният не знае, когато носи в себе си колония — възразих. — Да нямате нещо като тест на Роршах?

— Ще ми се да имахме — отвърна тя унило. — Но тъй като колонията обикновено се крие на заден план в ума на приемника, психологическите тестове не успяват да засекаат отклонения.

— Ами емоционални реакции, движения на очите, промени в температурата на кожата? Изследвания на тялото?

— Те също не са от полза. Полипите обикновено се скупчват в скрити места, като в основата на мозъка например. Ще е необходимо много щателно микроскопско изследване, за да бъдат открити.

— Затова ли ДжанКла настояваше да бъдат кремирани онези двама халки?

— Да, макар че той самият сигурно не е осъзнавал истинската причина. Навярно си е намерил добро обяснение. Досега все още не сме успели да създадем достатъчно сигурен метод за сканиране.

— Да се върнем на предишния въпрос — какво те кара да смяташ, че не са проникнали на Земята?

— Съществуват модели на поведение и вземане на решение, които могат да бъдат разпознати, особено на групово ниво. Нито в ООН, нито в някое от вашите многобройни национални правителства е наблюдавано подобно поведение.

— Сигурно сме твърде дребни за Модри, за да се занимава с нас?

— Причините вероятно са далеч по-прагматични. Първо, на вашите светове няма коралови аванпостове, което само по себе си затруднява завладяването им. Освен това вашата политическа структура е с множество национални правителства и липсата на действащо, централно управление. Това е пречка, предизвикателство, което не се среща сред останалите дванайсет империи.

Никога досега не си бях помислял, че земният политически хаос може да притежава и положителни страни. Ако ме бяха попитали, щях да заявя тъкмо обратното.

— Какво щеше да се случи, ако снощи бях докоснал корала? И аз ли щях да стана приемник?

— Не веднага — отвърна тя. — Необходими са дни, дори седмици, за да може имплантираният полип да се разрасне и съзрее, докато създаде собствена колония.

— Ясно, да се върнем към текущите дела. От една страна, имаме Фейр и неговите командоси, от другата, сме ние. Модри знае и за тях, и за нас, но няма представа каква е връзката ни. Затова ни примамва тук, надявайки се да ни накара да разкрием плановете на Фейр и да го издадем. Доста хитро, нали?

— Така е — намръщи се тя.

— Друго питам — щом това е родният му свят, защо Паяците просто не го изолират? Нали и неговите приемници, като всички останали, пътуват с квадрелсовата?

— Да, пътуват — кимна тя. — Но всичко, което знаехме в началото, бе, че водачи на различни правителства и раси са се поддали на влияние. Измина доста време, преди да разкрием механизма, по който това става, и — едва наскоро — да определим откъде идва заплахата.

— Но сега вече знаете. Защо не изолирате коралите от квадрелсовата?

— Защото сензорите не са в състояние да ги засичат — отвърна тя. — Всъщност могат, но химичният им състав е толкова близък до този на стотици други същества, че ще се наложи детайлно претърсване. — Тя завъртя глава. — Освен това коралите вече са широко разпространени и затварянето на системата Систарко няма да допринесе за решаване на проблема.

И с това последното злощастно парче зае мястото си в мозайката. Модрански аванпостове из цялата галактика, достъпът до които става само чрез поддържаната от Паяците квадрелсова система...

— Не сте ме наели да намеря начин да спра войната — заявих тихо. — Наели сте ме, за да открия как да я започнете.

Тя извърна лице.

— Трябва да разбереш — чух я да казва с уморен глас. — Най-сетне научихме къде се крие противникът, но сега сме изправени пред същите ограничения, които пречат на една империя да нападне друга. Подозирахме, че Фейр замисля нещо, но предполагахме, че още е в стадия на разследване. Не бива да се залъгваме, Модри сигурно се е погрижил бойните кораби край междинната станция да се командват от приемници. Нужно е да открием начин да преодолеем тази важна пречка.

Неволно погледнах през похлупака. Бях забравил за бойните кораби и за факта, че в този момент можеха вече да горят пространството в наша посока. Надявах се, че Фейр не си губи времето да души цветята.

— Можеше да спестиш на всички ни много време, ако ми бе разказала всичко от самото начало — рекох й. — Щях да ти кажа да направиш точно като Фейр — да докараш тук стоки, които да продадем и да купим оръжие на място.

Тя въздъхна.

— Едва сега си давам сметка — рече. — Но Паяците бяха убедени, че историята за някаква атака срещу филианците ще бъде единственият начин да ти привлечем вниманието.

— Особено след като похватите на Фейр нямаше да свършат работа при филианците — заключих. — Няма черен пазар за оръжия, а прекалено много генетично лоялни войници, които се скитат навсякъде и душат за нередности.

— Именно — Бейта прокара ръка през косата си. — Но поне краят е близо.

— Може би — отвърнах. — Може би.

Тя ме погледна намръщено. Но преди да успее да отговори, шлемът ми изписука.

— Комптън? — чух един тъничък глас.

Вдигнах шлема и си го нахлузих на главата.

— Тук — рекох.

— Прибрахме архивите и сега се отправяме към пристанището, за да помогнем на подводницата да се приближи — докладва Фейр. — Предполагам, че ще приключим операцията до час и половина, обратният път ще ни отнеме още един час. Някакви следи от противника?

— Никакви — отвърнах и погледнах към екрана. — Съпротивата ще бъде съсредоточена главно при теб.

— Прието — отвърна той. — Отваряй си очите.

— Ти също.

Той изключи и аз си свалих шлема.

— Каза, че ще се върнат до два часа — съобщих на Бейта. — Тогава ще разберем дали се е свършило или не.

Върнаха се точно след два часа и пет минути. За моя изненада бяха в пълен състав, дори двамата командоси от подводницата. Казаха, че са успели да унищожат всички коралови залежи, а Фейр бе открил и прехвърлил архивите на комплекса. Той нареди да се приготвим за изтегляне.

За съжаление, междувременно към нас вече се приближаваха неканени гости.

— Ето тук — посочи Фейр екрана на дългообхватния радар, докато плавно увеличавахме тягата в двигателите. — Виждаш ли?

— Трудно е да се пропусне — отвърнах. Не бях прав, повечето хора щяха да го пропуснат. Малка светеща точка, почти прикрита зад сиянието на нейния снижаващ скоростта йонен двигател, не по-едра от идентификацията на миньорски влекач. Но за някой с нужната подготовка това бе несъмнената сигнатура на добре замаскиран боен кораб.

— Доста бързичко се приближава — подметнах. — Надявам се, че имаш план как да му се измъкнем.

— Невъзможно е да му се измъкнем — отвърна със спокоен глас Фейр, докато се издигахме над повърхността.

— Е, сигурно не храниш илюзии, че бихме могли да ги уговорим — подхвърлих и се намръщих, когато го видях да въвежда новия курс. Насочвахме се към ръба на Кассповия диск, разположен точно пред нас като гигантска черна дупка в космоса, и само очертанията му сияеха, озарени от пречупените лъчи на далечното слънце.

Квадрелсовата железница обаче лежеше точно в противоположна посока. Единственото, което се намираще на пътя ни, бе...

— Систарко?

— Защо не? — попита той. — Има население от над три милиарда, включително поне сто хиляди белидейски резиденти и няколко хиляди човеци. Там има също десетина дребни миньорски центрове, колонии, ферми. Какво по-добро място за група бегълци, докато открием начин да се доберем до квадрателсовата?

— Пропусна, че колониите разполагат със собствени полицейски сили, които са в пълна готовност да реагират, а едва ли са претрупани от работа. Дори няма да успеем да се приближим, преди да ни накъсат на парченца.

— Освен ако нямаме план да го избегнем — рече Фейр, отново надвесен над екрана.

— Имаме ли?

— Не — мустаците му трепнаха. — Но халките не знаят, нали?

Погледнах го, смръщил вежди... сетне изведнъж разбрах.

— Хитро — рекох. — Мислиш ли, че ще се хванат?

— Скоро ще разберем.

Издигнахме се над Модра I, набрахме скорост и се насочихме право към гигантското гравитационно поле на Касп. Разпределях вниманието си между настоящия курс и задните екрани и след по-малко от десет минути забелязах, че двигателят на бойния кораб угасва.

— Променя посоката — докладвах. — Изглежда е решил, че се отправяме към вътрешността на системата и не иска да изостане.

— Загрижеността му е обяснима — рече Фейр. — Дори да не напускаме Касп, има четири пръстена и множество далечни

миньорски колонии, към които бихме могли да се насочваме.

Кимнах. Йонните ракети са най-бързите цивилни кораби в галактиката, но военните кораби бяха още по-бързи. Ала точно този кораб досега бе убивал скоростта си в посока към двете луни, с намерение да се приземи върху едната от тях, докато ние се отдалечавахме с максимална тяга. Ако халките искаха да ни застигнат, налагаше се здравата да се постараят.

И наистина, не след дълго двигателят блесна отново, но сега бе разположен зад точката, обозначаваща неговия корпус.

— Ето ги и тях — информирах Фейр. — Отново набират скорост и не след дълго ще достигнат максимална бързина.

— Точка на пресичане?

Проверих компютърната проекция и направих някои бързи изчисления.

— След около осем часа — отвърнах. — По-важното е, че тогава ще сме във външните слоеве на атмосферата на Касп — преди да навлезем в ракетния им обхват.

— Чудесно — той ме погледна за миг. — Казаха ми, че са те уволнили, защото си изпаднал в немилост пред вашата имперска служба. Очевидно не е било заради некомпетентност.

— Просто настъпих не когото трябваше — отвърнах. — Ще ти разкажа за това някой ден, ако още те интересува.

— Интересува ме. Но да видим дали ще оцелеем през следващите няколко часа.

Трийсет минути по-късно навлязохме в атмосферата на Касп.

В много отношения това бе добро местенце за нас. Вярно, мътните газови потоци предизвикваха известно триене с корпуса, което винаги бе потенциален проблем. Те също и ни забавяха, което ни принуждаваше да държим двигателя в оптимален режим, за да можем да запазим досегашното ускорение. Но от друга страна, разсейваха сиянието от соплата, което значително затрудняваше локализирането и проследяването ни както с визуални, така и с невизуални средства. Фейр продължаваше да държи курс към вътрешността на системата и скоро йонният двигател започна да вибрира в турбуленциите, като от време на време ракетата дори подскачаше или се тресеше. Сиянието от

двигателя на нашите преследвачи започна да отслабва в далечината, след като вече ни деляха плътни слоеве от метан и водород, и накрая съвсем се изгуби зад ръба на планетата.

Веднага щом изгубихме пряк визуален контакт с тях, Фейр изключи йонния двигател и освободи крана, който бе пътувал досега прикачен от външната страна на корпуса. Той активира предварително зададения му курс и го изпрати върху ослепителното сияние на ракетните струи към вътрешността на системата.

Докато го изпровождах с поглед, почувствах приятно задоволство. На хартия, разбира се, това бе доста примитивен номер. Двигателят на крана не можеше да се сравнява с мощните двигатели на йонната ракета и дори нашите преследвачи да заключеха, че преднамерено сме снизили тягата си, за да ги объркаме, достатъчен бе един поглед към датчиците, за да се уверят в истинския характер на отдалечаващия се кораб.

Само дето поне през следващите няколко часа щяха да виждат пламъка на крана през мъгливата пелена на планетната атмосфера. Докато се приближат достатъчно, за да го разгледат отблизо, вече щяха да са вложили доста време и усилия в преследването.

А междувремево нашата йонна ракета щеше да използва Касп за „трамплин“ и да напусне отново атмосферата с вектор от двеста и седемдесет градуса спрямо този, при който бяхме навлезли в нея — в посока към квадрелсовата станция. И като добавка, скоростта ни щеше да е поне два пъти от орбиталната скорост на Касп.

Всичко това щеше да се случи, разбира се, стига халките да се вържат на номера.

Четири часа по-късно, когато най-сетне двигателят бе достигнал максимален режим и ние бяхме поели по нов курс, най-сетне се уверихме, че измамата е сполучила.

— Веднага щом открият грешката си, те, разбира се, ще се опитат да предупредят междинната станция — изтъкна Фейр, докато наблюдавахме далечното сияние на бойния кораб. — Да се надяваме, че халките на Модра няма да могат да поправят за такъв кратък период дългообхватния предавател.

— Струва ми се, че има начин да избегнем този проблем — предложих. — Ако се насочим право към квадрелсовия тунел, бихме могли да се скрием от другата му страна и да продължим да го

следваме, докато доближим станцията. Стига вторият кораб да остане в околностите на междинната станция — а аз не виждам причини да не го прави, — ще можем да я доближим незабелязано.

— Дори тогава няма никакъв начин да проникнем вътре — отвърна той със съмнение в гласа.

— Мисля, че това няма да е проблем — отвърнах и хвърлих поглед на Бейта. — Съществуват сервизни шлюзове по цялата дължина на станцията, през които се транспортират машини и снаряжение. Предполагам, че ще намерим някой, който да ни отвори един от тях.

Фейр ме погледна изненадано.

— Сигурно се шегуваш.

Но аз бях уловил микроскопичното кимване на Бейта и му отвърнах с усмивка.

— Ни най-малко.

Той ме изгледа продължително, после сви рамене.

— Добре тогава. Макар че планът ми се струва малко налудничав. Но всъщност такава е цялата операция. Да опитаме.

Не бяхме изпробвали телепатичните умения на Бейта през стените на тунела и честно казано, аз се безпокоях дали ще е в състояние да изпрати сигнал през материал, който блокира сензори и комуникационни системи. Но в края на краищата всичко премина гладко. Следвайки тунела, приближихме задната част на станцията, без да бъдем забелязани от междинната станция, която се намираше на стотина километра от нас.

Възникна известен спор дали да се опитаме да се скачим с един от сервизните шлюзове. Но йонната ракета бе прекалено голяма за подобна деликатна операция, затова я оставихме на неколкостотин метра встрани и с багажа в ръка прекосихме останалата част на собствен ход. Още преди да се приближим, избраният шлюз започна да се разтваря, което означаваше, че Паяците са получили сигнала на Бейта.

За разлика от обичайните шлюзове на совалките, този бе достатъчно голям, за да побере цялата ни група. Натъпкахме се вътре и изчакахме, опитвайки се да запазим спокойствие, докато премине

целият цикъл на херметизация. Когато най-сетне вътрешната врата се отвори, озовахме се в зоната за поддръжка, на около половин километър от централната, обществена част на станцията.

Тук изведнъж бяхме заобиколени с почти плътна стена от Паяци.

Те ни събраха багажа, като положиха особено старание по отношение на белидейските оръжия, после ни ескортираха до един голям ремонтен цех наблизно. Вътре няколко Паяци от непознат за мен тип преровиха щателно багажа ни и извадиха всички оръжия и забранени прибори, които сензорите не бяха в състояние да засекат. Докато ги подреждаха в специални метални контейнери, дойдоха двама кондуктори, за да получат поръчки за билетите.

Двамата с Бейта използвахме пропуските си, за да запазим купета в първа класа. Фейр избра за себе си самостоятелно купе, докато останалата част от неговата група се настани във втора и трета класа. Донесоха пластмасови имитации на отнетите оръжия, които скоро бяха раздадени и напъхвани обратно в опразнените кобури. Фейр, като ръководител на групата и пасажер първа класа, получи четири пистолета играчки.

С това официалната процедура приключи, ние си събрахме багажа и последвахме кондукторите извън работилницата.

На пероните се бяха струпали неколкостотин пътници, повечето от тях халки, и всички гледаха със завист към нас, докато Паяците ни ескортираха между коловозите. Чух Фейр да мърмори недоволно под нос, че движението ни било прекалено явно, но никой от нас не можеше да направи нищо по въпроса. Кондукторът ни отведе до нашия перон, пожела ни приятно пътуване, после си тръгна. Въпреки че очевидно бяха заинтригувани от проявеното към нас внимание, другите пътници бяха достатъчно възпитани да не се блещят и да ни направят място.

Не бях изненадан, че Паяците ни бяха запазили места за следващата железница от ГраклеЙското разклонение към Джурскала. Заобиколени от добре облечени халки, някои от които без съмнение приемници на колонии, не се съмнявах, че противникът ще бъде уведомен по надлежен ред за местонахождението ни. Държах под око входа за шлюзовете на совалката, очаквайки оттам всеки миг да се покажат пратеници на халките и да направят опит да ни заловят.

Но никой не се появи до пристигането на железницата. Изчакахме да слязат пристигащите, на свой ред се качихме на борда и се отправихме към отредените ни места. Петнайсет минути по-късно, докато все още наблюдавах шлюзовите входове от прозореца на купето, железницата потегли гладко и без никакви прекеждия към следващата станция.

Поне за момент изглежда бяхме в безопасност.

18.

Бяха необходими четири дни, за да преодолеем разстоянието до Джурската, и през всяка минута от тези дни аз очаквах Модри да предприеме някакви действия.

Но железницата спираше, сваляше и качваше пътници и продължаваше нататък, а нищо не се случваше. Сякаш с разрушаването на централния клон останалите аванпостове и приемници бяха изгубили движеща сила.

Фейр не вярваше в това нито за минутка.

— Той подготвя нещо — обяви командосът на втория ден от пътуването ни, когато напускахме една цимахейска станция. — Няма да ни позволи безнаказано да се измъкнем.

Бях съгласен принципно с него. Но каквито и желания за разправа да изпитваше Модри, бяхме напуснали системата Систарко и сега той бе принуден да търси нови решения.

Всъщност, може би нямаше никакви причини да бърза. Дори Бейта да бе права и все още да не бе успял да се внедри на Земята, оставаха ужасно малко места, където да се скрием, без приемниците да могат да ни докопат.

И макар че бяхме под постоянно напрежение, четирите дни преминаха безметежно. Така и не успях да разбера с какво се занимаваха другите белидейци във втора и трета класа, за да убиват времето, но ние тримата се забавлявахме, като си разказвахме собствените истории.

За Фейр всичко бе започнало преди четири години, когато белидейското разузнаване се натъкнало на тайни преговори между Паяците и тра'хо'сите. В хода на по-нататъшното разследване следите ги отвели до двете Модрански луни, които изглежда стояли в основата на тази конспирация. Тра'хо'сите били по средата на някаква мащабна военна операция, която неочаквано изоставили.

Заинтригувани от тази рязка промяна в развитието на събитията, белидейците се опитали да узнаят нещо повече за прекратената военна операция. Но вместо да действат самостоятелно, шефовете на белидейското разузнаване допуснали грешката да се свържат със свои колеги от Тра'хо, надявайки се да се сдобият с вътрешна информация. Нещо повече, те посетили собственолично тра'хо'сите, с които имали близки професионални и приятелски връзки, и модранските мисловни вируси свършили останалото. За кратко време висшите ешелони от белидейското разузнаване станали жертва на тайна инвазия, последвали ги и военачалниците, както и политическите водачи. За Модри това било само поредното завоевание, премахването на още една потенциална заплаха.

Или поне така смятал Модри. Не си давал сметка обаче, че белидейската разузнавателна служба е съставена от множество независими групи, които от векове действат по този изолиран начин, следвайки някаква отдавна забравена историческа традиция. Фейр бил член на една от споменатите групи и така той и съратниците му забелязали странното поведение и решения на своите началници, което ги накарало да започнат собствено разследване.

Опитали също така да се свържат и с Паяците. Последните не проявили особен ентузиазъм, изглежда също озадачени от странните промени, които търпели тра'хо'сите. Въпреки това оказали на групата известна техническа поддръжка, включително кодиращата система, която бях видял да използва Фейр на борда на квадрелсовата. Оттук нататък белидейците продължили изключително предпазливо и внимателно, като за период от две години транспортирали на Систарко подправки, екзотични храни и електронни прибори последна дума на техниката, същевременно изучавали ситуацията, изграждали собствена мрежа, търсели достъп до черния пазар и подготвяли решителния ход. Освен това пратили членове на групата на модранския курорт, за да се смесят с отдъхващите богаташи и да се запознаят с обстановката.

За техен късмет повечето от богаташите не били попадали в полезрението на Модри и все още не били засегнати от вирусите, така че белидейците не се чувствали заобиколени от врагове. Докато преминал към началото на втория етап от операцията — отвличането на ремонтната подводница, съратниците му вече напълно се слели с обстановката и Модри едва ли би могъл да заподозре нещо нередно.

Що се отнася до мен, бях привлякъл вниманието на Фейр още при първото си пътуване с железницата. Той се настанил в хибридният товарно-пътнически вагон, за да може да държи под око товар със скъпоценни камъни, и подозренията му се пробудили, когато Паяците поканили всички, освен мен, да се прехвърлят в предния вагон. Засилили се още повече, след като видял Бейта да се отправя към вагона, който впоследствие се оказал заключен. По-късно, преди пристигането на Нови Тигрис, когато ни зърнал да се отправяме към първа класа, решил, че Модри е разкрил целия му замисъл. Веднага щом двамата с Бейта сме слезли на Керфсис, той взел четирима от групата си и ни последвал, а останалите пратил със скъпоценните камъни към Систарко. Когато сме се върнали на квадрелсовата в компанията на високопоставен джуриански чиновник, той разположил трима от командосите си в задното купе, откъдето да го предупредят, в случай че напусна перския вагон.

Теорията му обаче започнала да се пропуква, когато забелязал кондуктора да ми предава един от чиповете. Това събитие успокоило опасенията му, че съм модрански приемник, но сега му хрумнала друга идея — че Паяците разработват собствена операция, която лесно може да доведе до разкриването на неговия план. За да избегне този риск, той наредил да ме приспят и да ме натикат в онзи контейнер с подправки, надявайки се поне за известно време да се отърве от мен.

Планът не сработил и от този момент нататък двамата сме се превърнали в неволни съперници, макар и съюзници по идея, без обаче да го знаем. Едва след като подслушал разговора в заседателната зала и картината му се изяснила, той сметнал, че си заслужава да положи усилия, за да ме спаси.

Прекарахме също така известно време в изучаване на инфочиповете, които той и хората му бяха взели от архивите в централния комплекс. Бяха три на брой, малко нестандартни по размер и само бележникът на Бейта ги разчиташе. Освен това бяха защитени срещу копиране, което означаваше, че или трябва да ги четем на смени, или да си надзъртаме през раменете.

Нито един от двата метода не доведе до кой знае какви разкрития. Оказа се, че халките разпространяват модрански корал от близо сто и петдесет години, макар че архивите обхващаха едва последните десет. Дори и така, ставаше дума за ужасно много корали.

Фейр се надяваше да узнае кои са белидейските аванпостове по високите места, но беше невъзможно — имаше толкова много междинни степени, че не можеше да е сигурен дори къде е бил пратен коралът, камо ли кой е бил в контакт с него.

Що се отнася до моите причини да се ровя из архивите, предпочитам да ги запазя за себе си. Нямахме смисъл да безпокоя останалите, докато не бъда съвсем сигурен.

Ето как стояха нещата, когато най-сетне приближихме Джурската. И този път очаквах да ни бъде организирано някакво посрещане. И отново Модри явно беше на няколко крачки зад нас. Може би щях да си позволя да се отпусна, ако това продължеше до следващото ни качване на квадрелсовата.

Ала едва когато отидох да проверя разписанието, тайната, която носех в себе си откакто бях напуснал „Ню Палас тауърс“, най-сетне ме застигна.

— Не — произнесе решително Фейр и посочи увисналия над нас холодисплей. — Вярно, белидейското разклонение ще ти отнеме още няколко дни, преди да се върнеш при своите. Но влакът потегля отук след по-малко от час, три часа по-рано от директния влак за вашата империя. И което е още по-важно, ще бъдем заедно, докато прекосяваме джурианска територия.

— За да се озовем веднага след това право в Генералните щати — посочих, надявайки се да разбере намека. Около нас се навъртаха неколцина пътници, които също разглеждаха разписанието, и аз не исках да споменавам Модри. — Не съм сигурен, че ще спечелим нещо от това.

— Джурианците са имали „нашия“ проблем от близо стотина години — отвърна той. — Белидейците едва от десет.

— Предполагам — рекох, без да свалям поглед от разписанието. Най-важната разлика според мен бе, че белидейският влак спира на далеч по-малко станции от този за Конфедерацията. А колкото по-малко спирки, толкова по-малко възможности за намеса от страна на модранските приемници.

Изведнъж почувствах, че някой ме дърпа за ръкава. Обърнах се, напрегнат и готов за неприятности, и едва не се стоварих върху леко

прегърбен мъж на средна възраст, с посребрени кестеняви коси, пристегнати на къса опашка, подравнени бакенбарди и объркано изражение.

— Простете, сър — заговори ме той с потрепващ гласец. — Не мога да намеря моя влак. Ще бъдете ли така добър да ми помогнете?

— Ще се опитам. Накъде отивате?

— Не мога да го произнеса — призна той и пхна в ръката ми сгънато листче. — Тук е името.

Разтворих листчето. Но там не бе написано название на станция, а няколко думи:

„Кафе «Тлексис». Веднага. Мак“.

Погледнах още веднъж мъжа, този път по-внимателно, и едва сега забелязах какво се крие зад кестенявата перука и бакенбардите, както и привидно безпомощното поведение.

Това беше Брус Макмикинг, личен телохранител и момче за поръчки на мултимилионера индустриалец Лари Сесил Хардин.

Моят бос.

— Ето там е — рекох с внезапно пресъхнали устни и посочих някакъв случаен ред от разписанието. Макмикинг е тук, а Бейта стои до мен. Това не беше на добре. — Пети коловоз, след трийсет минути.

— Благодаря ви, господине — рече той, измъкна хартията от парализираните ми пръсти, обърна се и изчезна в тълпата.

Фейр и Бейта все още очакваха решението ми.

— Добре, ще изберем разклонението — рекох им. — Вие двамата идете да направите резервации. Аз трябва да проверя нещо — ще се срещнем на перона след двацет минути. Ще ми вземете багажа, нали?

Тръгнах, преди някой от двамата да успее да възрази, шмугнах се между двама от командосите на Фейр и се изгубих на свой ред в тълпата. Единият от тях все пак успя да ми хвърли въпросителен поглед, но аз му кимнах да остане с Фейр и Бейта. Щом Макмикинг беше тук, вероятно наблизо се навърташе и Хардин, а аз нямах никакво желание белидеецът да ни вижда заедно.

Макмикинг бе на петдесетина метра пред мен. Последвах го, като запазих дистанцията, чудейки се на невероятните способности на този човек да се дегизира. Само три пъти досега се бях срещал с него и всеки път той изглеждаше различен. Сменяше си косата и брадата с

честотата, с която другите хора си сменят чорапите, независимо дали това бе част от работата му, или непонятно моментно хрумване.

Кафе „Тлексис“ беше всъщност един от десетината ресторанти, които обслужваха станцията на Джурската. За разлика от останалите обаче този имаше просторна открита тераса с чадъри, напомняща на земните заведения. Макмикинг се промуши между два засадени в саксии храста и спря там, за да ме изчака.

— Комптън — поздрави ме той, когато се приближих. Гласът му вече не звучеше неуверено и маниерите му бяха претърпели коренна промяна. — Господин Хардин иска да разговаря с теб.

— Разбира се — отвърнах, опитвайки се да изглеждам спокоен. Значи Хардин наистина беше тук. Пригответе се и пристъпих между шубраците.

Все още не беше време за обяд според часовника на станцията, но осем от двайсетте маси бяха заети от различни същества, които хапваха, надигаха освежаващи напитки или разговаряха. На най-отдалечената маса, под надвиснали яркочервени растения с разцъфнали цветове, седеше Лари Сесил Хардин.

Дори според земните стандарти Хардин се издигаше с една глава над тълпата. Беше започнал кариерата си като изобретател на високопрецизна оптика и оптични системи, скоро след това бизнесът му се бе разраснал и с някои умели мениджърски ходове той се бе превърнал в господар на собствена империя. Ала напълно лишен от желание да почива на лаврите, той бе продължил да работи и след още няколко успешни решения, сливания и разраствания бе станал един от малкото земни трилионери. Оттам нататък вече нямаше накъде повече да върви, освен все нагоре.

Никой всъщност не знаеше точно колко е богат, с изключение вероятно на самия него, а Хардин не обичаше да говори на тази тема. Но това не можеше да спре медиите да спекулират по въпроса. Що се отнася до Хардин, той нямаше нищо против тази игра на наддаване, канеше ги да видят новите му самолети, коли и архаични мотоциклети, докато същевременно се преструваше на съвсем обикновен, дори скромнен.

Всъщност, аз бях един от малкото, които знаеха, че в Конфедерацията има поне осем мъже и жени, които са по-богати от него. Но за медиите той беше и си оставаше първият и най-желаният

кандидат. Сигурно се чувстваше странно на станция Джурската, където никой не го познаваше.

Хардин бе от онзи тип бизнесмени, които обичаха първи да подхващат разговора. Този път обаче реших да го изпреваря.

— Господин Хардин — рекох и се настаних без покана на стола срещу него. — Каква приятна изненада! Как ме открихте?

Зад гърба ми Макмикинг изсумтя недоволено. На Хардин дори окото не му трепна.

— Има само един изход от Граклеиското разклонение — рече той спокойно. — След като узнах, че си минал оттам, беше фасулска работа да пратя хора да проверят всички влакове, докато те засекаат.

— Разбира се — рекох. — Надявам се, че не сте били толкова път само заради мен.

— Всъщност, имам друга работа — произнесе той и от гласа му повя хладина. — Кажете ми, смяташе ли, че няма да разбера, ако отскочиш за няколко дена до някой скъп курорт?

Значи беше решил да си наруши програмата само за да провери как му харча парите. Всъщност, точно от това се боях.

— Беше по работа.

— По *моя* работа?

— Ами да — заявих с невинно изражение. — Каква друга работа бих могъл да върша?

— Не зная. Може би някоя, свързана с мъртвеца на стълбите в нощта, когато тръгна?

Погледнах към Макмикинг, осъзнах, че информацията идва от него.

— Ти значи се беше надвесил над трупа, когато се отдалечавах — подхвърлих.

Той кимна едва забележимо.

— Трябваше да ми кажеш предварително — рече. — Щях да действам по-предпазливо.

— Нищо не знаех предварително — отвърнах и отново погледнах към Хардин. — Какво, да не смятате, че аз съм го убил?

— Ти ми кажи — подкани ме той. — Зная само, че труповете край теб валят непрестанно. Първо, хлапето в Ню Йорк, после онези двама халки на станция Керфсис...

— За тях също нямам никаква вина — прекъснах го аз.

— Разбира се, че не. А сега чувам, че имало някакъв инцидент в курорта, който си посетил?

Поколебах се, съжалявайки, че не съм в течение на новините. Дали в тях са се споменавали двама човеци, или само Фейр и белидейците?

— Онова също не е по моя вина — рекох предпазливо.

— Не се и съмнявам — подсмихна се Хардин. — Знаеш ли, Комптън, когато те наех, мисля, че се разбрахме да действаш, без да привличаш върху себе си внимание. Така ли разбираш дискретността?

Разперих ръце.

— Зная и съжалявам — опитах да се извиня. — Понякога се случват и неща извън нашия контрол.

Хардин въздъхна уморено.

— Ще ми се да ти повярвам, Франк — рече той. — Но злото вече е сторено. — Той протегна ръка. — Върни ми кредитната карта и всички средства, които ти предоставих. Предполагам, че ще успееш да се прибереш сам у дома?

— Шегувате се — облеших се аз. — Дошли сте чак дотук само за да ме уволните?

— Както вече казах, имах друга работа наблизо — поясни Хардин, все още протегнал ръка. — Ти беше само спирка по пътя. Кредитната карта?

— Но аз наистина напредвам — настоях. Колкото и да бе странно, в думите ми имаше немалка доза истина.

— Сигурен съм, че е така. Но започвам да се питам дали напредваш точно в онази посока, заради която те наех. Виждаш ли, направи ми впечатление, че докато пилееш парите ми за скъпи курорти, не си дал нито цент, за да се возиш на железницата.

Едва се сдържах да не се намръщя. Трябваше да се досетя, че ще забележи.

— Мислех си, че ще останете доволен, ако намеря начин да ви спестя малко пари.

— Предпочитам това, което е в джоба ми, да си бъде там — включително и хората, които съм наел. Когато някой реши да действа на своя глава, показвам му вратата. Кредитната карта и помощните средства?

Намръщих се. Но нищо не можех да направя.

— Добре — рекох и извадих кредитната карта от джоба си. Без да давам вид, че забелязвам протегнатата ръка, аз я пуснах на масата между нас, после добавих към нея часовника, бележника и инфочиповете.

— Благодаря — рече той и прибра всичко от масата. — Приятен ден, господин Комптън.

В първия миг бях изкушен отново да се помъча да го увеща. Все още се нуждаех от тези неща, най-вече от кредитната карта. И макар че Хардин нямаше как да го знае, бях сигурен, че няма да може да намери друг с моята квалификация за тази работа.

Но си давах сметка, че ще е чиста загуба на време. А междувременно си имах по-големи грижи на главата, за да ближа раните на наранената си професионална гордост. Станах, обърнах му гръб и напуснах масата, опитвайки се да не мисля за дългия и скъп път до Земята, който нямах пари да заплатя. Може би в края на краищата щях да се прехвърля в Генералните щати заедно с Фейр.

Вече приближавах изхода, когато открих, че Макмикинг крачи до мен.

— Какво искаш? — изръмжах.

— Само да те придружа до перона — отвърна той благодушно. — Защо? Не ти ли харесва моята компания?

Не ми харесваше, но сега не беше време да го обсъждаме.

— Той греша и ти го знаеш — рекох вместо това.

— Напълно възможно — съгласи се Макмикинг. — Случва се с всички ни. Като стана дума за грешки, в последно време да си имал вземане-даване с халкската аристокрация?

Погледнах го с крайчеца на окото.

— Защо питаш?

— Без конкретна причина. Случайно забелязах, че наоколо се навъртат доста от онези халки с трицветните туники.

— Така ли? — престорих се на учуден, макар че вътрешно се напрегнах. Предполагах, че реши ли Модри да действа, най-вероятно ще прибегне за това до помощта на местните. Никога не ми бе хрумвало, че може да прати цяла група от халки на Джурскала.

— Сигурно имат някаква причина.

— Напълно възможно — кимна той, като не сваляше очи от мен. Хора като Макмикинг имаха остро развито чувство за промяна в

околния свят и той със сигурност бе доловил напрежението ми. — Преброих поне пет различни цветни комбинации, като всяка от групите се състоеше от пет до десет халки. Това да няма някаква връзка с инцидента в курорта, за който спомена господин Хардин?

— Не е изключено — отвърнах, докато оглеждах тълпата. Видях Бейта и Фейр, в другия край на перона да се озъртат за мен.

Макмикинг беше прав. Наистина имаше много халкски аристократи наоколо.

— Благодаря за компанията — рекох. — Оттук нататък мога да се оправя и сам.

— Няма проблем — увери ме той.

— Има — за мен — рекох. — Не бих искал приятелите ми да ме виждат заедно с теб.

— Ах — въздъхна той и се усмихна. — Разбира се, че не.

— И ако си умен — продължих, — ще накараш господин Хардин да се качи на следващия влак за Земята.

Усмивката изчезна.

— В какво по-точно си се забъркал? — попита той тихо.

— Нищо, което вече да е твоя грижа. А сега изчезвай. Говоря сериозно.

Макмикинг ме изгледа продължително, сетне кимна отсечено, обърна се и изчезна в тълпата. Опитвайки се да гледам във всички посоки едновременно, аз поех към далечния край на перона.

— Ето те най-сетне — посрещна ме с осезаемо облекчение Бейта, когато я наближих. — Къде беше?

— Разузнавах наоколо — отвърнах уклончиво. — Имаме проблем. Изглежда цялата халкска аристокрация е дошла да ни види.

Фейр надзърна над рамото ми и видях, че мустаците му застиват.

— Някакви предложения? — попита.

— Предлагам да вземем следващия влак, този, за който говорехме. Не могат да изкупят всички билети, докато пристигне.

— Може би — кимна той. — Все пак е по-добре да се подсигурирм още сега. — Погледна ме, премести за миг очи към Бейта, сетне пак към мен.

— Съгласен — отвърнах и кимнах едва забележимо. Двама войни, учили от едни и същи наръчници, които се разбираха без думи. — Да го направим.

19.

Три минути по-късно влакът спря на станцията и пътниците започнаха да слизат. Само две минути след това двамата с Бейта вече бяхме заели избраното купе.

— Не бързай да се разполагаш — предупредих я, след като оставих багажа на койките и се приближих до прозореца. Намирахме се откъм страната на перона и аз със свито сърце забелязах, че всички халки с шарени туники се качват на нашия влак.

И не само в първа класа. Част от тях се настаниха във втора, дори в трета класа. Места, които халкските благородници не биха заели и под смъртна заплаха.

На вратата се потропа, в последователността, която бяхме уговорили с Фейр. Бейта отвори и той се шмугна вътре, като побърза да заключи.

— Лоша работа — бяха първите му думи.

— Без майтап? — вметнах. — Вече ни просветли, че модранските колонии могат да поемат контрола върху телата на своите приемници. Въпросът е за колко дълго?

— Нямам представа. Сигурно за колкото е необходимо.

— Но колкото по-дълго приемникът е под контрол, толкова по-голям е шансът да осъзнае, че се случва нещо странно — намеси се Бейта. — На всеки му се губят секунди, друг е въпросът, когато става дума за часове, дори дни.

— Ако е така, работата е сериозна. Защото халките се блъскат вътре и се редят на опашка чак до трета класа.

— Вероятно възнамерява да нанесе удара си по време на предстоящото пътуване — промърмори Фейр. Той опипа машинално дръжката на пластмасовия пистолет и се намръщи. — Разполага ги така, че да не можем да се скрием никъде във влака.

Отново погледнах към тълпата. На перона все още имаше доста халки.

— Не — рекох. — Това не ми прилича на набързо скалъпен план.

— Тогава какво е? — попита Фейр.

— Нямам представа. Може и да греша, а за съжаление нямаме време за обсъждане. Бейта, вземай си багажа. Слизаме.

— Какво? — подскочи Бейта и се ококори.

— Ще се разделим — обясних, докато обмислях какво може да се направи. За нещастие с толкова много халки на платформата дори слизането в последния момент нямаше да ни спаси.

Трябваше да измислим нещо по-хитро.

— Аз и групата ми ще останем във влака и ще се справим с приемниците тук — рече ѝ Фейр. — Класическо примамване...

— Кое то няма да се получи — прекъснах го аз. — Бейта, можеш ли да отвориш вратата в движение?

Очите ѝ се разшириха още повече.

— Външната врата ли?

— Ще скачаме ли? — попита Фейр, който изглеждаше не по-малко изненадан.

— Да, и да, нямаме друг избор — докато обяснявах, пресегнах се и затъмних с едно докосване прозореца. — Ако излезем в коридора, останалите халки ще ни последват. Можеш ли да отвориш вратата, или не можеш?

— Не — отвърна Бейта, която изглежда се опитваше да проумее какво съм намислил. — Но Паяците биха могли...

— Повикай веднага един тук — наредих ѝ и вдигнах куфарите. — Ще слезем само двамата, *корак* Фейр. Като имам предвид броя на халките, войниците ти ще се нуждаят от вещото ти ръководство.

Той втренчи поглед в мен и аз се подготвих да посрещна възраженията му. Но такива не последваха и той кимна смирено. Колкото по-малко хора участваха в предстоящата операция, толкова по-голям бе шансът за успех.

Отдолу се чу познатото стържене на освободени спирачки и влакът бавно потегли.

— Съгласен — рече Фейр и вдигна ръка в белидейски военен поздрав. Сетне неочаквано извади горните два пластмасови пистолета от кобурите, завъртя ги наопаки и ми ги подаде откъм дръжките. — Вземи — рече. — Може да ти потрябват.

Нямаше време да питам какво, за Бога, можеха да свършат два пистолета играчки. Пъхнах ги в сакото си, кимнах и излязох в

коридора.

Чудех се дали ще го видя отново.

До външната врата вече ни очакваше кондуктор. Влакът бе набрал значителна скорост и всяко забавяне можеше да се окаже фатално.

— Бейта? — повиках през рамо.

Тя не отговори, но в следния миг коридорът се изпълни с внезапно нахлул отвън въздух. Хвърлих куфарите на перона, сграбчих Бейта за ръката и — чудейки се дали това не е най-голямата ми глупост в живота — скочих след тях.

Паднахме доста силно и се затъркаляхме върху перона. Най-сетне спряхме, аз лежах по гръб, а Бейта се бе облегла на мен.

— Как си? — попитах, докато правех бърз преглед на тялото си. Колената и лактите ме боляха, на няколко места се бях ожулил до кръв. Но изглежда нямаше счупено.

— Май ми се размина — промърмори тя неуверено. После изстена и бавно се надигна.

— Чакай, не бързай да ставаш — спрях я, улових я за ръката и я дръпнах обратно. В коловоза до нас влакът продължаваше да набира скорост. Преминаха и последните товарни вагони и аз ги изпроводих с поглед, докато изчезваха нататък в тунела. Постепенно избледня и обичайното светлинно шоу на осевата линия и едва тогава се надигнах, за да огледам наоколо.

Нямаше да се справя по-добре, дори да бях планирал внимателно този ход. Намирахме се в сервизната част на станцията, подобна на онази на Систарко, където бяхме направили внезапната промяна в посоката и бяхме продължили за Модра I. През два коловоза от нас се издигаше просторен хангар. Само на метри от мястото, където лежахме в момента, релсите се пресичаха и ако бяхме попаднали там, сигурно щяхме да се изпотрошим.

Най-важното бе, че перонът с пътниците се намираше на километър и половина от нас.

— Сега какво? — попита Бейта.

Изведнъж осъзнах, че все още я притискам към себе си.

— Трябва колкото се може по-бързо да се качим на друг влак — рекох и й пуснах ръката. — Има ли възможност да се свържеш с

Паяците и да поискаш да ни уредят специален влак, който да ни вземе оттук?

— Съмнявам се. Няма да му стигне разстоянието да набере скорост.

— Дори ако се състои само от машина и един вагон?

— Дори тогава — тя се поколеба. — Всъщност, дори да могат, не мисля, че това ще ни бъде от някаква полза. Приемниците със сигурност ще видят, че влакът спира тук, ще се досетят какво е станало и ще пратят съобщение. И тогава пак ще си имаме неприятности, но на следващата станция. Освен — рече тя замислено — ако не спрем на следващата станция.

— Не, това няма да помогне — поклатих глава. — Дори да не спираме на следващите станции, нали трябва да преминем през тях? Приемниците ще предупредят сподвижниците си и те могат да повредят релсите, дори ще бъде достатъчно да хвърлят нещо върху тях. Като например себе си.

— Това е невъзможно. Модри няма да допусне да изгуби всички тези приемници само за да ни отмъсти. — Тя погледна към перона, по който продължаваха да се разхождат немалко халкски благородници. — Освен ако целта му не е отмъщение.

Въздъгнах.

— Ето нещо, което не ми дава мира от началото на това преследване. Модри трябваше да ни спре още когато измъкнахме подводницата. Трябваше да хвърли всички сили срещу нас, докато бяхме на Модра II, съвсем близо до кораловите залежи. А не го направи.

— Да, ти го каза още тогава.

— А после, когато се качихме на железницата, бяхме затворени в нея в продължение на четири дни. Защо приемниците не се събраха тогава, за да ни ударят?

— Не са имали достатъчно време, за да се организират?

— Тогава и аз си помислих така. Докато стигнахме Джурскала и броят на приемниците взе рязко да нараства. — Махнах с ръка към перона. — Знаеш ли защо, Бейта? Защото въобще не го интересува, че сме разрушили кораловите залежи. Друго го е обезпокоило, но едва когато някой е отишъл там и е разбрал — че сме проникнали в комплекса и сме взели архивите. Архивите за експорта на корали.

Тя ме погледна за миг, сетне лицето ѝ пребледня.

Кимнах.

— Той вече е бил напуснал Модра, когато я атакувахме. Това е истината, Бейта. Не целият, разбира се, сигурен съм, че ударът на Фейр е нанесъл сериозна вреда, когато са взривили онези корали. Но Модри вече се е преместил, за да си създаде нова родина. Само че този път не знаем къде е.

Измина доста време, през което продължавахме да лежим на перона, опитвайки се да си съберем мислите.

— Но защо го е страх от архивите? — попита Бейта. — Сигурно смята, че чрез тях можем да открием новата му родина, и се опитва да ни спре.

— Възможно, макар че се съмнявам. Фейр дори не можа да разбере кога и какви товари са били пращани в неговата империя, камо ли информация, която вероятно е дълбоко законспирирана. Предполагам, че просто не иска да рискува.

— Въпреки това мисля, че не бива да се отказваме — рече тя и в очите ѝ блесна пробудена надежда. — И първото, което трябва да направим, е да се махнем оттук.

— Съгласен. Мислиш ли, че ще успееш да накараш Паяците да ни донесат някои неща в хангара?

— Стига да им се побират в ръцете — засмя се тя. — Май имаш някакъв план?

— Може и да имам. Сетих се за „Дамата изчезва“, онзи стар филм на Хичкок, който гледахме във влака заедно с Растра и ДжанКла. Спомняш ли си как качиха старата жена във влака?

— Бяха я превързали, сякаш е пострадала при катастрофа — отвърна бавно Бейта. — Но в този край на станцията по принцип се навъртат само Паяци. Модри няма ли да заподозре нещо, ако види хора?

— Правилно, затова няма да се приближаваме от тази посока — кимнах към хангара. — Първо ще пропълзим до хангара. А като влезем вътре, ще свирнем на роботите да ни прекарат багажа. След това, ето какво ще ми е нужно...

Както винаги, цената на успеха се коренеше в правилния разчет на действията.

Нямаше никакво съмнение, че модранският мозъчен сегмент във влака за Белис щеше бързо да осъзнае, че двамата с Бейта сме го напуснали. Но по това време щеше да е далеч извън комуникационния обхват на сегмента, който се намираше тук, на станция Джурскала. Нямаше да му остане друго, освен да чака следващата спирка, четири часа по-нататък, преди да прати съобщение в наша посока.

Междувременно приемниците в този район вероятно щяха да са се приготвили да отпътуват за дома, изпълнени с убеждението, че са били тук по някоя важна причина. Получат ли обаче съобщение от другия сегмент, ловът щеше да бъде възобновен.

Но близо час преди това съобщение да стигне дотук, имаше влак, който потегляше право към Земята. Ако можехме да се качим на него, без да бъдем забелязани, щяхме да спечелим известна преднина.

Имаше, разбира се, много неуточнени неща. Разполагахме с ограничено време и ресурси, само с дрехите в багажа си, плюс онова, което Паяците биха могли да ни осигурят. Но също както ние трудно различавахме халките един от друг, това важеше и за тях. Въпросът бе как по-бързо и незабелязано да се смесим с хората на перона. Кое то напълно изключваше възможността да се разходим дотам в компанията на Паяците.

В края на краищата, повечето от опасенията ми се оказаха напразни. Паяците ни осигуриха един малък катер, вероятно предназначен за транспорт на ремонтни материали. Кабината не беше херметизирана, но наоколо имаше достатъчно кислородни бутилки за компенсиране на утечките през атмосферните бариери в двата края на станцията. Натоварихме в катера две от тях за всеки случай, после Паяците започнаха да маневрират бавно, приближавайки катера към станцията. Бях помолил да ни оставят при онзи шлюз, който е възможно най-близо до перона, откъдето щяхме да потеглим. Така, петнайсет минути преди пристигането на влака катерът се прилепи от външната страна на станцията.

Погледнах към Бейта, увита в стерилизираща болнична пижама и пристегната към самозадвижващата се носилка. Лицето ѝ бе напълно скрито от бинтове, един фалшив клюн стърчеше точно по средата, за

да прикрие кислородната маска отдолу. Имаше и други набързо пригодени подплънки, чиято цел бе напълно да променят контурите ѝ, да увеличат масата на раменете и да сведат броя на пръстите на краката до три.

— Готова ли си? — попитах.

Тя отговори с приглушено сумтене под маската и за миг ми дожаля за нея. Представях си какво ѝ е, овързана в бинтове, неспособна да вижда и чува ставащото наоколо. Положението ѝ бе далеч по-неприятно от моето.

Но нямахме друг избор. Модри щеше да търси двама човеци и само по този начин можехме да я преобразим на тежко ранен джурианец.

Прокарах внимателно ръка през косата си, боядисана в черно и прилепнала върху скалпа с няколко капки машинно масло, сетне пригладих мустаците, с които се бях сдобил с помощта на лепило и кичури от косата на Бейта. Това, плюс широката риза, която бях измъкнал от някакъв спешен медицински комплект, трябваше да свърши работа.

— Добре тогава — рекох. — Тръгваме.

Протегнах се и натиснах копчето за отваряне на вътрешната шлюзова врата. На перона зад нея вече ме очакваха няколко обслужващи робота, плюс неголяма тълпа любопитни пътници.

— Побързайте! — наредих на висок глас, като се постарах да прозвучи с нужния професионализъм. — Но внимателно — добавих. — Не го тръскайте.

Те ме заобиколиха и бавно повдигнаха носилката. Помогнах им да я пренесат през отвора на вратата и побързах да я затворя. Не исках някой да надзърне към катера и да установи, че няма нищо общо с медицинския транспорт. Но роботите вече изнасяха носилката и тълпата се бе отдръпнала на почтително разстояние.

Застигнах ги, задействах разгъващите се колела и дадох знак на роботите да се отдалечат.

— Благодаря ви — рекох на Паяците, които се навъртаха наблизко, за да ги командват. — Оттук нататък мога и сам да се справя. Извадих от джоба си дистанционното, включих носилката на автоматичен режим и закрачих по перона, следван от нея и мнимия пациент.

Все още очарована от неочакваното представление, тълпата се разтваряше пред мен като Червено море пред Мойсей. С крайчеца на окото си забелязах няколко шарени халкски туники, които се приближаваха към нас, и си наложих да не ускорявам крачка.

— Какво е станало? — попита един джурианец, като пристъпи напред и се надвеси над клюна на Бейта, сякаш се опитваше да надзърне през превръзката и да провери дали не е някой познат.

— Инцидент с киселина — отвърнах и му махнах да отстъпи назад. — Моля ви — стойте на разстояние. Пациентът има ужасни изгаряния и имунната му система е съвсем отслабена.

— Не трябваше ли да го откарате на междинната станция? — попита друг. — Там е най-близката болница.

— Точно от там идваме — отвърнах невъзмутимо. — Случаят е за специалист.

— Няма ли специалисти на Джурскала? — обади се трети.

— Моля ви — произнесох със стиснати устни. Защо тези типове не млъкнат и не ме оставят на мира? — Направете място...

— Слава Богу, че успяхте — чух да произнася един глас с облекчение зад гърба ми и мъж с вид на бизнесмен застана от другата страна на носилката.

Отворих уста да го помоля да се отдръпне, но той продължаваше да бърбори.

— Получих съобщението и веднага спешно се свързах с офиса. В момента събират екип от специалисти — ще бъдат готови, докато пристигнем. Казаха да не жалим средства.

Втренчих поглед в него. Гладко избръснато, невзрачно лице, пригладена назад коса... и тогава изведнъж го познах. Това не беше търсец забавление досадник, нито налудничав маниак. Човекът, който крачеше от другата страна на носилката, бе ненадминатият хамелеон, самият Брус Макмикинг.

От объркване изгубих ума и дума и не знаех какво да кажа. Не че имаше някакво значение. Макмикинг продължаваше представлението с пълна сила.

— Какво е положението? — попита той. — Казаха ми, че киселината била хидрохлорна, но в сместа имало и други химикали.

— Да, така е — отвърнах, след като най-сетне дойдох на себе си. В далечния край на станцията вече се виждаха мъждукащите светлини

на приближаващия се влак. — Точно заради тях пораженията са толкова тежки. След разкъсването на кожата вътре са проникнали парахлорични и флуоро-димонистачни... всъщност, какво да ти обяснявам.

— Да, разбира се — промърмори Макмикинг. — Парахлорични. Хм. Ужасна работа.

Влакът вече бумтеше в коловоза, но забавяше бързо скоростта си и не след дълго спря до нас. Двамата с Макмикинг продължихме още известно време да бълваме псевдомедицински термини, докато секне потокът от слизаци пътници. После, все още заобиколени на почтително разстояние от тълпата, ние вкарахме носилката през вратата на един от вагоните първа класа. Двама кондуктори вече ни очакваха, за да ни помогнат.

Стоях над опакованото тяло на Бейта и мърморех успокоителни думи, най-вече заради пътниците, с които се разминавахме по коридора, докато се прибрахме в купето.

— Не ме разбирай погрешно — рекох, веднага след като затъмних прозореца и се обърнах към Макмикинг. — Но какво, за Бога, правиш тук?

Той сви рамене.

— Защиатавам инвестициите на господин Хардин, разбира се.

Озърнах се, чудейки се дали Бейта може да ни чува.

— Смятах, че ме е уволнил — рекох с нисък глас.

— Изглежда е решил да ти даде още един шанс — заяви Макмикинг, докато ме разглеждаше с любопитство. Сетне извади от джоба си моя часовник, бележника и кредитната карта и ги хвърли на леглото. — И така, май че имаш проблеми с халкската аристокрация.

— С тях и с всички останали важни персони и политически фигури на станцията — отвърнах. Разкопчах коланите, с които бе пристегната Бейта и се заех да й свалям превръзките. — Струва ми се, че те посъветвах да отведеш господин Хардин надалеч оттук.

— Да, той вече пътува — увери ме Макмикинг, докато гледеше шашардисано измъкващата се от пашкула си Бейта. — Отскочи до междинната станция с едни други хора, за да провери как вървят инвестициите му в тази система. Ще остане там ден-два, преди да се прибере у дома. — Той повдигна вежди. — Надявам се дотогава проблемите ти да бъдат решени.

— Не се безпокой, проблемите ми вървят с мен. Благодаря за помощта, но по-добре да си тръгваш.

— И аз ти благодаря, за предупреждението. Здравейте — рече той на Бейта.

Тя го погледна ококорено и аз положих ръка на рамото ѝ.

— Няма страшно — побързах да я успокоя. — Той ни помогна да минем покрай приемниците и да стигнем тук.

— Казвам се Макмикинг — представи се Макмикинг невъзмутимо. — Колега на господин Комптън.

— Колега? — повтори Бейта, като въртеше очи тук към мен, ту към него.

— Да, отскоро. За втори път — промърморих, макар да знаех, че с това само подсилвам объркването ѝ. — Всъщност той работи за Лари Хардин, един от най-богатите хора на Земята. — Хвърлих многозначителен поглед на Макмикинг. — В миналото съм имал вземане-даване с господин Хардин.

Както и очаквах, Макмикинг схвана бързо обстановката.

— Точно така — потвърди нехайно. — Случайно забелязах странния начин, по който напуснахте влака, и предположих, че имате неприятности.

— Откъде знаехте, че ще се върнем на станцията? — попита с напрегнато изражение Бейта.

— Не знаех — сви рамене Макмикинг. — Но близо десет години съм бил ловец на глави — преди да започна работа за господин Хардин. Имам добра представа за начина, по който разсъждават бегълците. — Той ме дари с лека усмивка. — Особено такива хитреци като господин Комптън. Защо не ми кажете какво става?

Усещах, че Бейта е все така напрегната, докато ѝ свалях превръзките. За щастие вече бях измислил сравнително достоверна история, или поне такава, на която Макмикинг щеше да повярва.

— Става въпрос за изнудвания — заговорих, като си придадох тревожен вид. — Само че са замесени някои доста могъщи личности в галактиката.

— Интересно как не сме чули нищо за това.

— Защото противникът действа много потайно. И поне засега човешката Конфедерация е извън плановете. Но скоро това ще се

промени и мога да те уверя, че стане ли, господин Хардин ще е един от първите в списъка.

Макмикинг присви очи. Сега вече бях спечелил цялото му внимание.

— Нека дойдат — заяви той и в гласа му се долови заплаха. — Ние ще сме готови.

— Може дори да не разберете, че се е случило — предупредих го аз. Сетих се, че Апългейт е в течение, макар и на част от историята, и реших, че няма нищо лошо да го посветя, поне донякъде. — Те прибягват до силно пристрастяващ химичен елемент, който се намира в модранските корали.

Той се намръщи.

— Корали?

— Проникват през дребни драскотини на кожата — продължих с обясненията. — Едно докосване и си готов.

Той изсумтя.

— Значи трябва да го докоснеш? Корала? Сигурно се шегуваш.

— Агентите им са много настойчиви.

— Едва ли чак толкова. Не мога да си представя някой да ме накара да пипам някакъв си корал.

Погледнах го внимателно и изведнъж картината започна да ми се изяснява. „Не мога да си представя някой да ме накара да пипам някакъв си корал...“

Това беше. Боже Всемогъщи, това беше достатъчно.

— Затова значи те гонят? — продължи той. — Попаднал си в нечий списък на богатите и известните.

— Не съвсем — възразих, докато обмислях следващите си стъпки в разговора. — Преди няколко дни наши съюзници им разрушиха главната база. Доста са ни сърдити за това.

На вратата се почука.

— Очакваш ли някого? — попита Макмикинг и пристъпи към вратата.

— Не — отвърнах с тих глас.

— Няма страшно — обади се Бейта. — Това е нашият багаж.

Макмикинг я погледна учудено.

— Вашият багаж сам ли чука на вратата?

— Щом казва, послушай я и отвори — изръмжах нетърпеливо.

Той прехвърли учудения си поглед върху мен, сетне кимна, обърна се и отвори вратата. На прага стоеше кондуктор и куфарите ни висяха от три от ръцете му. Макмикинг ги пое мълчаливо, положи ги на леглото и затвори вратата.

— И така — поде той. — Само с това купе ли разполагаме?

— Не, *ние* разполагаме с две купета — отвърнах. — *Ти*, от своя страна, си тръгваш незабавно...

Млъкнах, защото в този момент под краката ни се чу шумът от освободените спирачки.

— Боя се, че не — произнесе със спокоен глас Макмикинг.

— Макмикинг, кучи син... — задавих се от гняв и го улових за рамото. Бях готов да го изхвърля собственоръчно.

Но той се освободи с лекота от хватката ми. Пък и беше късно. Влакът бързо набираше скорост и не можех да направя нищо.

— Ох, Макмикинг — въздъхнах и отпуснах ръце.

— Успокой се — рече той. — Нали не смяташе, че ще си тръгна доброволно, след като те заварих в такова ужасно положение? Пък и човек като господин Хардин обича да се грижи за инвестициите си.

— За инвестициите си? — попита Бейта.

Отново въздъхнах.

— После ще ти разкажа.

— А междувременно — засмя се Макмикинг и сплете пръсти зад тила си, облягайки се на седалката, — къде ще спя аз?

20.

От Джурскала до Земната станция пътуването продължаваше четири дни и както бе станало с предишните, скоро се превърна в скучно всекидневие. Скучно и същевременно изпълнено с мрачни предчувствия за назряваща беда. Бейта не биваше да се показва от купето, аз също не смеех да ходя по-далеч от вагон-ресторанта на първа класа. Още повече че за обществото бях лекар, който трябваше да се грижи неотстъпно за тежко пострадалия си пациент. На всичко отгоре трябваше да се придържаме към диетата за болни джурианци. На втория ден това вече беше почти непоносимо.

При всяко спиране заставах до прозореца и разглеждах качващите се пътници, опитвайки се да преценя кои от тях може да са приемници. Доста безсмислено занимание, след като модранските приемници сами не знаеха, че са такива, какво оставаше за някой страничен наблюдател. От друга страна, с Бейта знаехме, че най-честите жертви са богатите и могъщите, и колкото повече се отдалечавахме от Джурскала, толкова по-голям ставаше броят на пътниците в първа класа.

Дори и така, пак не знаех кои от тях биха могли да са нашите потенциални противници. Вагоните бяха пълни с представители на всякакви раси.

Не биваше да забравям и Макмикинг.

Имах сериозни възражения относно идеята да деля с него едно купе, но след като влакът напусна станцията, нищо не можех да сторя. Може би нашата драматична поява във влака вече беше забравена от останалите пътници, но дори да бе така, не биваше да рискувам. Не можех да го изгоня, след като той се бе представил за мой спътник пред всички, а и не разполагаше с билет за друго място. Бяхме залепени един за друг, поне до пристигането ни на Земната станция.

Всъщност, не искам да твърдя, че Макмикинг е неприятен събеседник. Напротив, веднага щом преодолях първоначалното си раздражение, открих, че всъщност е доста забавен. По няколко пъти

на ден излизаше да се разходи из целия влак, за да провери каква е обстановката навън и да ни даде възможност да останем насаме. В други случаи, когато беше в настроение, ни разказваше разни истории от времето, когато е бил ловец на глави.

Три дни по-късно пристигнахме на станция Керфсис, последната голяма колониална система преди Земята. Припомняйки си проблемите, които имахме тук при предишното си пристигане, почти очаквах да зърна на перона майор *тас* Бускша, със заповед за арест в ръка. Но потеглихме без неприятни инциденти и най-сетне започнах да чувствам как напрежението ми постепенно отслабва. След Керфсис дойде Хомшил, възлова станция, където се кръстосваха няколко галактически линии, а отвъд нея имаше само още две спирки в Джурианския космос, и двете малки гранични колонии, не по-далеч в развитието си от Нови Тигрис и Яндро. След двайсет и три часа и пет спирки щяхме да пристигнем на Земната станция — най-безопасното място, което бихме могли да открием в цялата галактика.

Бяхме на два часа път от Хомшил, когато адът се стовари върху ни.

— ... и купа с фрисджисова супа — казах на Паяка във вагон-ресторанта, който приемаше поръчките за храна по купетата. Трябва да призная, че ужасно ми приляваше от фрисджиса, а я бях ял само три пъти, откакто потеглихме от Джурскала. Но в медицинския раздел в моята енциклопедия се твърдеше, че е особено полезна при възстановяване на джурианци с тежки наранявания на тъканите, така че просто нямахме друг избор.

Паякът наклони едва забележимо сферичното си тяло и изчезна в кухнята, за да предаде поръчката. Обърнах му гръб и се настаних на най-близкото свободно място. Сега, когато бяхме на един хвърлей място от Земята, беше време да обмисля по-нататъшните си планове. Досега Модри може да не бе проявявал интерес към изостаналата ни раса, но имах предчувствието, че намеренията му са претърпели рязка промяна.

Проблемът беше, че тъкмо качествата, заради които бях избран от Паяците за тяхната мисия, сега щяха да се обърнат срещу мен. Не разполагах с никакви връзки в правителствените среди, лични или

професионални, и едва ли някой щеше да бъде склонен да ме изслуша. Хардин бе единствената могъща личност, която познавах, но вече си представях каква ще бъде реакцията му, когато разкрия пред него тази налудничавата история.

С крайчеца на окото си забелязах, че някой се приближава към мен. Въздъхнах, придадох си вид на угрижен доктор и вдигнах глава. Повечето от пътниците от Джурскала, които ме бяха виждали да качвам носилката на борда, отдавна бяха слезли, но имаше и такива, които понякога ме спираха, за да узнаят как се чувства моят „пациент“.

— Да? — попитах, колкото се може по-добродушно.

Но не беше поредният любопитен пътник. Бе последната личност, която бих очаквал да видя тук.

— Брей, брей — изръмжа Лосуту с мрачно и насмешливо изражение, докато ме разглеждаше, като че съм лятна буря. — Кого съзират очите ми?

— Директор Лосуту? — възкликнах и се надигнах. Едва сега забелязах зад него Апългейт, който се приближаваше със смаяно изражение. — Какво правите тук?

— Бих могъл да ти задам същия въпрос — отвърна той. — Смятах, че халките ще те завържат на стълба на мъченията, където ще висиш до ден-днешен.

Поклатих бавно глава, докато се опитвах да преценя обстановката. Фейр ни бе откарал до станция Систарко тъкмо навреме, за да хванем първия влак, напускащ системата, и дори с тричасовото забавяне при напускането на Джурскала, нямаше никакъв начин Лосуту и Апългейт да се озоват в един и същи влак с нас.

Което означаваше, че са били на този влак от самото начало. Ако е така, как са се добрали преди нас до Систарко, след като ние стигнахме дотам с отвлечения кораб?

— Не зная какво те е накарало да се включиш в подобно отчаяно начинание — продължаваше да говори с надменен глас Лосуту. — Апългейт ми каза, че ти...

— Сър, ако обичате — прекъсна го тревожно Апългейт, който вече бе застанал до него. — Не тук. Предупредих ви...

— Омръзна ми да те слушам — тросна се Лосуту и го изгледа раздражено, преди отново да обърне очи към мен. — Чакам, Комптън.

Дай ми някаква причина, за да не те предам на Върховния комисар ДжанКла още тук и сега.

Почувствах, че сърцето ми замира.

— Върховният комисар ДжанКла?

— Току-що напуснахме перския вагон — добави Лосуту, който дори разгневен, не би пропуснал да се похвали с оказаната му чест. — Той беше така любезен да ни качи на станция Систарко, след като Главният надзорник ПрифКлас ни нареди да напуснем незабавно Модра.

— И при това е повикал другия боен кораб от междинната станция, за да ви откара до квадрелсовата — продължих вместо него, успокоен, след като всичко бе застанало на мястото си. Нищо чудно, че нямахме проблеми с втория боен кораб — използвали са го като транспорт, за да могат да откарат Лосуту и Апългейт навреме до квадрелсовата, където да ни проследят. Нямахме как да видим, че корабът не е на обичайния си пост, след като се бяхме промъкнали от задната страна на тунела.

— Ще имаме страхотен късмет, ако заради теб халките не наложат вето върху закупуването на изтребителите „Чафта“ — измърмори намусено Апългейт. — Не зная дали си даваш сметка, че изложи на риск целия дипломатически план...

— Забрави чафтите — прекъсна го Лосуту. — Все още очаквам да чуя обяснението на Комптън за Модра.

— Да, сър — кимна Апългейт. — Но позволете ми отново да ви напомня, че не бива да обсъждаме подобни въпроси пред публика. Може би Върховният комисар ще ни позволи да продължим този разговор в перския вагон.

— Сигурен съм, че ще се съгласи — намесих се аз, след като най-сетне бях успял да се овладее напълно. — Но няма никакъв смисъл да ходим чак дотам. — Разполагам с много уютно купе само на крачки оттук.

— Не — поклати глава Апългейт, преди Лосуту да успее да отговори.

Както и предполагах, заместник-директорът на ООН не бе свикнал друг да взема решения вместо него.

— Какво каза? — извърна се той към своя помощник.

Апългейт изглеждаше не по-малко изненадан от собствените си думи.

— Моите извинения, сър — рече той. — Но Върховният комисар трябва да участва във всеки разговор, който се отнася до атаката срещу Модра.

— Разочаровате ме, полковник — подметнах. — Това не беше отношението, което показахте към мен на Модра. Тогава всячески се стараехте да докажете, че сте мой приятел.

— Беше преди да преминеш в редиците на екотерористите и да участваш в нападение на халкиска територия — възрази сдържано той.

— Заради това ли е всичко? Или се опитваш да ме размекнеш с надеждата да сваля гарда преди финалния удар на Модри?

Апългейт смръщи чело.

— Нямам представа за какво говориш.

— Възможно е наистина да нямаш — съгласих се аз. — Но виждаш ли, сега аз съм по дирите на твоя малък мълчалив приятел. Двамата с него допуснахте грешка, когато вечеряхме в „Червената птица“. Не голяма, нищо, което да забележа в момента, но по-късно се сетих за това — когато някой подхвърли пред мен, че не можел да си представи да го накарат да пипа някакъв си извънземен корал.

— Не съм казвал нищо за пипане на корали — възрази все така намръщено Апългейт. — Всъщност, мисля, че по-скоро говорих в противоположен смисъл.

— Да, така е — съгласих се. — Грешката беше в думите, които използва. Ти каза, че коралът е „груб, понякога остър, дращещ“.

— Е, и какво от това? — намеси се Лосуту. Този път в гласа му се долавяше съвсем слабо любопитство. Колкото и да не го харесвах, не можех да отрека, че притежава известни положителни качества.

— Ами ето какво, сър. Само ден по-рано бях използвал същите думи и в същия ред, когато *анос* Маф ми възпяваше качества на модранския корал. Груб, понякога остър, дращещ. Кажете ми, полковник, каква е възможността да произнесете същите три думи, освен ако някой не ви ги е пошепнал в ухото?

— Това е нелепо — възмути се Апългейт. — Пълна безсмислица.

— Съгласен съм — подкрепи го Лосуту. — Комптън, ако имаш нещо да казваш — кажи го.

— Ще бъда щастлив, сър, ако просто ме последвате до моето купе. И ако ДжанКла пожелае да се присъедини към нас, и той ще е добре дошъл.

— Значи сега искаш Върховният халкски комисар да напусне перския си вагон само защото на теб така ти е удобно? — попита Апългейт.

— За удобството ли става въпрос? Или за неговата безопасност?

— За неговата безопасност? — повтори свъсено Апългейт.

— Да — отвърнах, почувствал се изведнъж уморен от цялата тази препирня. Апългейт никога не ми е бил близък приятел, но въпреки това беше ужасно потискащо да се бориш с някого, който дори не знае, че ти е враг. Може би точно в това се коренеше истинската сила на Модри. — Кажете ми, полковник, той от какво се бои? От мен? От Бейта?

— Престани да го наричаш „полковник“ — изръмжа Лосуту. — Той е цивилен служител.

Поклатих глава.

— Не, сър, просто се е прехвърлил в друга армия. В армията на Модри.

— На кого? — попита ме учудено Лосуту.

Но аз не гледах към него. Пламъчетата в очите на Апългейт бяха угаснали, мускулите на лицето му се бяха отпуснали и имаше вид сякаш всеки миг ще заспи на крака. Но преди да успея да реагирам, лицето му се изпъна и очите му отново си възвърнаха предишния блясък. Всъщност, дори засияха по-силно, а изражението на лицето бе само жалко подобие на онова, което помнех от времето на съвместната ни служба. Съществува пред нас вече не беше полковник Терънс Апългейт.

Истинският противник най-сетне бе дошъл, за да участва в играта.

— Ах — възкликнах, като се опитах да запазя спокойствие. — Дали нямаме честта да разговаряме лично с Модри?

— Имате — отвърна Апългейт. Дори гласът му бе друг — нисък, заплашителен.

Лосуту изглежда също бе доловил разликата.

— Апългейт? — попита той неуверено. Гневът му се бе стопил, заменен от нарастваща тревога. — Какво става?

— Млъквай! — срязва го Апългейт. Пресегна се и улови Лосуту за китката в желязна хватка. — Печелиш, Комптън. Да отидем в твоето купе.

— За какво? — попита Лосуту, като се опитваше да запази присъствие на духа, докато Апългейт го водеше по коридора.

— За да си поговорим — рече му спокойно Апългейт. Той ме погледна и очите му изглеждаха мъртвешки. — А после — добави — смятам да приключа с вас.

Целият контингент от пътници в първа класа се беше изправил на крака, когато влязохме през вратата откъм вагон-ресторанта. Зарязали картите и напитките си, те стояха като войници, очакващи да ги пратят на бой. Неволно се напрегнах и стиснах юмруци, но за моя изненада те отстъпиха настрани и ни сториха път да минем.

— Къде отиваме? — не спираше да повтаря Лосуту и въртеше глава. — Апългейт?

— Не е твоя работа — срязва го Апългейт. Или по-скоро създанието, което го беше обсебило. Когато настъпи моментът, не биваше да забравям, че срещу мен не стои човешко същество.

Бяхме някъде по средата на вагона, когато вратата отпред се отвори и оттам бликна втори поток от пътници, които вървяха срещу нас, но ни заобикаляха. Явно Модри бе решил да изведе всички свои сподвижници от първа класа.

Докато стигнем моето купе, коридорът съвсем опустя.

— Коя врата? — попита Лосуту.

— Тези две — отвърна Апългейт и посочи моята и вратата на Бейта.

— Ще влезем тук — рекох и пристъпих към вратата на Бейта, където натиснах звънеца. — Тъкмо Бейта ще участва в разговора.

— Както и другият ти сподвижник — рече Апългейт. — Този, дето ти помагаше на станцията.

Вратата се отвори и аз зърнах изненаданото лице на Бейта, когато забеляза, че не се връщам сам. Тя трепна щом видя с кого идвам.

— Да? — попита предпазливо.

— Извинявай — рекох, избутах я внимателно настрани и влязох. Вътрешната врата между двете купета бе частично отворена, точно както я бях оставил. — Боя се, че преценката ни е била погрешна.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, докато другите двама влизаха зад мен. Апългейт затвори вратата.

— Иска да каже, че играта свърши — отвърна вместо мен Апългейт и пусна ръката на Лосуту, като го тласна към койката. — Сядайте всички. Ще се постарая да мине бързо и безболезнено. Ти, в другото купе! Ела тук! Веднага!

Не последва отговор.

— Ей, ти, човеко! — извика отново Апългейт и в гласа му се долови заплаха. — Излез веднага!

— Само за момент — отвърна след няколко секунди един кротък гласец. Гласът на Макмикинг, треперещ като на изплашен счетоводител. — Моля ви. Не съм облечен.

Апългейт се поколеба, вероятно се чудеше дали ще е безопасно да ни остави тук и да провери какво прави Макмикинг в съседното купе. Погледът му срещна моя и той изглежда се отказа.

— Имаш една минута — извика.

Лосуту се изкашля.

— Комптън, обеща да ми кажеш какво става.

— Накратко, полковник Апългейт е само приемник на друго същество — отвърнах, като се постарях да говоря достатъчно високо, за да може да ме чуе и Макмикинг. — Истината е, че допреди малко той не си е давал сметка, че в него се е разположила една опасна личност или по-скоро групов разум, който се нарича Модри.

— Дори сега не го знае — обади се Бейта с едва чул глас. — Когато Модри поема пълен контрол, той принуждава другата личност да заспи дълбоко. Щом го освободи от волята си, Апългейт няма да помни нищо. Ще смята, че е изгубил съзнание за малко.

— Само че този път може да има проблем — рекох, като оглеждах Апългейт замислено. — Той ще си спомни, че съм говорил за теб точно преди да получи неочакван припадък. Прекалено е интелигентен, за да не си направи нужните изводи.

— Съмнявам се — отвърна спокойно Апългейт. — Туземци като вас са невероятно добри да си измислят сами оправдания за необясними неща.

— Защо го правите? — попита Лосуту и отново бях принуден да изпитам възхищение пред бързината, с която схващаше промените. — Какво точно искате?

— Искам да съм всичко и да властвам над всички — заяви Апългейт сякаш беше очевидно. — И този ден ще дойде. Но да се върнем на въпроса — той отново извърна мъртвешките си очи към мен. — Взел си три инфочипа от Модра I. Върни ми ги.

— Щом настояваш — кимнах към масичката, на която бяха поставени бележникът и чиповете. — Ето ги там.

Апългейт заобиколи стола, като ни държеше под око, и взе чиповете. Погледна ги за миг, за да се увери, че са същите, които е поискал, и ги пусна в джоба си.

— А сега ми кажи какво си научил от тях.

Помислих да се престоря на глупак, но подозирах, че номерът ми нямаше да мине.

— В последно време си изпратил доста голямо количество корали — рекох. — Освен това нищо интересно.

— Нищо ли? — попита той и очите му блеснаха.

— Абсолютно нищо — уверих го искрено. В края на краищата това, което знаех, не го бях научил от скъпоценните му чипове. — Не че не си се опитвал, разбира се.

— Ясно — промърмори той и понечи да се обърне...

Преди да успея да реагирам, пристъпи към койката, сграбчи Бейта за косата и я изправи на крака.

— Ти лъжеш — произнесе със спокоен глас. — Кажи ми къде е и ще я пусна.

— Не зная къде е — възразих, усещайки как челото ми се облива в пот. Апългейт бе вдигнал свободната си ръка и бе обвинил с нея шията на Бейта.

— Къде е кое? — попита Лосуту.

— Добре — рече Апългейт. — Нека бъде както искаш. — Той пхна ръка в джоба на самото си и я извади след секунда.

В нея държеше късче модрански корал.

— Сега — произнесе, като го завъртя, така че да го огледам — ще ми кажеш ли истината? Или предпочиташ да я одраскам и... — престори се, че я драсва по шията — да я превърна в онова, от което най-много се бои на този свят?

— Остави я на мира, по дяволите — изръмжах и се надигнах. Апългейт доближи корала до шията ѝ и аз неохотно се отпуснах на мястото си. — Казах ти, че не зная.

— Съгласна ли си с него, слугиньо на Паяците? — прошепна заканително Апългейт в ухото на Бейта.

Тя не отговори. Очите ѝ бяха разширени от ужас.

— Е? — подкани я той.

— Ти ще умреш — произнесе Бейта със странно променен глас. — Чу ли ме?

— Чух те — отвърна невъзмутимо Апългейт. — Последна възможност — кажи ми къде е сега родината или се присъедини към нас. Уверявам те...

— Излизам — чухме в този миг гласа на Макмикинг. — Моля ви, не искам да ми сторите нищо лошо.

Апългейт погледна за миг към полуотворената преграда, ядосан от прекъсването.

— Идвай по-бързо! — просъска той. След още няколко секунди в отвора се подаде изплашеното лице на Макмикинг.

Този път не си беше променил косата. И въпреки това в първия миг почти не успях да го позная. Напълно бе изчезнал самоувереният му вид, заменен от трескава нервност. Очите му бяха изцъклени от уплаха, пръстите и устните му трепереха, той преглъщаше изплашено и очевидно едва се съдържаше да не се разридае.

— Моля ви, не ме наранявайте — прошепна отново.

— Сядай! — нареди му с презрение Апългейт и кимна към койката. После отново се извърна към мен, отворен от жалката гледка на това човешко същество. — Е? — попита отново и доближи корала до шията на Бейта.

И в този миг Макмикинг нападна.

Хвърли се право към Апългейт, преодолявайки дялящото ги разстояние за частици от секундата, и го удари с всичка сила по дясното рамо. Апългейт изрева от болка и Бейта успя да се отскубне от парализираната му за миг ръка. Апългейт също се извъртя и замахна с корала в лявата си ръка към лицето на Макмикинг.

Но Макмикинг вече не беше там. Още преди Бейта да се освободи напълно, той се бе претърколил на пода и сега десният му крак подкоси Апългейт.

Чу се нов болезнен вик, Апългейт подскочи и тупна по гръб на пода. Скочих да помогна, но нямаше нужда. Макмикинг довърши извъртането си и зашлеви с върха на другия си крак Апългейт зад ухото. Чу се звучен удар и тялото на приемника застина на пода. Дясната му ръка се разтвори и коралът се изтърколи на пода.

— Има ли пострадали? — попита Макмикинг, след като срита пробно Апългейт в ребрата, за да се увери, че го е извадил от строя.

— Няма — отвърнах и коленичих до Апългейт. — Той успя ли да те одраска с корала?

— Дори не ме доближи — увери ме Макмикинг.

— Внимавайте — предупреди ни Бейта. — Модранските приемници са много издръжливи.

— Не мисля, че в случая ще имаме някакъв проблем — рекох. — Той е мъртъв.

— Какво? — ахна Макмикинг и се надвеси да провери сам. — Не съм го удрял чак толкова силно.

— Колонията вероятно се е самоубила — обясни Бейта и неволно потрепери. — Както онези двама халки на Керфсис.

Макмикинг се надигна и побутна кораловия къс с върха на обувката си.

— Какво ще правим с това?

— Само не го докосвай! — предупредих го аз. След това се приближих и ритнах парчето корал под леглото, където поне засега щеше да е на безопасно място. — Чудя се откъде ли го е взел?

— От перския вагон — промърмори машинално Лосуту, без да откъсва втренчен поглед от трупа на Апългейт. — ДжанКла има там малък шадраван с корали.

Значи перският вагон бе нещо като подвижен команден център на Модри.

— Трябваше да се досетя — възкликнах. — Бейта, как мислиш, той може ли да ни чува?

— За *корала* ли говориш? — намеси се Лосуту, като местеше поглед между мен и Бейта. — Но как, за Бога?...

— Директоре, моля ви. Бейта?

— Съмнявам се — отвърна тя. — Полипите могат да засичат и интерпретират вибрации, но само под водата.

— Ами Апългейт?

— Но нали каза, че е мъртъв! — не мириясваше Лосуту.

— Директоре, *моля ви* — повторих още по-настойчиво.

— Би могъл — заключи Бейта. — Нервната дегенерация още не е започнала...

— В такъв случай да го разкараме оттук — намеси се Макмикинг и се наведе, за да повдигне Апългейт. — И по-добре да изритаме и корала навън с него.

След не повече от минута изнесохме трупа и корала в коридора, като преди това прибрах инфочиповете.

— Ами ти? — обърнах се към Бейта. — Той успя ли да те одраска с корала?

— Не — отвърна тя и притисна длан към бузата си.

— Сигурна ли си? Стой, не мърдай — наредих ѝ и се наведох към нея. — Остави ме да погледна.

— И какво ще видиш? Някоя микроскопична драскотина? Казах ти, че нищо ми няма.

— Добре, добре — изръмжах. — Исках само да ти помогна.

— Ако искаш да ми помогнеш, по-добре ми кажи какъв ще е следващият му ход — тросна се тя на свой ред, седна на койката и сви крака към брадичката си.

— За какъв следващ ход говориш? — попита неусмиримият Лосуту. — Нали е мъртъв?

— Тя има предвид Модри като групов разум — обясних му с бързо изчерпващо се търпение.

— Добре, но... ама вие сериозно ли говорите? Това е...

— Безумие? — подхвърлих заядливо. — Нелепо? Ужасяващо? Избирай каквито искаш прилагателни и все ще са верни.

Лосуту бавно си пое въздух.

— Добре — рече той. — Да приемем за момент, че е истина. Та, както и тя попита: какво следва? Какви са възможностите му оттук нататък?

— Нали видя пътниците от първа класа, които ходеха по коридора като зомбита? — припомних му аз. — Всичките са модрански приемници, също като Апългейт, и всичките вероятно са под пряк контрол на колективния разум. — Потупах се по джоба. — И сега единствената им цел в живота е да се доберат до тези инфочипове.

— Колко са на брой? — попита Макмикинг.

— Ами, всички пътници от първа класа, плюс ДжанКла и неговия антураж, и вероятно още в другите класи, разположени там за по-голяма сигурност. Шансовете никак не са добри.

— Да, но до Хомшил остава не повече от час — отбеляза Макмикинг. — Ако се барикадираме тук, вероятно ще издържим дотогава.

— И после да си пробиваме път през тях, за да слезем на станцията? — попитах със съмнение. — Не зная дали си заслужава. Добре де, я да видим с какво са закрепени тези койки за стените...

И в този миг Бейта изкрещя зад гърба ми.

— Какво има? — попитах, след като се извърнах рязко.

Очите ѝ бяха втренчени невиждащо в безкрайността, а лицето ѝ бе станало тебеширенобяло. Дишаше на пресекулки.

— Бейта? — седнах до нея и я разтърсих за раменете. — Бейта, какво се е случило?

— Те го убиха... — прошепна тя с разтреперан глас. — Те убиха един от Паяците.

— Кой го уби? — попитах, опасявайки се, че вече зная отговора.

— Тълпата. Те всички...

— Невъзможно — възрази Макмикинг. — Нали каза, че са само пътниците от първа класа. Не са достатъчно, за да се справят с един Паяк.

— Той греша — прошепна тя, без да ни поглежда. — Сега те всички са част от Модри. Те нападат Паяците... смятат да ги избият... всичките... — тя затвори очи. — А после да убият и нас.

21.

В продължение на близо една минута никой не проговори. Погледнах към Бейта, после към Макмикинг, Лосути и виждах едно и също недоверие, изписано на лицата им. От векове Паяците бяха най-стабилната и неизменна част на галактическия пейзаж — загадъчни и анонимни, присъстващи на заден план във всички важни галактически събития, дори когато те са техният главен двигател. Бяха лишени от лица и идентичност, не проявяваха други желания, освен да служат, не изказваха надежди и мечти, нито показваха радост или тъга.

И никога досега не бе имало случай да разберем, че могат да бъдат смъртни като всички нас.

— Какво ще правим? — попита Лосути. — Не можем да задържим цял влак с пътници, докато стигнем Хомшил, нали?

— Това вече няма значение — заговори отново Бейта. — Защото Паяците не контролират влака.

— Искаш да кажеш, че са се добрали до машината? — попита Макмикинг. Бейта поклати глава.

— В машината няма никой. Паяците я управляват оттук. Щом ги избият, ще продължим да се движим по релсите, докато ни свърши горивото. Или докато се ударим в нещо.

— При сто километра в час — промърмори замислено Лосути.

— Или една светлинна година в минута, както ти хареса — добавих мрачно. — Но в това няма никаква логика. Нали твърдеше, че са необходими дни, дори седмици, за да се развие една колония?

— Така е, ако се започва от единичен полип, проникнал през микроскопична драскотина — обясни тя с въздишка. — Но ако от самото начало въведеш в организма напълно съзрял полип, ще са нужни броени часове. Може би дори минути.

Ето с какво значи я бе заплашвал Апългейт. Една дълбока резка през лицето с корала щеше да е достатъчна, за да стовари десетина от тези проклети полипи право в кръвта ѝ.

— Сега вече разбирам къде са отивали всички пътници от първа класа — поклатих глава. — Обратно в перския вагон, за да вземат по едно парче корал, после на обиколка за набирание на нови попълнения.

— Стига си дрънкал, Комптън — срязва ме Лосуту. — Искам да ми обясниш какво печели той от всичко това? Нали те всички ще умрат?

— Освен ако не осъзнава, че избива машинистите? — намеси се Макмикинг.

По лицето на Бейта премина мъчителна тръпка.

— Току-що уби още един — въздъхна тя.

— Не, той знае много добре какво прави — заговорих. — Спомнете си, Модри представлява групов разум, като всяка колония създава връзки с най-близката. Ето какво е станало тук: колониите в Апългейт и ДжанКла и пътниците от първа класа са свързани с корала в перския вагон. В момента техният сегмент се разширява и върху останалите пътници.

— Но въпреки това те всички ще умрат — настояваше Лосуту.

— Не го е грижа дали ще загине някой сегмент — обясних му аз. — За него сега най-важното е да създаде достатъчно голяма група, за да може да се свърже с онзи сегмент, който чака на станция Хомшил, за краткото време, през което ще профучим оттам.

— И да му предаде цялата си информация — поклати глава Макмикинг. — Разбира се.

— Каква информация? — повдигна вежди Лосуту. — Кое може да е толкова важно?

— Ами например това, че откраднатите чипове са у нас — отвърнах. — Досега Модри не знаеше дали сме ги взели ние или Фейр, или пък сме ги предали на някой друг.

— Но ако влакът се разбие, той няма да може да си върне чиповете.

— Не му трябва — рекох. — За него е по-важно да не попаднат в чужди ръце.

— И заради това смята да пожертва такива могъщи фигури като ДжанКла и Апългейт? — учуди се Лосуту.

— За Модри отделните личности нямат никакво значение — изтъкнах. — Теб грижа ли те е, ако изгубиш няколко мозъчни клетки?

— Направо не мога да повярвам, че това се случва — въздъхна Лосуту.

— Е, повярвай ми — отвърнах, докато се опитвах да мисля. Не зная колко Паяци имаше отвън, но със сигурност на приемниците щеше да им е нужно известно време, за да се справят с тях. — Бейта, можеш ли да повлияеш по някакъв начин на машината? Да ускориш или да забавиш хода ѝ например?

— Не — отвърна тя уморено. — Не и оттук.

— Но нали разговаряш с Паяците?

— Не е същото. Може би бих могла, ако се намирам вътре в машината. Но не съм. — Раменете ѝ отново потръпнаха. — И няма никакъв начин да се доберем дотам.

— Защо? — попита Макмикинг.

— Просто защото няма — запъна се тя. — Не съществува коридор между машината и останалата част на влака.

— Но все пак сме свързани, нали? — попитах. — Не можем ли да се доберем до нея отвън?

— Отвън няма въздух — припомни ми Лосуту. — Във всеки случай не е достатъчно, за да дишаме.

— Във всеки вагон има медицински комплекти — продължи да разсъждава на глас Макмикинг. — Сигурно са оборудвани и с кислородни апарати.

— Да — отвърна Бейта, сякаш все още не смееше да дава воля на надеждата си. — Има и по-големи цилиндри, за инцидентно разхерметизиране. Може би ще можем да използваме един от тях, за да създадем атмосфера вътре в машината, ако се доберем до нея.

— Въпросът е как ще отворим вратите? — попитах.

Бейта въздъхна.

— Не можем — рече тя отново с помръкнал глас. — Те са херметически затворени.

— Всичките ли? — обади се Лосуту.

Бейта кимна.

— За да ги отворим, ще ни е нужен някой със сила на ремонтен робот — тя се поколеба. — Всъщност... на покрива на товарните вагони има подвижни прегради за извънгабаритен товар. Тежки са, но не са херметични. Бихме могли да отместим една от тях.

— И все пак продължава да стои въпросът за това как да се доберем до последните вагони, след като пътят ни ще бъде запрещен от цяла тълпа — промърмори недоволно Лосуту.

— Остави това на нас — успокоих го и погледнах към Макмикинг. — Ще участваш ли?

— И още как — отвърна той с мрачна решителност. — Нямам търпение да покажа на този Модри с какви туземци си има работа.

Първата ни задача бе да съберем всички кислородни бутилки, до които можехме да се доберем. Направихме го двамата с Макмикинг, като преровихме останалите купета във вагона. За щастие от пътниците нямаше и следа — вероятно бяха отишли да се бият с Паяците. Бутилките не бяха много, но се надявах да ни стигнат, докато се доберем до машината.

Все още не бях обмислил целия план. Доколкото ми бе известно, когато двамата с Бейта скочихме от вагона, бяхме първите, подали си носовете от движеща се квадрелсова железница. Но да се покатерим на покрива на влак, който се носи с главоломна скорост вътре в тунела, бе поне с една астрономическа единица по-налудничаво. Имаше толкова много неизвестни, че дори не си заслужаваше да ги изреждам, и бях готов да гласувам за барикадата, стига да съществуваше поне малка надежда, че ще я удържим и няма да ни убият.

Освен това открихме и демонтирахме голямата кислородна бутилка за аварийни случаи, която бе споменала Бейта. За щастие бе оборудвана с редуциращ вентил, а също така и с дръжки за носене, които лесно можеха да се преустроят на презрамки. Върнахме се в купето, където струпахме находките си, после извадихме сгънатата носилка. Поставихме върху нея общо четири малки и една голяма кислородни бутилки. Междувременно Бейта и Лосуту също не бяха седели със скръстени ръце. Бяха събрали всички излишни дрехи и завивки, всичко, което би могло да бъде запалено, включително и части от мебелировката на купето.

И с това бяхме готови за новото начинание.

Докато си нагласявах една от малките бутилки на гърба и си слагах маската, отново се сетих, че така и не бях поискал от Паяците оръжие. Повече отвсякога съжалявах за пропуснатия шанс.

— Ах, да не забравим и моите два куфара — рекох на Макмикинг и му ги посочих.

— Божичко, за какво ти е притрябвал багаж? — учуди се той.

— Остави тази грижа на мен — отвърнах, докато ги поставях на носилката. — Бейта? Готова ли си?

— Мисля, че да — рече тя. Все още беше бледа, но гласът ѝ прозвуча твърдо. През какъвто и мрачен тунел да бе преминала, докато бяха умирали Паяците, сега очевидно се съвземаше.

— Директоре?

— Честно казано, цялата тази история никак не ми се нрави — заговори с изморен глас Лосуту. — Да нападнем, може би дори да убием невинни създания, които всъщност не носят отговорност за действията си...

— Мислете за тях като за цели — посъветва го Макмикинг. — Или вражески единици, чудовища с очи на насекоми, каквото ви хрумне. Но не и разумни същества. Започнете ли да разсъждавате по този начин, сте обречен.

— Имам представа какво е да решаващ, когато си на фронтовата линия — сопна се Лосуту. — Просто не ми се иска да го правим.

— Човек невинаги получава онова, което иска — обадох се аз. — Аз например бих предпочел сега тук да са Фейр и неговите командоси.

— Ако беше така, поне щяхме да разполагаме с истински оръжия — рече навъсено Макмикинг. — Защото ако тези Паяци не окажат малко по-сериозна съпротива, няма да стигнем доникъде.

Беше прав, разбира се, носилката едва ли можеше да се окаже сериозна преграда за освирепялата тълпа. Но тя бе всичко, с което разполагахме.

— Ако толкова държиш на оръжия, мога да ти подаря пластмасовите играчки на белидееца — предложих му аз и кимнах към койката, където Бейта ги бе изсипала, заедно с останалия багаж. — Фейр ми ги даде, преди да тръгнем.

— Така ли? — повдигна учудено вежди Макмикинг. — И защо?

Отворих уста... и я затворих.

— Добър въпрос — приближих се към койката и ги взех. „Може би ще ти потрябват“ — бе казал Фейр. Думи, които едва ли биха придружавали поднасянето на безвреден сувенир.

Но малко след това двамата с Бейта бяхме скочили от влака и аз ги бях забравил напълно.

— Виж дали няма да откриеш нещо интересно — казах на Макмикинг и му подадох единия.

Двамата ги разгледахме мълчаливо, докато Лосуту и Бейта надзъртаха над раменете ни. Пистолетите бяха излети от пластмаса, с изключение на декоративния пискюл, завързан за долния край на дръжката, който изглежда бе от синтетична коприна. Пистолетът в ръката ми определено беше празен, но колкото и да го въртях и натисках, не открих нищо, което да ми даде някаква идея за какво би могъл да се използва. Пък и как иначе щяха да преминат през сензорите на Паяците. Удължената и удебелена цев бе запушена откъм дулото, а по дължината ѝ имаше гумени ленти, сякаш за допълнително подсилване. Но съвсем недостатъчни да го превърнат в оръжие, като се имаше предвид колко е леко.

Освен... прокарах пръсти по цепнатината между края на цевта и дръжката.

— Дали не могат да се разглобят? — попитах и в същия миг натиснах с пръст цепката. Отдолу се показаха две малки дупки, захванати с щифтове и умело прикрити от ръба на пластмасовата дръжка.

— Това какво е? — попита насмешливо Лосуту. — Полицейска палка играчка?

— Нещо далеч по-добро — уверих го, докато откачвах цевта и развивах капачката от вътрешната ѝ страна. Сетне я подадох на Бейта. — Дръж. Напълни я с вода. Догоре, и гледай да няма мехурчета. И другата също, Макмикинг.

— Добре де, така ще станат по-тежки — съгласи се Лосуту, докато Бейта пълнеше пластмасовите цилиндри с вода. — Но въпреки това са твърде къси, за да ги използвате за палки.

— Гледай и се учи — рекох му, после се надвесих над дръжката и се заех да развързвам пискюла. — В разузнаването на времето правехме проучвания за подръчните средства, които биха могли да се използват като оръжия на квадрелсовата железница. Изглежда белидейците бяха измислили нещо по-добро.

Развързах напълно пискюла и когато го разплетох докрай, получи се късо и здраво въженце. Бейта се върна с напълнените с вода

цилиндри. Казах ѝ да ги държи, после прекарах връвчицата през дупките в издатините на всяка една от тях. Оставих свободно въженце от няколко сантиметра, после го завързах на здрав възел.

— Ето, готово — обявих накрая, вдигнах двете палки и ги дръпнах, за да проверя дали съм вързал добре връвта. — Макар импровизирано, напълно готово за бой нунчаку.

— Проклет да съм — възкликна Лосуту, който изглеждаше впечатлен. — Паяците знаят ли за това?

— Едва ли — рекох. — Но не ме интересува. Макмикинг? Ти или аз?

— Аз — рече той решително, взе нунчакуто и го размаха пробно. Завъртя го още веднъж, по-силно, сетне нанесе с него лек удар.

— Това ще свърши чудесна работа — обяви той. — Видяхте ли, директоре? Човек понякога получава това, което иска.

Лосуту не отговори.

— В такъв случай аз ще управлявам носилката — рекох и извадих дистанционното.

Коридорът беше пуст, докато вървахме към задната част на вагона. Маневрирах с носилката между разместените столове, а Бейта и Лосуту събираха всякакви отломки, които биха могли да се използват за огън, и ги трупаха отгоре. Прекосихме вестибюла и стигнахме бара.

И тук се натъкнахме на сцена, достойна за филм на ужасите. В три различни краища на помещението добре облечени джурианци, халки, белидейци и цимахейци бяха обкръжили в плътен кордон по няколко Паяка и ги унищожаваша систематично, методично и мълчаливо, с каквито подръчни оръжия разполагаха. Удряха ги с юмруци, с части от маси и столове.

Чух зад гърба си болезнения вик на Бейта и усетих, че е на предела на силите си. Улових я за ръката, притеглих я към мен и продължих.

Изминахме само няколко крачки, когато някой от приемниците ни забеляза и цялата тълпа се обърна към нас. Приготвих се мислено за бой, но Модри изглежда в момента имаше по-важни занимания. Отново в идеален синхрон приемниците се обърнаха към жертвите си и подновиха прекъснатото клане.

— Какво правят? — попита Лосуту. — Не разбират ли кои сме?

— Разбира се, че са наясно — промърморих. — Нали са част от групов разум. Каквото вижда един, вижда целият Модри. Той вероятно смята, че вече сме обречени. — Кимнах към бара. — Ти и Макмикинг — тръгвайте.

Лосуту се поколеба, откъсна се неохотно от мен и Бейта и последва Макмикинг към бара, където двамата изчезнаха в малкия склад отзад. Не свалях очи от вилнеещата тълпа, следейки зорко за всякаква проява на агресия към нас, като същевременно се опитвах да не мисля за това, което правеха. Беше ясно, че тези Паяци са обречени и че нямаше никакъв начин да им помогнем. Но от това не ми ставаше по-леко.

Две минути по-късно Макмикинг и Лосуту се появиха, натоварени с бутилки запалителна течност за *фламбе скински*.

— Чудесно — рекох и се заех да им помогна в прехвърлянето им върху носилката. Когато приключихме, продължихме напред и прекрачихме необезпокоявани във вагон-ресторанта.

Тук вървеше същият зловец спектакъл, само дето тълпата изглежда се състоеше предимно от пътници втора класа.

— Някой да знае колко вагона има композицията? — попитах, когато наближихме отсрещната врата.

— Единадесет, без да броим товарния — отвърна Макмикинг. — Три зад нас, остават осем.

— Да се надяваме, че докато ги пресичаме, Модри няма да си промени отношението към нас. Да спрем тук за малко — рекох, щом се озовахме от другата страна на вратата. — Изсипете съдържанието на бутилките върху носилката.

— Нали разбираш, че това няма да ги забави особено — предупреди ме Лосуту, докато изпразвахме съдържанието на шишетата със запалителна течност. — Пък и така по-бързо ще надушат какво става.

— Вероятно — съгласих се неохотно. — Но по-добре така, отколкото Модри да ни гледа, докато го правим. Всяка стъпка може да ни спечели по малко време.

— С тази приключихме — обяви Макмикинг, след като изпразни и последната бутилка. — Да тръгваме, преди да се заинтересува какво правим.

Следващият вагон беше първият от втора класа. Тук имаше съвсем малко пътници, повечето с рани и синини по ръцете и краката, където ги бяха удряли защитаващите се Паяци. Липсващите пътници вероятно бяха онези, които бяхме видели във вагон-ресторанта. Освен това забелязах тленните останки на четирима Паяци.

За щастие тази пасмина не изглеждаше достатъчно силна или организирана, за да ни спре. Във всеки случай никой от тях не понечи да го стори, докато прекосявахме вагона. За разлика от предишната група обаче, тези ни следяха внимателно, докато минавахме покрай тях. Изглежда Модри държеше да разбере какво сме намислили. Стигнахме поредния коридор между вагоните. Следващият вагон не се отличаваше особено от предишния, само дето пътниците бяха малко повече. Тук преброихме общо шест убити Паяка. Зачудих се колко ли са останали на този етап. Бейта все още се гърчеше от време на време конвулсивно, та явно битката не беше приключила.

Тъкмо стигнахме средата на вагона, когато късметът ни се изчерпа напълно.

Бях забелязал разликата още щом се появихме във вагона. В предишния приемниците просто ни наблюдаваха, без да правят каквито и да било опити да ни спрат. Тук обаче ние станяхме център на вниманието веднага щом носилката се появи на пътеката.

И за разлика от предишните два вагона този не беше населен само с ранени и пострадали. Повечето явно наистина бяха участвали в стълкновенията, но със сигурност бяха готови и за втори рунд.

Бейта също го забеляза.

— Франк? — прошепна тя уплашено.

— Не спирай — наредих ѝ аз. — Макмикинг?

— Готов съм — обяви той, заобиколи Лосути и застана отпред.

— Нали каза, че този групов разум чува и вижда всичко, което чуват и виждат отделните тела. Това важи ли и за усещането?

— Така смятам — рече Бейта.

— Добре — кимна с мрачно задоволство Макмикинг. — Да видим дали ще му хареса болката.

Седалките във втора класа не бяха така подвижни, като тези в първа, но все пак можеха да се местят и приемниците бяха очистили голямо пространство в средата. Очаквах, че Модри ще пристъпи към действие, преди да достигнем открития участък, и не се излъгах.

Носилката тъкмо бе преминала покрай последните два реда от тази страна на вагона, когато група от десет джурианци и халки се надигнаха и закрачиха с привидно лениви движения към средата, за да ни препречат пътя. Някои от тях носеха отломки от маси или столове, докато металните тръби в ръцете на други вероятно бяха откъснати крайници на Паяци. По-едричките смятаха да се уповават само на юмруците си. Погледнах през рамо, за да установя, че зад нас се приближава втора подобна група.

— Продължавайте напред — подкани ни Макмикинг и пое право срещу първата група. Докато го гледаха как идва, лицата им изглеждаха странно умиротворени, ала въпреки това вече вдигаха оръжията си, за да го нападнат.

Но той не им даде шанс да го сторят. Макмикинг беше на две крачки от тях, когато извади нунчакуто изпод сакото си и го стовари върху главата на най-едрия халка.

Извънземният се олюля и аз видях как по цялата група преминава болезнена вълна. Макмикинг не остави на Модри възможност да се съвземе, а продължи да върти нунчакуто и да го стоварва върху ръце, гърди, корем и глави, като се целеше предимно в невралгичните точки.

Двама цимахейци, които досега седяха отстрани, се надигнаха и тръгнаха към мен. Сграбчих едно от шишетата със запалителна течност, обърнах го с гърлото към тях и го стиснах, заливайки лицата им с течност. Те изреваха, инфразвуков вик, който ме блъсна неусетно в главата, и аз се олюлях, но видях, че са впили ръце в очите си.

— Размърдай се! — извика Лосуту и ме бутна напред. Видях, че Макмикинг ни е разчистил пътя, подкарах носилката и се затичах след нея. Тъкмо преминавахме през разбитите редици, когато...

— Зад теб! — извика Макмикинг.

Обърнах глава. Втората група се приближаваше бързо, но съдейки по лицата им, бяха получили нови разпореждания. Извадих нова бутилка, излях съдържанието ѝ на пода, наведох се и подпалих течността със запалката.

Лумнаха синкави пламъци, които накараха противника да спре. Изпразних още една бутилка върху огъня, после Лосуту ме дръпна и двамата побягнахме назад.

— Това няма да ги задържи дълго — лъхтеше Лосуту. — Достатъчно е Модри да накара неколцина от тях да легнат върху пламъците, за да образуват мост.

— Може би. Но не забравяй, че той усеща същата болка, която изпитват приемниците, а изгарянията не са нещо, на което не обръщаш внимание.

— Ще говорим или ще вървим? — изръмжа недоволно Макмикинг.

— Ще вървим — отвърнах. — Сега аз водя.

Той се намръщи, после кимна. Вдигнах запалката пред мен и бутнах вратата между втора и трета класа.

Те ни очакваха, строени в полукръг и увили лицата си с кърпи, за да се запазят от огъня. Всичките бяха въоръжени с подръчни средства. Зад тях виждах да прииждат още приемници.

— По дяволите! — изругах.

— А ти какво мислеше? — попита ме Макмикинг. — Това е последното място, където биха могли да ни спрат.

— Какво ще правим? — попита Лосуту.

Приемниците все още стояха неподвижно, очевидно очаквайки ние да предприемем първата крачка.

— Няма друг начин — промърморих. — Какво пък, огнен експрес?

— Огнен експрес — съгласи се Макмикинг.

Поех си дълбоко дъх, стиснах Бейта за ръката и поднесох пламъка към далечния край на носилката.

Багажът отгоре се обгърна за миг в пламъци, в началото синкави от запалителната течност, после жълти, заради разпалените отдолу материали. Стиснах по една бутилка във всяка ръка, намръщих се от горещината, която ме лъхна в лицето, и се хвърлих напред.

Тройният полукръг отстъпи пред пламтящата носилка. Но докато я насочвах към средата на вагона, приемниците се скупчиха отстрани, готови да ни ударят във фланг. Насочих по една бутилка във всяка посока и ги стиснах, прицелвайки се със струята така, че да може да се запали от огъня върху носилката. Течността се разпали мигновено и противниковите редици се сепнаха, когато двама от тях изведнъж бяха обхванати от пламъци.

Макар и кратко, стъписването им бе достатъчно, за да спечелим известна преднина. Но само след няколко секунди те се хвърлиха напред и този път знаех, че нищо няма да ги спре. Чувах зад гърба си ритмичните удари от нунчакуто на Макмикинг, дочувах и хрущене от строшени кости, но дори това не беше достатъчно.

Оставаше ни само още една възможност.

— Маските! — извиках на останалите, като същевременно извадих още една бутилка със запалителна течност и си нахлузих маската със свободната ръка. Изпразних съдържанието на бутилката право в лицето на най-близкия джурианец и същевременно го изритах в гърдите. — Сложихте ли ги? — попитах през рамо.

В отговор чух три приглушени потвърждения.

— Бейта, тръгвай! — викнах и мислено кръстосах пръсти, докато над нас се издигаха десетина импровизирани оръжия. Изведнъж от предния край на носилката се чу тихо изпукване. Най-близките приемници застинаха по местата си, опитвайки се да си поемат мъчително въздух, с объркани изражения. Групата зад тях продължаваше да ги бута напред, но после и техните усилия замряха. Пригответих се да нанеса нов удар с крак, но в този момент, като по команда, всички приемници във вагона рухнаха на пода.

— Божичко! — възкликна все така приглушено Лосуту. — Какво беше това?

— „Саарикс-5“, в дръжките на моите куфари — отвърнах, като се стараех да дишам бавно и спокойно вътре в маската, което не беше никак лесно. — Малък подарък от Паяците.

— Ами че те са... — запелтечи объркано Лосуту. — Те всичките са...

— Предпочиташ ние ли да сме мъртъвците? — изръмжа Макмикинг.

— Не, разбира се. Но това...

— Те вече бяха мъртви — рекох му аз, докато прекрачвах няколко халкски трупа. Поне засега Модри не проявяваше желание да праща подкрепления. — Дори ако по някакъв начин бяхме успели да спрем влака, Модри нямаше да ги остави да живеят. Видели са твърде много, за да ги пусне на свобода.

— Сигурно си прав — промърмори под маската Лосуту.

— Чудовища с очи на насекоми, нали не си забравил? — припомни му Макмикинг. — Имаме ли още от това нещо?

— Да — отвърна Бейта. В гласа ѝ, за разлика от този на Лосуту, се долавяше мрачно задоволство. Беше успяла да отвърне на удара на Модри, при това доста болезнено. Малко отмъщение, след като бе присъствала на кончината на Паяците.

— Хубаво ще е да го запазите за някой важен момент — посъветва ни Макмикинг. — Успяхме да се отървем от част от тази пасмина, но сигурно има още много.

— А вие се постарайте да не си сваляте маските — обърнах се към всички. — Саариксът остава поне още известно време полепнал върху дрехите, преди да се окисли.

— Имаме ли достатъчно кислород, за да стигнем до машината? — попита Лосуту.

— Би трябвало — отвърна Бейта.

— По пътя можем да вземем още резервни бутилки — предложих, докато отворях вратата към поредния коридор. Макмикинг застана до мен и двамата влязохме в следващия вагон.

Бяхме стигнали трета класа, където креслата бяха подредени в редици. Както Макмикинг бе посочил, това щеше да попречи на приемниците да разчистват терен, където да ни нападат. И наистина, изглежда Модри се беше отказал от тази тактика. Като изключим останките на два Паяка, запокитени в близкия ъгъл, вагонът изглеждаше пуст.

— Внимавай — предупредих Макмикинг, докато вървахме между редиците. — Може да са се скрили зад седалките.

— Надявам се да е така — отвърна той с усмивка. Разбирах спокойствието му, в тясното пространство не можеха да му се нахвърлят на голяма група, а поединично лесно щеше да се справи с тях с помощта на нунчакуто.

— Директоре, погрижете се за запасите с кислород.

— Разбрано — отвърна с готовност Лосуту и отвори капака на аварийния комплект, за да извади отвътре кислородната бутилка.

Когато ни настигна, двамата с Макмикинг вече бяхме стигнали далечния край на вагона.

— Чисто е — извика Макмикинг. — Каквото и да е намислил, няма да става тук.

Следващият вагон беше същият — останките от няколко Паяка и нито следа от врага. Отново Макмикинг вървеше напред, докато Лосуту спря за поредната кислородна бутилка.

Тъкмо беше отворил капака, когато вратите на едно купе в близкия край се плъзнаха встрани и отвътре изскочиха двама едри халки.

— Комптън! — извика Лосуту и се завъртя, но кракът му се закачи в подпората на седалката и той изгуби равновесие. — *Комптън!*

Зарязах дистанционното и се хвърлих да му помагам. Но халките стигнаха първи до него. Единият от тях го сграбчи за яката и го изправи грубо на крака, после го завъртя и обвини шията му с ръка.

— Спри или ще умре! — изръмжа той.

Нямаше време за мислене, нито да спирам, за да потърся друг начин да го спася. Продължих да се нося по инерция, вдигнах ръце, сграбчих Лосуту за челото и блъснах главата му назад. Тилът му се врязва в лицето на извънземния, който нададе болезнен вик и се олюля. Другият халка също потръпна, което ми подсказа, че е изпитал болката на своя другар, но аз вече бях до него и му нанесох два отсечени удара с лакът в шията. Докато политаше назад, насочих вниманието си към първия, сграбчих ръката, която бе обвинил около врата на директора, и я извих настрана, като същевременно го праметнах върху близките седалки. Още един удар през шията и той замря неподвижно.

— Добре ли си? — попитах Лосуту, докато му помагах да се изправи. — Всичко е наред — добавих към Макмикинг, който бе застанал до мен.

— Надявам се — отвърна Лосуту, смръщил вежди над маската. — Тези типове не си поплюват.

— Само дето тактиката им куца — посочи Макмикинг. — Трябваше да ни нападнат неочаквано.

— Ами те точно това се опитвах да направят — рекох мрачно. — Всъщност, забелязахте ли, че внимавах да не бутнат маската на Лосуту?

— И на мен ми направи впечатление — кимна Макмикинг.

— Хитро.

— Кое е хитро? — попита Лосуту.

— Надявали са се да използваме последните си резерви от „Саарикс-5“, за да те освободим — обясних му и извадих

дистанционното. — Остават два вагона. Някакви идеи къде може да ни чакат?

— Предполагам, че и в двата вагона ще има засади — отвърна Макмикинг, когато приближихме вратата. — Помнете, те не знаят с какви запаси от отровния газ разполагаме.

— Прав си — кимнах. — Това може да ни е от полза.

— Как? — попита Лосуту.

— Ще видиш — успокоих го. Отворих вратата и вкарах носилката в коридора. Макмикинг зае позиция и отвори следващата врата.

Те отново ни очакваха, мълчалива линия от извънземни, запречили прохода между седалките. Четиримата джурианци отпред бяха въоръжени с разкривени метални парчета, останки от разчленената сфера на някой нещастен Паяк.

— Сега какво? — попита тихо Лосуту.

Вместо отговор вдигнах ръка.

— Здравей, Модри — извиках. — Преди да направиш нещо необмислено, нека си поговорим.

22.

В началото не последва отговор. Наблюдавах как по лицата на приемниците се менят различни изражения, после всички застинаха в каменна маска.

— За какво искаш да говорим? — попита най-близкият джурианец.

— Ще ти предложа една сделка — отвърнах.

— Франк? — обади се колебливо Бейта.

— Тихо — рекох й аз. — Зная какво правя.

Джурианецът щракна с клюн.

— Нима смяташ, че има какво да предложиш?

— Разбира се. Виждаш ли, мога да ти позволя да спечелиш този рунд. А мога и да го превърна в чиста загуба на време и усилия.

— Обясни.

Махнах с ръка към носилката.

— Разполагам с достатъчни запаси от отровния газ, за да унищожа всички приемници отгук до края на композицията. Вече видя как действа саариксът. Знаеш, че съм способен.

— Дори да ги избиеш, ти пак ще умреш.

— Така е — свих рамене. — Въпросът е дали ти ще умреш.

По редицата на противника премина конвулсия.

— Виждам, че си наясно с проблема — продължих. — Ако този мозъчен сегмент умре, без да съумее да предаде информацията, че инфочиповете са у нас, никога няма да намериш покой. — Посочих малката тълпа. — Всъщност, подозирам, че тъкмо това е причината да ни нападнеш. Изведнъж си осъзнал, че се насочваме право към перския вагон и аванпоста на ДжанКла. Ако избием всички приемници и разрушим корала, този мозъчен сегмент ще стане история.

— Добре, съгласен съм — обяви джурианецът. — Можеш да се върнеш във вагона си и да изчакаш там смъртта.

— Какво великодушно предложение — отвърнах сухо. — Само че преди това трябва да вземем някои неща от багажното.

По тълпата отново премина вълнение.

— Не — заяви твърдо джурианецът.

— Както решиш — рекох. Пресегнах се и вдигнах куфара от носилката. — Ето, това е за теб. Тук ли да го оставя, или да го хвърля в средата на вагона, където ще подейства по-бързо?

— Почакай — изръмжа джурианецът. — Какво толкова ти е притрябвало от багажното?

— Колодата с карти — подхвърлих насмешливо. — Какво те интересува? Нали и без това всички ще умрем?

Отново настъпи пауза... и изведнъж Бейта ме улови тревожно за ръката.

— Франк, онзи Паяк — прошепна тя. — Мисля, че е още жив.

Погледнах към купчината метал, която ми сочеше.

— Шегуваш се.

— Не — настоя тя. — Умира, но все още е жив.

А само Паяците можеха да управляват железницата. Ако успеем да го отнесем в първа класа, може би щеше да ни се размине пълзенето по покрива в стил Дивия запад.

— Добре — обяви джурианецът. — Позволявам ти да преминеш.

Тълпата започна да отстъпва и да се подрежда между седалките.

— Почакай малко — отвърнах. — Ако смяташ да ни пропуснеш през това менгеме, забрави. Всички да се отдръпнат чак до втория товарен вагон и да останат там. Всички, казвам.

— Вече ти дадох думата си — възрази джурианецът.

— И смяташ, че ще ти повярвам? Хайде, размърдай се. И остави това нещо да си лежи там — посочих смачкания Паяк.

— Не искам да го разчлениш за още оръжия.

Приемниците заобиколиха мълчаливо неподвижния Паяк и се изнизаха един по един през задната врата. Във вагона за миг се възцари тишина.

— Тази работа не ми харесва — промърмори пръв Лосуту.

— Прекалено лесно се отказаха.

— Съгласен съм — присъединих се аз. — Макмикинг?

— Ще проверя — той вдигна нунчакуто и изтича при вратата. — Чисто е — докладва оттам. — Да тръгваме, преди да си е променил намеренията.

Кимнах и придвижих носилката напред, като спрях, когато се приближих до умирация Паяк.

— Директоре, ще ми помогнете ли? — попитах, докато се навеждах над деформираната сфера.

— Какво ще правим с това? — учуди се Лосуту.

— Ще го вземем с нас — отвърнах. — Бейта казва, че е още жив.

— Ще може ли да спре влака? — попита Лосуту.

— Не и оттук — обясни Бейта. — Но ако го отнесем в машината, двамата бихме могли да я вземем под контрол.

— Хайде, побързайте — подкани ни нетърпеливо Макмикинг. Той хвърли изпълнен със съмнение поглед на Паяка. — Наистина ли се надявате, че ще излезе нещо от тази работа?

— Може и да се окаже полезен — рекох. — Да го качим на носилката.

Положихме Паяка върху носилката с крака, насочени напред.

— Добре, отварям вратата — обяви Макмикинг. — Да видим какво ни чака там.

Предполагах, че ще видим тълпа от приемници, готови да ни нападнат, и толкова по-изненадан бях, когато видях само редове от празни седалки в трета класа.

— Прекалено лесно — промърмори Макмикинг, докато оглеждаше пустия вагон. — Намислил е нещо.

— Зная — отвърнах. — Провери тоалетните.

Той застана до най-близката врата и я дръпна рязко. Бърз поглед вътре и я затвори.

— Чисто.

— Какво пък, не ни остава друго, освен да продължим нататък. Ти си прав, но внимавай! Бейта, бъди готова с отровния газ.

Макмикинг тръгна в прохода между седалките, като и този път ги проверяваше една по една. Вървах на няколко крачки зад него, тъй като не исках групата ни да се раздалечава прекалено.

Бяхме по средата на вагона, когато двама халки изскочиха ненадейно иззад редицата точно пред Макмикинг и се хвърлиха срещу него. Макмикинг повали първия с нунчакуто, после отстъпи назад и се извърна към втория.

И в този момент от дъното на вагона наизскача цяла тълпа от мордански приемници, скрити зад всички редици. Бяха въоръжени с

части от Паяци и действията с идеален синхрон.

Главната им цел беше Макмикинг, който след минута се озова под купчина от отломъци. Сграбчих Бейта за ръката и я дръпнах зад ненадеждното прикритие на носилката и в същия миг над главата ми прелетя парче от крака на Паяк.

— Действай! — извиках.

Не се наложи да повтарям заповедта. Още преди върху нас да се изсипе вторият залп от отломъци, чух тихо изпукване, последвано от съскане, което ми подсказа, че Бейта е задействала устройството във втората дръжка. Притиснах я плътно към мен и се помолих Макмикинг да не е забравил да си нагласи маската.

Още две парчета префучаха над главите ни, после шумът взе да утихва. Надигнах предпазливо глава.

И този път отровният газ си бе свършил работата. Приемниците бяха мъртви.

Но с това бяхме изиграли и последния си скрит коз.

— Не стойте там — долетя до нас приглушеният глас на Макмикинг. — Измъкнете ме оттук.

Погледнах към него. Почти бе заровен под купчина отломъци.

Двамата с Бейта заобиколихме носилката и му се притекохме на помощ. След минутка беше свободен.

— Добре ли си? — попитах, докато го дърпах да се изправи.

— Нищо ми няма — изсумтя той и размърда пробно ръце. — Вторият халка бе така мил да поеме върху себе си част от ударите.

— Много любезно от негова страна — рекох и погледнах през рамо. Лосуту се приближаваше към нас по прохода, намръщил очи над маската.

— Какво има? — попитах.

— Прегледах медицинския комплект — отвърна той. — Бутилката и маската са изчезнали.

— Страхотно — въздъхнах и почувствах, че стомахът ми се свива. За всеки случай огледах натръшканите около нас тела. Нито едно от тях не беше с маска.

— Все още не сме проверили комплекта в последния вагон — припомни ми Макмикинг. — Което означава, че могат да разполагат с две бутилки.

— Три, ако е имало и в перския — отбелязах. — Питам се какво ли ще прави с тях.

— Нищо добро — изръмжа Макмикинг. — Колкото по-бързо се махнем оттук, толкова по-добре.

— Съгласен. Искаш ли този път аз да водя атаката?

— Не, вече започнах да свиквам — той размаха захилено нунчакуто. — Ти се занимавай с носилката.

Огледах тесния проход и лежащите в него тела.

— Бейта, нашият Паяк още ли е жив?

— Да, почти — отвърна тя.

— Тогава ти и директор Лосуту поемете количката — наредих, свалих голямата бутилка върху най-близката седалка и се заех да си я поставям. — Макмикинг?

— Чисто е — извика той иззад вратата.

— Добре — пъхнах ръце в презрамките и вдигнах тежката бутилка на гръб. — Тръгвам.

Никой не ни чакаше в багажното. Поне не се виждаше.

— Бъдете нащрек — предупредих другите, докато се озъртах.

— Можеш да разчитаеш на мен — увери ме Макмикинг, докато заобикаляше контейнерите и надничаше зад тях. — Къде точно са онези капаци?

— Ето там — Бейта посочи нагоре, докато двамата с Лосуту полагаха Паяка на пода. — Трябва да разместим малко онези сандъци.

— Или да се изкатерим по мрежата — предложих и извих глава да огледам капациите. Бяха доста големи, а Бейта бе споменала и че са тежки. — Някаква представа как се отварят?

— Защо не използваме това? — Лосуту повдигна заострения край на един от краката на Паяка.

— Може и да свърши работа — казах. — Ако се покатерим горе...

— Комптън? — чух един глас от дъното на вагона. — Франк Комптън?

Извърнах се рязко. Този глас...

— Фалк Растра?

— Да — отвърна Растра. — Моля ви... не съм въоръжен. Искам само да поговорим.

— Не — отвърна Макмикинг, преди аз да успея.

— В никакъв случай — подкрепи го Лосу. — Това е примамка. Със сигурност беше прав. Знаех си, но...

— Излез оттам, за да можем да те видим — извиках.

Настъпи кратка пауза, сетне Растра пристъпи иззад контейнерите в далечния край на вагона.

— Не съм въоръжен — извика той отново и вдигна ръце, като започна да се приближава към нас. — Правите голяма грешка.

— Правя ги непрестанно — уверих го аз. — Привикнал съм с това.

— Не, говоря сериозно — продължи да настоява той. — Модри не е злото, подло същество, което изглежда си представяте.

— Всичко това от личен опит ли го знаеш? — попитах, докато разкопчавах презрамките и полагах кислородната бутилка на пода.

— Всъщност, точно така — отвърна той и пристъпи още крачка напред. — Живея с част от него в себе си още откакто ме произведоха във *фалк*.

— Какво съвпадение — подметнах и заставах зад Макмикинг. — Аз пък си имах работа с цяла тълпа от него през последния половин час. Не мога да твърдя, че преживяванията ми бяха от приятните.

— А ти какво очакваше? — възрази Растра. — Заставаш на страната на хора, които се опитват да го убият.

Наведох се към Макмикинг.

— Върни се при другите — заповядах му шепнешком. Докато ръката ми беше зад гърба му измъкнах от джоба си малкия инструмент с множество приставки и разгънах острието. — Сигурно се опитва да ни отклони вниманието преди атаката.

— Искаш ли да го поваля с един удар и да приключим с това?

— Не, не ми се ще да стигаме чак дотам — отвърнах и прехвърлих инструмента в дясната си ръка. — Мога и сам да се справя с проблема.

Макмикинг кимна и отстъпи.

— Опитват се да го убият, защото той иска да управлява галактиката — извиках на Растра, като вдигнах небрежно дясната си ръка и я положих на близкия контейнер. Точно зад ъгъла, където Растра не можеше да ме види, пъхнах острието под мрежата и започнах да я режа. — А освен това е намислил да направи същото и с мен.

Растра щракна укорително с клюна.

— Само защото иска да те направи член на неговата общност — поправи ме той. — Комптън, бъди искрен, от колко време не си бил част от нещо наистина важно?

— Това е встрани от темата — изтъкнах и продължих небрежно да разширявам отвора. Бях прерязал вървите докдето ми стигаше ръката, смъкнах ножа надолу и продължих в тази посока. — Пък и никога не съм смятал робството за достижение на цивилизацията.

— Това не е робство — продължи да спори той със спокоен и настойчив глас. — Сигурен съм, че Паяците и белидейците са ти казали нещо друго, но те не са прави. Модри никога не се намесва в действията ти, освен ако не е абсолютно необходимо. Както беше на междинна станция Керфсис — помниш ли? Тогава той повика войниците, реагира по-бързо, отколкото аз бих могъл, и им забрани да те убия.

— Спомням си — признах. — Предполагам, че точните му думи са били: „Не убивайте *това*“. Ако наистина е така, радвам се, че ме оценява толкова високо.

— Той беше смутен — заговори отново Растра и в гласа му се долови безсилие. — Нима ще градиш преценката си върху прибързани думи? При това думи, които са ти спасили живота?

— Че на какво друго да я градя? — попитах, усещайки как под яката ми се стича пот. Време беше да преминем към следващата фаза от операцията, но не можехме, докато Растра ни се изпречваше на пътя. В мига, когато Модри разкрие плановете ни, той щеше да хвърли срещу нас всички налични сили.

— Гради я върху това, което той може да ти даде — посъветва ме Растра. — Възможности, които няма да получиш никъде другаде. Информация, с която твоите началници не разполагат, получена от разум, който може да бъде навсякъде и да вижда всичко. И най-важното, обещанието за абсолютен мир.

Намръщих се.

— Мир?

— Ами да, какъв смисъл от конфликти, когато приятелите на Модри ще седят на всяка маса за политически преговори в галактиката? Най-сетне и завинаги ще просъществува истинската хармония между расите.

— Звучи като Царството небесно — кимнах. — И всичко това благодарение на сътрудничеството ни с Модри?

Той щракна вдъхновено с клюн.

— Точно така.

Поклатих глава в израз на привидно учудване.

— Бива си те. Много те бива. Виждам, че си научил репликите на добрия приятел на цялото човечество.

— За какво говориш? — попита Растра и люспите на лицето му настръхнаха. — Това съм аз, твоят стар приятел *фалк* Растра.

— Моят стар приятел беше *тас* Растра, Модри — поправих го аз. И доколкото виждам, всичко, което е останало от него, е тялото.

— Комптън... Франк... чуй ме.

И в този миг Модри спусна капана.

Чух зад гърба си внезапно шумолене на дрехи и когато се извърнах, видях ЙирТукОо, телохранителя на ДжанКла, да се подава от купчината сандъци зад мен и да скача на пода между Лосути и Бейта, а на лицето му лъщеше една от липсващите кислородни маски. Той зашлеви небрежно с лявата си ръка Лосути през лицето и го повали на пода, докато с дясната смъкна по същия начин Бейта. Прекрачи рухналото тяло на Лосути и в този миг Макмикинг се хвърли към него...

Отново шум зад гърба ми и когато се обърнах, открих, че Растра е нахлузил маска на клюна си и ме напада. Изругах гневно, прерязах с едно рязко движение останалата част от мрежата и забих острието в стената на един от сандъците. Сетне стиснах здраво дръжката на инструмента и прехвърлих цялата тежест на тялото си наляво.

Сандъкът, който дърпах, се подаде през разрязания от мен отвор в мрежата, тези над него се разклатиха и целият куп се изсипа в прохода. Успях да зърна за миг изненадания поглед на Растра, след което лавината от рухващи сандъци го покри напълно. Освободих ножа и се върнах при останалите.

Досега не бях видял Макмикинг да се затрудни от нещо. Но изглежда умората от преживяванията си казваше тежката дума или сблъсъкът в предния вагон го бе изтощил повече, отколкото си даваше сметка. Още докато се извъръщах, за да му се притека на помощ, ЙирТукОо се шмугна под разгънатото нунчаку и удари с юмрук Макмикинг в лицето. Макмикинг се олюля назад, спъна се в

повредения Паяк, а нунчакуто изхвърча от парализираната му ръка. Стиснах ядно зъби, прехвърлих ножа в позиция за мушкане и ускорих крачка. ЙирТукОо ме забеляза навреме, извърна се и зае бойна стойка, а аз можех да зърна самодоволната усмивка под прозрачната му маска.

Ала в този съвсем кратък миг видях и нещо, което той не виждаше. Напълних рязко гърдите си с въздух и нададох оглушителен рев, за да го предизвикам да гледа към мен.

Вик, който напълно заглуши шума от пристъпващата зад него Бейта. Тя скъси с бърз скок дистанцията и му се метна на гърба. Обгърна шията му с ръце и забодя колена в гърба му, след което дръпна рязко.

Вероятно това бе последното нещо, което ЙирТукОо бе очаквал — че някой, когото е повалил със силен удар, ще се възстанови толкова бързо и дори ще събере сили, за да го атакува. Той понечи да я улови за ръцете, осъзна, че съм твърде близо и се опита отново да заеме отбранителна стойка.

Но преди да го направи, аз вече бях до него.

Има доста малко уязвими места в телата на халките, още по-малко такива, които да могат да бъдат поразени с ножче като моето. За негово съжаление обаче аз ги знаех до последното. Две бързи и точни мушвания и всичко приключи.

— Добре ли си? — попитах Бейта, докато избутвах тялото на телохранителя настрани и ѝ помагах да стане. Дясната страна на лицето ѝ, където я бе зашлевил с опакото на ръката си, бе отекла и зачервена.

— Надявам се — отвърна тя с разтреперан глас. — Какво стана с другите?

— И на мен ми се размина — рече Лосуту, който също се надигаше от земята. — О, не — извика той и посочи с ръка. — Погледнете!

Проследих изпружения му пръст до дясната ръка на ЙирТукОо. Между пръстите му се подаваше малко късче корал.

Стомахът ми се сви, докато мислено проигравах последните действия на ЙирТукОо. Беше ударил Лосуту с лявата си ръка — дотук нищо страшно. С дясната бе зашлевил Бейта, но с опакото, което означаваше, че не би могъл да ѝ причини нищо.

А след това бе ударил Макмикинг.

Чух зад мен сподавено стенание и се извърнах. Макмикинг тъкмо се изправяше на крака.

— Ама че късмет извади този — промърмори той. — Случайно ме завари неподготвен. Какво стана?

— Двамата с Бейта го довършихме — рекох и впих поглед в лицето му. Видях малка, червена резка точно над маската, в самия край, където опираше върху кожата.

— Изглежда ударът е попаднал върху маската — промърмори обнадеедено Бейта до мен.

— Да — кимнах с натезало сърце. — Но не напълно.

— За какво говорите? — попита настойчиво Макмикинг и вдигна ръка към лицето си. Когато я отдръпна, върху пръстите му имаше размазана кръв. — По дяволите! Това да не е същото, за което си мисля?

— Не зная — рекох. — Може да е от ръката.

— Съмнявам се — въздъхна той. — Какво пък, да приемем нещата такива, каквито са. Вие тръгвайте. Искате ли да ви помогна с отварянето на капациите?

— Няма да те изоставим — заяви решително Лосути. — Аз няма да го позволя.

— Нямате избор — възпротиви се спокойно Макмикинг. — Аз вече съм един от тях. Или скоро ще бъда.

— Но не и в близките дни и седмици — посочи Лосути. — Така ли е, Комптън? Сигурно ще успеем да го откараме навреме в някоя болница.

— В болницата с нищо не могат да му помогнат — поклати натъжено глава Бейта. — Лекарите дори няма да знаят какво да търсят.

— Ами твоите приятели — Паяците? — попитах я аз. — Те не знаят ли как да му помогнат?

Тя се поколеба. Само за миг, но това бе достатъчно.

— Не — рече. — Съжалявам.

— И все пак му остават няколко дни или седмица, нали? — продължих. — Въпреки че не можем да му помогнем, бихме могли да го вземем с нас.

— И после какво? — попита Макмикинг. — Все някога ще трябва да ме убиете.

— Мислех си, че ще ни е нужен опитен екземпляр, за да докажем нашата теза — рекох.

Лосути ме погледна стреснато.

— Комптън, ти си един арогантен, безсърдечен...

— Спести си усилията — прекъсна го Макмикинг. — Той е прав. Добре, идвам с вас. Не е ли време да се заемем с капака?

— Да опитаме — кимнах. — Бейта, ще можеш ли...

Бях прекъснат от тропот над главата ми и внезапно нахлуване на силно течение. Когато погледнах нагоре, установих, че част от покрива се плъзга бавно назад.

— Бейта? — извиках, за да надвия воя на вихрушката.

— Паякът — отвърна ми тя по същия начин.

Тъпанчетата ми изпукаха веднъж, сетне се успокоиха.

Изглежда за седемстотин години в тунелите се бе натрупал достатъчно въздух от утечки, за да създаде известно налягане.

— Аз ще взема бутилката — извиках на останалите и се наведох да я вдигна за презрамките. — Макмикинг, Лосути — погрижете се за Паяка.

Наложи се обаче да се включим всички в операцията по вдигането на Паяка. Лосути и Макмикинг се изкатериха след него, а аз помогнах на Бейта.

Вече се бях подал през отвора, когато нещо ме накара да се обърна и да погледна назад.

Тялото на Растра все още бе приковано под сандъците, които бях съборил върху него. Но сега лицето му се виждаше и в очите му пламтеше безсилна омраза. Виждах клюна му да помръдва беззвучно, но въздухът във вагона бе твърде разреден, за да чуя какво казва.

— Съжалявам — викнах му отгоре, макар да знаех, че не може да ме чуе. А също и че съществуването долу не беше онзи *тас* Растра, когото някога познавах и уважавах. Това, което бях направил, бе породено от неизбежни обстоятелства, но то не намаляваше болката и вината.

Може би Модри беше пропуснал шанса си. Трябваше да остави Растра по-дълго да ме убеждава. Да се опита да ме убеди в искрените си намерения.

И тогава навярно щях да се изкуша да го послушам.

Но сега имах по-важна работа от това да жая за изгубен приятел. Обърнах му гръб и го оставих да издъхне на пода, а аз

застигнах останалите на покрива.

Не беше толкова зле, колкото очаквах. Покривът се оказа сравнително плосък и макар да липсваха перила или издатини, имаше достатъчно скоби и ръкохватки, монтирани за удобство на обслужващите го Паяци. Ниското въздушно налягане се усещаше като слаб ветрец, който галеше лицата ни, а единствената светлина идеше от мрежата, която обгръщаше тунела. Сияние колкото на пълна луна.

— Аз ще вървя напред — извиках на останалите. — Бейта, ти тръгни зад мен, Макмикинг и Лосуту на опашката. Бейта, ти ще управляваш носилката с Паяка. Готови ли сте? Тръгваме.

Залазих по покрива на багажния вагон, придвижвайки се толкова бързо, колкото ми стискаше. Бейта ни бе уверила, че няма никакъв начин Модри да отвори вратите докато сме вън от станцията, но аз не бях сигурен дали няма да се справи по някакъв начин. Стигнах предната част на вагона и се спуснах внимателно върху гъвкавия коридор между него и предния, после изпъзях от другата страна. Погледнах през рамо, за да се уверя, че другите ме следват, и продължих нататък.

Успях да прекося вагона и тъкмо се приближавах към следващия коридор, когато се наклоних твърде силно наляво и бутилката на гърба ми се изтърколи в тази посока.

Веднага спрях и разперих ръце и крака. Бутилката тежеше наполовина колкото мен и нямаше да ѝ е нужна кой знае каква инерция, за да ме смъкне от покрива. Останах в тази позиция, усещайки леките вибрации на влака под мен, докато не се уверих, че бутилката е застинала неподвижно. След това внимателно се наклоних, опитвайки се да я върна на първоначалното ѝ място. Тя се раздвижи неохотно, но няколко сантиметра, преди да заеме нужната позиция, отново се разклати. Помъчих се да я уравноவேся, но тя не ми се подчиняваше и ме дръпна рязко, вероятно увиснала на презрамките.

В първия миг реших да изчакам Бейта да се доближи и да ми помогне, но се сетих, че Модри сигурно вече е измислил някакъв план и не бива да губя повече време. Пък и винаги е имало повече от един начин да се одере котката. Напрегнах мускули, изправих се рязко нагоре, подхвърляйки бутилката във въздуха, и я последвах, за да се преместя към средата.

И изведнъж открих, че се хлъзгам безпомощно върху покрива на вагона.

Отново се прилепих върху гладката повърхност, опитвайки се да се вкопча в някоя ръкохватка или по някакъв начин да забавя движението си, докато разбере къде бях сбъркал. Първата ми отчаяна мисъл бе, че по някакъв начин Модри бе успял да поеме контрола над машината и бе натиснал спирачките. Втората, още по-страшна — че се бяхме ударили. И в двата случая обаче трябваше час по-скоро да се хвана за нещо, иначе неизменно щях да се озова на релсите.

Внезапно покривът под мен изчезна. Пригответих се за най-лошото и в този миг осъзнах, че съм достигнал следващия коридор и летя с глава право към ръба на вагона отпред.

Блъснах се доста болезнено и останах да лежа там в продължение на няколко минути, любувайки се на звездите, които изпълваха пространството пред очите ми. Зачудих се дали не съм си строшил врата и размърдах леко глава. За щастие нямаше сериозни поражения. Болката намаля до по-поносимо ниво и едва сега умът ми се проясни достатъчно, за да мога да разсъждавам над случилото се. Не бях чул свистене на спирачки, нито блясък или звук от сблъсък. Доколкото можех да определя, влакът продължаваше да се носи със същата скорост.

Което означаваше, че сега не е моментът да се излежавам тук. Чакаха ме още доста вагони до машината отпред. Надигнах се бавно и... премигнах от изненада. Вместо поредния вагон, точно отпред бе самата квадрелсова машина.

Гледах я, озарена от трепкащата светлина на осевата линия, и не вярвах на очите си. Наистина беше машината, ярка и лъщяща, продължаваща да ни тегли напред в тунела със скорост от една светлинна година в минута.

Само че това беше невъзможно. Допреди секунди бях девет или десет вагона по-назад, само на един вагон пред багажното. Как се бях озовал тук? Вървял съм като сомнамбул, въпреки че не съм заспивал?

Или някой друг се беше намесил в онези кратки мигове, през които не бях на себе си?

Устата ми изведнъж пресъхна. Краткотрайна загуба на съзнание, за да може, лишено от страхове, тялото ми да се втурне по покривите и

да преодолее разстоянието — да, това бе напълно в стила на модранската колония.

Но в такъв случай защо още бях жив? Нима първо Модри бе решил да се отърве от мен, а после изведнъж бе размислил? Но защо? Погледнах към машината пред мен...

И тогава изведнъж се досетих. Не Модри бе направил всичко това.

Истината бе съвсем друга.

Не зная колко време лежах там. Достатъчно, за да започна отново да мисля и да си спомня за важните неща, които ме чакаха. Разтърках си врата, покатерих се върху вагона и тръгнах напред.

Между него и машината дори нямаше коридор, който да използвам, но затова пък имаше достатъчно дебели кабели, за които да се уловя. За мой късмет вратата на машината бе обърната назад. Натиснах я, не беше заключена и аз пристъпих вътре.

Останах да чакам там, положил голямата бутилка до себе си, докато се появи Бейта.

— Уф! — възкликна тя, след като се спусна при мен. — Досега не бях лазила върху вагони. Не беше толкова страшно, колкото си мислех. Не отваряй още бутилката — помещението няма въздушен шлюз.

— Зная — отвърнах. — Ти добре ли си?

— Да, напълно. Защо, не ти ли изглеждам добре?

— Звучиш малко изнервено. Честно казано, не бях свикнал да долавям в думите ти емоции.

— Ами, само съм уморена — побърза да отвърне тя. Прекалено бързо. — Твърде много преживявания в последния час.

— Ами да. Та, докато сме сами двамата тук, нека те попитам нещо. Когато бяхме в багажното, след като Макмикинг го удариха с корала, ти каза, че не можеш да направиш нищо.

Очите ѝ се отклониха гузно встрани.

— Съжалявам.

— Не бързай да съжаляваш. Всъщност, имаше предвид, че *Паяците* не могат да направят нищо. Не си казвала, че ти не би могла.

— Не разбирам накъде биеш.

— Напротив, разбираш. Ти се възстанови след атаката на ЙирТукОо доста по-бързо, отколкото очаквах. Доста по-бързо,

отколкото очакваше и той.

Очите ѝ бяха неподвижни над маската.

— Франк, аз не съм модрански приемник — заяви тя с твърд глас.

— Зная, че не си — съгласих се аз. — Защото си една от онези, които воюват с Модри, а също така контролират Паяците и квадрелсовата железница, и очевидно цялата останала галактика. И ако ме питаш, вероятно както Модри, така и вие произхождате от едно и също място. Поправи ме, ако греша.

Известно време тя не сваляше от мен втренчения си поглед. Не виждах лицето ѝ, скрито от маската, и нямаше никакъв начин да разгадая какво си мисли. Но времето ни беше ограничено, а Макмикинг и Лосуту не бяха предвидени за участници в този разговор.

— Какво искаш? — попита тя накрая.

— Искам сънародниците ти да почистят полипите на Макмикинг — рекох. — И искам да разговарям с някой от водачите ви и да разбера какво става тук.

Тя поклати глава.

— Не мога да го направя.

— Налага се — заявих с по-твърд глас. — Защото, Бейта, аз знам твоята тайна. Наясно съм с какво си се захванала. И струва ми се, че се досещам и защо, но искам да го чуя от този, който дърпа конците.

На лицето ѝ се появи вяла усмивка.

— Искаш прекалено много, Франк Комптън.

— Това е, защото мога да дам много. Зная тайната, заради която Модри току-що изби цял влак с нещастници.

Тя се понадигна.

— Знаеш къде се намира неговата родина?

— Зная къде е, как да стигнем дотам и може би дори как да го унищожим. — Наведох се и надзърнах през вратата. — Остава ти съвсем малко време да решиш — докато другите ни застигнат. Да или не?

— Е, добре — въздъхна тя. — Но не можем да вземем там целия влак.

— В такъв случай да се освободим от излишната част — предложих. — И без това там всички са мъртви. Може би дори ще е

по-лесно за Паяците, ако това нещо просто изчезне, заедно с трупите и всички неприятни въпроси, които биха породили.

Тя ме изгледа строго. Но после чертите ѝ се смекчиха и я видях да кима неохотно.

— Прав си — рече и отново въздъхна. — А какво ще стане с Лосуту и Макмикинг? Ще им кажеш ли?

— Нито дума — уверих я. — Не се тревожи, мога да се справя с тях. Къде смяташ да ни отведеш?

— Ти поиска да разговаряш с чахуин — отвърна тя и неволно склони глава при споменаването на името. — Ще те отведе в нашия дом.

— Ами чудесно — рекох, като се овладях да не потреперя. Значи съм бил прав за нея. Всъщност се бях надявал да греша. — Дано само да не е на другия край на галактиката. Съмнявам се, че Макмикинг би издържал още дълго.

— Близо е — успокои ме тя. — Ще проверя дали другите имат нужда от помощ.

Лосуту и Макмикинг бяха доста изморени по времето, когато заехме позиция, за да им помогнем да свалят Паяка в машината. Но настроението им се подобри значително веднага щом се озоваха в херметически затвореното помещение и можеха да си свалят маските.

Подобри се още повече, след като им съобщих къде отиваме.

— Но нали Бейта каза, че нищо не могат да направят за мен? — бяха първите думи на Макмикинг, докато я оглеждаше подозрително. — Ако това е някаква залъгалка, забравете.

— Не е залъгалка — уверих го аз. — Но трябва да обещаем да запазим всичко в тайна. — Погледнах към Лосуту. — Отнася се и за двама ви. Паяците настояват на това.

— Разбирам и веднага давам дума — обяви с необходимата тежест Лосуту. — А ти какво ще правиш?

— Двамата с Бейта ще участваме във важно обсъждане. Освен всичко останало някой ще трябва да плати за изчезналия влак.

— Чакай, чакай, за какво говориш? — спря ме объркано Лосуту. — Не можете просто така...

— Те са мъртви, директоре — прекъсна го Макмикинг.

Лосуту сви недоволно устни, но накрая кимна.

— Разбира се — рече той. — Как ще го направите?

— Вече е сторено — поясних аз и погледнах през задния прозорец, където се виждаше отдалечаващият се бавно от нас влак. Нещо привлече вниманието ми и аз втренчих поглед през прозореца.

Там, на покрива на първия вагон, стърчеше самотната фигура на халка, изправен в дял ръст и загледан към нас. Плоското му лице бе скрито наполовина от кислородна маска, но червено-оранжево-пурпурната му туника подсказваше недвусмислено кой е нейният притежател.

И докато гледах натам, видях го да вдига юмрук и да го размахва към нас в израз на безсилен гняв. ДжанКла, Върховният комисар на халките, модрански приемник и безспорен господар на лишения от машина влак, поемаше своя път към мълчаливите, мъртви звезди. Можех само мислено да му пожелаая приятно пътуване.

23.

Така и не стигнахме до станция Хомшил. Бейта ни откара в едно разклонение, което се виждаше само на нейната карта, и оттам поехме по друга линия, която определено не присъстваше на нито една карта.

Часовете се нижеха бавно. Помещението, в което се намирахме, бе прекалено тясно за четирима души и всеки от нас го усещаше. За щастие, след положените усилия не горяхме от желание да проявяваме каквато и да било активност. През повечето време седяхме или лежахме, дремахме или разговаряхме лениво.

По някое време през първите три часа от пътуването спасеният Паяк тихо издъхна. Бейта се умълча след това, погълната от собствените си мисли, и не разговаряше с никого, освен ако не я заговореха.

И тъкмо когато започнах да се безпокоя за такива неща като храна, вода или тоалетна, ние пристигнахме.

— Господин Макмикинг ще бъде отведен в една лаборатория тук, където да му бъде оказана помощ — информира ни Бейта веднага щом машината закова на станция, която приличаше на познатите ми квадрелсови ремонтни станции. — Директор Лосути ще го придружи. Оставате при него през цялото време и не правите никакви опити да се отделите — добави тя, втренчила поглед в Лосути. — Разбрано?

— Да — отвърна той със спокоен глас. — Мога ли да задавам въпроси?

— Колкото си искате. На повечето от тях няма да ви бъде отговорено. Господин Комптън, последвайте ме.

Тя се обърна и излезе през вратата на машината, а аз усетих, че нещо ме жегва. *Господин Комптън*. След всичко, през което бяхме преминали, ето че пак бях станал *господин Комптън*. Дали не беше знак, че съм попрекалил с настойчивостта си да дойдем тук?

Може би. По-важното бе, че сподвижниците ѝ все още не можеха да си позволят лукса да ме убият. Поне засега.

Отвън ни очакваха осем Паяка, два от тях — ремонтни работи, останалите от непознатия клас, какъвто бях видял за първи път, когато Бейта ме бе отвела при Хермод. Два от последните се отделиха от групата и ни отведоха на петдесетина метра встрани, където имаше врата с яркочервена рамка. Тя се отвори веднага щом я доближихме и Бейта ме поведе по стълбите към неголяма совалка.

— Мога ли да узная къде отиваме? — попитах, докато я следвах покорно. Влязохме в кабината и се настанихме зад пулта, на който не се виждаха никакви контролни уреди. Паяците или тези чахуин навярно управляваха совалката дистанционно.

— Ще ти говори ли нещо името на системата? — попита ме Бейта, докато люкът зад нас се затваряше и ние се откъсвахме от тунела.

— Вероятно не — признах. Чу се тихо изщракване и екраните наоколо светнаха едновременно, показвайки картина от околния свят.

Звезден пейзаж, какъвто може да се види в хиляди системи из галактиката. В центъра на прозореца бе разположена малка звезда, бяла, със зеленикав ореол по края.

— Добре дошъл на Викай — обяви Бейта и посочи един тъмен кръг с ярки контури пред нас. — На нашия език това означава „надежда“.

— Предполагам, че това не е планетата, на която се е зародила цивилизацията ви?

— Не, преместихме се тук след Големия бунт, когато ние и Паяците построихме железницата. Този свят беше безжизнен и не представляваше интерес за никого. Най-безопасното място, което бихме могли да си пожелаем.

— Това предстои да се обсъди — рекох. — И кога по-точно е бил Големият бунт?

— Преди хиляда и шестстотин години. Но нека оставим този разговор за Старейшините.

— Щом настояваш — свих рамене. Изведнъж се сетих за нещо друго. — Пратеникът, с който започна тази история, е бил един от вас, нали?

— Да — отвърна тя и в гласа ѝ долових болка. — Пристигнахме на Земята, за да те отведем при Хермод. Той пое напред, а аз останах да уредя някои формалности на космопорта. Трябваше да пътуваме

заедно до железницата. — Тя затвори за миг очи. — Но после ти се появи сам на станцията, а аз нямах време да разбера какво е станало с него, защото трябваше да те последвам.

— Съжалявам — рекох. — Може би ще ти олекне, ако ти кажа, че не бих могъл да го спася по никакъв начин. Същото важи и за теб — по-скоро и ти щеше да споделиш неговата участ.

— Зная — рече тя и въздъхна уморено. — Но е трудно да се успокояваш с подобни мисли, когато те боли за изгубен приятел.

— Имал съм подобни случаи — уверих я.

— И сега имаш приятели, Франк — тя ме погледна внимателно. — Или поне, би могъл да имаш, стига да го пожелаеш.

— Няма да споря — подметнах нехайно. — Но ми кажи как точно се вписва Модри в тази история?

— Старейшините ще ти обяснят — рече тя. — Те знаят най-добре историята. — За миг се поколеба. — Само те могат да се договорят с теб. Ако решат да го сторят, разбира се.

Планетата Викай, когато я наближихме, се оказа точно толкова студена и неприветлива, колкото изглеждаше отдалече. Ако това бе представата на чахуин за надежда, помислих си, докато се носехме над пустинния пейзаж, не ми се ще да видя каква ще е тя за депресия.

Но, както беше и с Бейта, нещата не се оказаха такива, каквито изглеждаха. Приземихме се и още преди моята спътница да приключи работата си с корабните системи, площадката под совалката започна да потъва. След няколко минути се озовахме в подземен град, изпълнен със светлина, музика и странни, приятни аромати. Бейта ме отведе в близката сграда, в неголямо помещение, чиито стени изобразяваха небе с облаци и жълтеникаво слънце. В средата на помещението имаше девет кресла, подредени в полукръг.

— Седни тук — рече ми тя и посочи едно крайно кресло. — Старейшината, който ще разговаря с теб, идва.

Едва произнесла тези думи и в стената се отвори триъгълна врата, която не бях забелязал. Прага прекрачи висок мъж с дълга, драпирана тога.

Очаквах да видя непознато, чуждоземно същество, а не човек. За моя изненада и разочарование Старейшината имаше съвсем земен вид.

Беше среден на ръст, с кестенява коса и очи, които излъчваха спокойствие.

— Добър ден, Франк Комптън — поздрави ме той и склони леко глава, сетне се настани на кресло в другия край. Гласът му беше мелодичен и школуван като на шекспиров актьор. Добре дошъл на Викай.

— Благодаря ви — отвърнах. Съвсем като човек на вид... и все пак не достатъчно. При по-внимателно вглеждане се установяваше известна смътност на детайлите, особено около устата и ушите, фалшивият начин, по който се сбръчкваха краищата на очите му или по който се движеха устните, почти незабележимото разместване на китките, когато полагаше ръце на скута. — Но, моля ви — добавих. — Налага ли се да си правите труда заради мен?

Старейшината отново склони глава.

— Хермод беше прав — рече той. — Вие наистина сте чудесен избор. — Той се усмихна и в следния миг започна да се топи и да губи първоначалните си очертания, а пръстите на ръцете му изтъняха и се издължиха. Кестенявата коса изчезна, отдолу се показа гол скалп, под ушите му израснаха бакенбарди.

И когато най-сетне трансформацията приключи, беше точно толкова чуждоземен, колкото бях очаквал.

— Благодаря ви — рече той. Колкото и да бе странно, гласът му бе все тъй мелодичен. Вероятно бе запазил промените, които бе извършил в говорния си апарат. — Чуждите форми са трудни за поддържане. — И посочи с два костеливи пръста Бейта. — Което бе основната причина да се нуждаем от човек като вас.

— Бейта каза, че ще ми разкажете за Модри — рекох, изпълнен с нетърпение.

Старейшината кимна.

— Тази история започва преди четири хиляди години с възхода на една раса, наречена шонкла-раа — заговори той. — Тъкмо те първи открили тайната на междузвездното пътуване и започнали да разширяват влиянието си из галактиката. След около хиляда и четиристотин години знаели точното местонахождение на всички заселени и незаселени системи. Последвал период на завоевания, продължил около хиляда години. — Той спря за миг. — Разбрах, че ви е известна тяхната тайна.

— Зная *вашата* тайна — рекох. — Предполагам, че тяхната е същата.

— Да чуем — подкани ме Старейшината.

Все още не биха посмели да ме убият, окуражих се аз.

— Накратко, вашата величествена квадрелсова железница е една голяма измама — заговорих. — Всичко — влаковете с тяхната странна четвърта релса, шарените лазерни светлинни, които трепкат пред буферите, дори страхотното светлинно шоу на осевата линия. Това не е нищо друго, освен внимателно подбран декор, предназначен да прикрие онова, което става отдолу.

— И то е? — попита с внезапно изпънато лице Старейшината.

— Че само осевата линия е истинска. Има нещо вътре в нея, което кара цялата тази сложна система да функционира. Някои биха го нарекли квантова връзка, не зная, не съм толкова добър по физика. Важното е, че веднъж задвижи ли се железницата, колкото по-близо се намирате до осевата линия, толкова по-бързо се придвижвате. Влакът достига скорост от една светлинна година в минута, информационните цилиндри се разнасят дори още по-бързо, вероятно защото ги държат близо до вътрешността. — Погледнах към Бейта.

— Ти го видя, нали? Моят неволен скок на покрива, когато за кратко изгубих пряк допир с железницата. Дори само сантиметър по-близо до осевата линия бе достатъчен, за да бъда запокитен с девет вагона напред.

Тя кимна със замислено изражение.

— Надявах се, че няма да разбереш какво е станало.

— Значи е вярно — заяви с меланхоличния си глас Старейшината. — Тайната не е опазена.

— Е, не е задължително — отвърнах. — Няма никаква причина информацията да напуска това помещение. Защото, струва ми се, че зная какви ви кара да полагате подобни усилия — магнах с ръка към звездите. — Докато бях на квадрелсовата, Модри се опитваше да ме омайва с песни за това как искал в галактиката да се възцари мир. Вие, чахуин, от друга страна, сте направили нещо, за да го постигнете.

— Нямахме друг избор — отвърна тихо Старейшината. — Защото видяхме докъде води неконтролираният достъп до Мрежата. Шонкла-раа бяха завоеватели, арогантни и склонни към насилие. Веднага щом си осигуриха достъп до Мрежата и се научиха да я

заплитат към съседните звездни системи, вече нищо не можеше да ги спре. Те построиха огромни бойни кораби и ги пратиха да летят между световите, да покоряват или унищожават другите цивилизации.

— И какво ги спря накрая? — попитах и се намръщих, споходен от внезапно хрумване. — Или Модри е шонкла-раа?

— Ни най-малко — отвърна Старейшината. — Модри беше само последното оръжие на шонкла-раа.

Оръжие. Думата увисна за миг във въздуха, като хвърлена шепа с черен прах. Погледнах към Бейта, после отново към Старейшината.

— Може би ще е по-добре да се върнем към началото.

Старейшината кимна.

— Преди хиляда и шестстотин години, след хиляда години на робство започна внимателно подготвено въстание, организирано от някои от древните галактически раси, бунт, отдавна планиран и пазен в дълбока тайна. Както и следваше да се очаква, бяха дадени много жертви, включително и изстребването на пет раси, и когато приключи, всички оцелели раси бяха изгубили способностите си да пътуват дори вътре в своите звездни системи. Но победата си заслужаваше цената, защото нашите потисници най-сетне бяха унищожени докрай.

— Говорите така, сякаш сте участвали — подметнах.

Лицето му за миг се сгърчи. Усмивка? Или гримаса?

— Ако не аз, то моите сънародници — чахуин. Но ние бяхме само една от подчинените раси, конструирани генетично от шонкла-раа, за да бъдем технически помощници. Не сме способни на агресия, нито можем да се бием и по тази причина бяхме оставени на заден план по време на войната. В резултат на това нашият народ не понесе толкова тежки жертви, колкото другите. Но както вече казах, всички бяхме принудени да се върнем към епохата отпреди пътешествията между звездите, някои дори в прединдустриалната ера. Така продължи близо триста години. Мрежата съществуваше, но никой не беше в състояние да я достигне. Някои от нас смятаха, че сме я изгубили завинаги. — Той замълча за кратко. — А след това, съвсем случайно, чахуин откриха скривалище с техническа документация и архиви на шонкла-раа. От времето преди войната. С негова помощ съумяхме да излетим в космоса, а когато достигнахме Мрежата, си върнахме и звездите.

— Само че шонкла-раа се бяха постарали да ви лишат от способността да воювате — рекох. — Което означава, че всеки, на когото се натъкнете сред звездите, ще може да ви побеждава без никакво усилие. И после да ви отнеме всички достижения.

— И целият цикъл щеше да се повтори отново — потвърди Старейшината. — Давахме си ясна сметка, че преди да осъществим контакт с други раси в галактиката, трябва да намерим начин да направим невъзможна междузвездната война.

— И затова построихте тунела.

— И затова построихме тунела — повтори той. — Но ни беше необходима помощ, ето защо първо създадохме Паяците. За целта използвахме генетичните съоръжения на шонкла-раа и нашата собствена плът. Не смеехме да се смесваме с другите раси — съществуваше опасност да открият слабостта ни и отново да ни поробят.

— А не можехте ли да използвате съоръженията, за да премахнете тази слабост? — попитах. — След това бихте могли да се защитавате, без да разчитате на други.

— Или да се превърнем във втори шонкла-раа — възрази той мрачно. — Не. Дори да знаехме как и къде да поставим тази деликатна линия, не бихме посмели да поемем подобен риск.

— Колко благородно от ваша страна — рекох. Вложих в думите по-малко сарказъм, отколкото възнамерявах. — Значи вие и Паяците сте построили тунела. Колко време ви отне?

— Много време. Дори с помощта на вече съществуващата Мрежа, пак ни бяха необходими близо шестстотин години.

— След което създадохте квадрелсовата служба и поканихте останалите раси да се включат в играта — заключих. — И това ни връща отново при Модри.

Лицето на Старейшината се разкри в неразгадаемо изражение.

— Той трябваше да е последното оръжие на шонкла-раа срещу Великия съюз. Конструиран генетично като групов разум, който е в състояние да прониква, подчинява и контролира водачите на силите, които се изправят срещу тях. — По цялото му тяло премина тръпка. — За наше щастие войната свърши, преди да бъде заложен, както е било замислено, и в продължение на много векове той е останал в състояние на летаргия, в кораловите образувания на Модра I. После, след двеста

години Паяците отвориха станция за халките от системата Систарко. Вече знаехме, че в процеса на своето развитие халките бяха открили корала и с това бе започнала мълчаливата война. Само след шейсет години, по наши предположения, Модри бе разпространил пипалата си из цялата Халкавистска империя, поемайки контрол над всички техни водачи. След това бе насочил вниманието си навън, разпрацайки халкски приемници из галактиката да продават модрански корал на другите раси.

— При това на такава цена, че да бъде достъпен само за богатите и управляващите — посочих.

— Точно така. Макар че на онзи етап целта на експанзията е била по-скоро събиране на информация, отколкото галактическо завоевание. Той изградил аванпостове за бъдещо използване, но все още главният му интерес бил насочен към това да подчини изцяло Халкавистката империя. През следващите трийсет години обаче Паяците започнали да забелязват влиянието му сред халките, макар че още нямали представа за истинската причина. С нарастваща тревога те се обърнаха към джурианците, последните относително скорошни членове на галактическия клуб, и ги помолили да разузнаят какво може да се е случило с техните съседи.

— И заразата се прехвърлила при джурианците — промърморих.

— Да — потвърди мрачно Старейшината. — Разследването им било разкрито, а самите разследващи — заразени. И тъй като членовете на групата били от военното командване, Модри успял да използва мисловните вируси, за да се добере за кратко време до върховете на управлението. — Той махна с издължените си пръсти. — Ние не знаехме за тази оръжейна програма на шонкла-раа, но когато засякохме нечие влияние, което се разпространяваше сред джурианците, заподозряхме, че е въввлечена невидима и зла сила. Удвоихме усилията си, преровихме всички архиви на шонкла-раа, търсехме всякакви сведения.

— Защо просто не затворихте станцията на Систарко?

— По това време не знаехме къде се намира Модри. Нито познавахме механизмите за неговото разпространение, особено това как емоционалните връзки подпомагат прехвърлянето му от едно същество в друго. Още по-тревожно бе, че той като че ли ускоряваше темповете на своите завоевания. Бяха му необходими почти шейсет

години, за да покори халките, но само петнадесет, за да се справи с джурианците.

— Искаш ли нещо за пиене или храна? — намеси се Бейта. — Извинявай, забравих да ти предложа.

За моя изненада едва сега почувствах, че умирам от глад. Но разговорът ни бе твърде интересен, за да го прекъсна за ядене.

— Не засега — отвърнах. — Моля ви, продължавайте.

— През следващите шейсет години Паяците се опитваха отново и отново да узнаят кой е нашият противник. Успяха да заинтересуват с проблема четири други раси, като всяка от тях направи опит да го разреши. И четирите се провалиха и едва тогава се досетихме, че всъщност нашите действия улесняват инвазията. Модри се целеше тъкмо в разследващите групи, които пращяхме.

— И дори след това все още нямахте представа откъде произхожда заплахата?

— Всъщност бяхме стеснили възможностите до световите от Граклејското разклонение — поясни той. — Като най-вероятна цел се смяташе системата Систарко.

— В такъв случай, с риск да се повтори, защо не затворихте тази станция?

Очите му блеснаха за миг.

— Опитяхме се — отвърна той обезсърчено. — Прикривайки се зад икономически причини, изолирахме цялото Граклејско разклонение. Но натискът от останалите империи беше огромен и не само от тези, контролирани от Модри. Опасявахме се, че някой може да реши да щурмува тунела, дори да разруши участък от него или да узнае тайната на Мрежата. Ето защо след няколко седмици открихме линията.

— И всичко продължи постарому.

— Само дето сега вече Модри знаеше кой стои зад всички опити да бъде изобличен. — Старейшината потрепери отново. — И с това самите Паяци се превърнаха в обект на инвазия.

Усетих, че гърлото ми се свива. Пътници, товар и поща, спомних си разсъжденията ми от Земната станция. Трите полюса, на които се крепеше силата на Паяците. Ако те бъдат покорени, войната ще бъде изгубена в самото ѝ начало.

— Надявам се, че сте взели предпазни мерки.

— Самата природа на Паяците и тяхната метална броня правят невъзможен обичайния достъп на Модри — увери ме Старейшината. — Въпреки това, разполагайки с предостатъчно приемници, той се опита да открие други способности. — Погледът му за миг се премести към Бейта. — Един от тях вече видяхте. Трябва да призная, че бяхме започнали да се питаме дали има някаква надежда, или галактиката е обречена да падне под властта на един тиранин. И тогава, само преди трийсетина години, на сцената се появи човечеството. — Той млъкна за миг и отново премести поглед към Бейта. — Вие бяхте необузdana раса, пълна със самоувереност, енергия и изобретателност. Шонклараа или не са ви открили, или са ви сметнали за прекалено изостанали в развитието си. Но със сигурност вие бяхте истински шок за всички нас. Нищо подобно досега не се бе появявало в галактиката и трябва да призная, че мнозина от нас бяха смутени и объркани. Но пък други ви виждаха като последната надежда за победа срещу Модри.

— Да не искате да кажете, че друга надежда няма?

— Не съвсем. Досега не сме наблюдавали модранско въздействие сред цимахейците и белидейците. Смятаме също, че и филианците, които са чак на другия край на галактиката, може да са останали незасегнати. Техният опит в генното инженерство и усъвършенстваният им генетичен код създават естествена бариера за завоеванията на Модри.

Което вероятно бе причината Хермод да ми посочи още в началото филианците. Изпращането на агент на Паяците в този последен бастион на независимостта със сигурност щеше да привлече вниманието на Модри.

— Но вашата нескончаема енергия и любопитство ни подсказаха, че можете да се окажете полезни — продължи Старейшината. — Трябваше само да почакаме, докато се адаптирате към живота в галактиката и можете да действате.

— А междувременно белидейците решиха да си опитат сами късмета с Модри — рекох, припомняйки си разговора с Фейр на квадрелсовата железница.

— И се провалиха, също като останалите — потвърди мрачно Старейшината. — Но въпреки това опитите им помогнаха в разрешаването на последната загадка — за мисловните вируси.

— И когато Фейр реши да опита сам, вие му разкрихте цялата история — кимнах. — А като добавка му осигурихте някой, който да отклонява вниманието на противника.

Старейшината наклони леко глава.

— За което се извинявам — рече той. — Но Фейр вече бе преминал към изпълнение на своя план и макар да не знаехме подробности, преценихме, че опитът му има значителни шансове за успех. Същевременно смятахме, че хората не са достатъчно подготвени, за да бъдат използвани срещу Модри. Ето защо подкрепихме с всички средства белидейците, но взехме мерки това да не изложи на риск бъдеща атака на хората.

— Трябва да призная, че се справихте доста добре. Може да не съм бил постоянен фокус на вниманието на Модри, както сте се надявали, но поне успях доста да размътя водата. А и Фейр се бе погрижил да изпипа нещата.

— Така е — промърмори Старейшината. — Само дето планът му имаше частичен успех.

— За съжаление — признах. — Предполагам, след като Модри е разбрал, че вие стоите зад опитите за атака срещу него, е решил да си събере багажа и да изчезне от града. Избрал си е нова родина и започнал да прехвърля там корала.

— И когато Фейр се озова там и унищожи значителна част от кораловите залежи, Модри почти бе успял да се прехвърли на новото място — довърши вместо мен Старейшината. — Бейта каза, че знаете къде е то.

— Да, зная — рекох и скръстих ръце на гърдите. — Сега ви остава да ме убедите, че трябва да ви го кажа.

— Какво значи това? — попита ме той стреснато.

— Означава, че от моя гледна точка вие и Модри не се различавате особено — отвърнах с равен глас. — И вие, и той умеете да общувате по телепатичен път и искате да властвате над другите. Освен това... — поколебах се, преди да продължа — обичате да изопачавате истината, когато ви отърва. — Погледнах към Бейта. — И вие, и той използвате човешки тела.

— Въобще не е това, което си мислиш — заговори Бейта. За разлика от Старейшината можех да чета какво става в душата ѝ по нейното лице. — Модри е паразит, както емоционално, така и

физически, същество, което иска да манипулира и контролира другите за свои цели. Аз, от друга страна, съм истинска симбиоза между човек и чахуин, като помежду ни съществува чистосърдечно партньорство.

— И какво участие в създаването на това партньорство има твоята човешка половина?

По лицето ѝ премина сянка.

— Тя е била изоставена — отвърна Бейта с нисък глас. — Бебе, родено на квадрелсовата и захвърлено на произвола.

По кожата ми полазиха тръпки. Не знаех, че такива неща се случват все още, особено след като само богатите и могъщите можеха да си позволят да пътуват между звездите.

— Опита ли се да откриеш майка ѝ?

— Да, открихме я — отвърна Бейта. Макар да се мъчеше да говори така, сякаш цитира факти, усещах стаената в душата ѝ болка. — Но тя не ме искаше. Поне така каза.

— Ние, от друга страна, имахме голяма нужда от нея — обади се Старейшината. — Накарахме Паяците да ни я доведат... после стана сливането.

Отново потрепери.

— Модри поне има добрината да изчака, докато набелязаният екземпляр достигне зряла възраст, преди да го покори.

— Нямахме избор — продължи Бейта, но в очите ѝ блеснаха гневни пламъчета. — Предполагам, че помниш Хермод — и най-вече силно измененото му тяло. Това се случва, когато се опитваш да слееш човек и чахуин на по-късен етап от развитието. *Нямахме избор.* — Тя преглътна и блясъкът в очите ѝ помръкна. — Ставаше въпрос за собственото ни оцеляване. И за твоето.

— Сега не говорим за мен. Говорим за вас и за това как сте излъгали едно невинно човешко създание, отнемайки правото му на свободен живот. Как по-точно стана това сливане?

— Процесът не е особено сложен, поне от техническа гледна точка — заговори Старейшината. — Макар че, въпреки това, което казахте, ние обмислихме внимателно всички морални въпроси. Но както спомена и Бейта, нямахме друг избор. Използвахме човешко дете и новородено чахуин.

Което означаваше, че бяха постъпили по същия начин и с тяхното собствено дете.

— Просто така?

— Просто така — съгласи се той с осезаемо неудобство. Сетне изпружи пръст към Бейта, който се разтегна като показалка. — Както вече имахте възможност да се убедите, нашите тела са далеч поподатливи на метаморфоза от вашите. Мога да ви уверя, че нито едно от двете същества не е изпитвало страдания — той прибра пръста си до нормалните размери.

— В приемника Модри винаги е невидимо и неосезаемо присъствие, което чака да настъпи моментът, за да вземе нещата под свой контрол — заговори Бейта. — В моя случай човешката и чахуинската част донякъде са разделени и въпреки това те оформят една цялостна личност. Ние сме по-силни от сумата на нашите части.

— Щом го казваш — рекох и погледнах към Старейшината. — А какъв беше онзи, който ми предаде билета за железницата? И той ли е подхвърлено дете?

Старейшината се поколеба.

— Той също беше нежелан.

— Питам дали е бил изоставен?

Той въздъхна.

— Беше закупен — призна. — Още едно дете, което майката не е желала. В този случай действвахме чрез агенцията на Хермод, за да се сдобием с него.

— Така значи сте го наели — промърморих със свито сърце. — Купувате и продавате хора, сякаш са стока — също като Модри. Кажете ми тогава — защо трябва да избирам едната или другата страна?

— Ние запазихме мира в галактиката в продължение на седемстотин години — отвърна Старейшината, но в гласа му се долавяше прокрадващото се отчаяние. — Не се намесвахме нито в политическото, нито в търговското...

— Искаш ли да се върне жената? — обади се ненадейно Бейта.

Облещих се от изненада.

— Какво значи това — дали искам да се върне?

— Нали смяташе, че сме отнели правото на едно човешко същество да живее свободно? — продължи Бейта. Лицето ѝ бе пребледняло, но говореше с твърд глас. — Не можем да променим нещо, което продължава вече двацет и две години. Но ако чахуинската

част от мен е съгласна да умре и да върне на човешката нейния живот, това ще поправи ли сторената несправедливост?

Погледнах към Старейшината. Той също изглеждаше изненадан от предложението.

— Не зная — отвърнах. — Какво ще означава това за нея?

Бейта си пое въздух.

— Означава, че ще я върне към онова, което е била — рече тя. — Отново ще я превърне в пълноценен човек.

— И?

Бейта се поколеба.

— Ще бъде пълноценен човек — повтори натъртено. — Това не е ли достатъчно?

Разглеждах внимателно лицето ѝ. И да имаше някакъв скрит умисъл в предложението ѝ, не можех да го уловя.

— Ами... трябва да помисля. Какво става с Макмикинг?

— Лечението ще отнеме няколко часа — обясни Старейшината, поуспокоен, след като отново се бяхме върнали към предишната тема. — За късмет сте го довели тук преди модранската инфекция да се разпространи. — Той погледна към Бейта. — Одеве тя ми напомни... имате ли нужда от вода и храна? Ако желаете, тя може да ви отведе на едно място, където ще получите и двете.

— Благодаря ви — отвърнах, без да свалям поглед от лицето на Бейта. Две същества, разделени и същевременно едно цяло. Не можех да го разбера, но изглежда тя намираще това за естествено и удобно.

„Партньори, съратници, приятели“, го бе нарекла.

Приятели.

Беше ми заявила, съвсем чистосърдечно, че не ме смята за свой приятел. Но за доброто на своя народ бе готова да се раздели със своя най-добър приятел... с най-близкото същество, което познаваше. Да го остави да умре...

Стига да го поискам.

Хвърлих мислено една монета и я проследих в очакване да падне с тази страна нагоре, с която вече предполагах. Да, чахуин не бяха идеални. Но кой всъщност беше?

— Да, бих искал да хапна нещо — рекох. — Но нека първо да приключим въпроса с новия дом на Модри.

Старейшината извърна лице към мен.

— Мислех си...

— Зная — прекъснах го. — Но в края на краищата, всеки избира някаква страна. И както вие казахте, благодарение на вас в галактиката е имало мир. — Погледнах към Бейта. — В интерес на истината, Бейта познава фактите също така добре, както и аз. Би могла сама да направи необходимите изводи. Въпрос: какво е необходимо на Модри, за да си устрои родина?

— Студена, но не заледена вода — отвърна Старейшината. — Полипите могат да оцелеят и в друга среда, но само в студена вода са в състояние да изграждат коралови образувания и да разширяват колективния разум.

— Добре, студена вода има навсякъде — рекох. — Това, което имах предвид, е, че му е необходимо място, където би могъл да избегне атаки от този тип, към който прибегна Фейр.

— Разбирам — рече Бейта и челото ѝ се сбърчи съсредоточено. — Нужно му е място, където не можем да се сдобием с оръжие срещу стоки. Защото на това място няма оръжие, нали?

— Точно така — кимнах. — Но същевременно трябва да е близо до квадрелсова станция. С други думи — някоя примитивна колония.

— В галактиката сигурно има стотици подобни места — промърмори Старейшината.

— Най-малкото — съгласих се аз. — За наше щастие Модри беше така любезен сам да ни посочи точното местонахождение. Бейта, ти ми каза, че човешкото общество и правителството все още не са били инфилтрирани.

— Това е моето мнение — рече тя, като ме гледаше втренчено. — Ала от друга страна, разбрахме, че Апългейт е бил приемник.

— Значи Модри е започнал и там да действа. Но все още не на високо равнище. Лосути, например, който е очевидна цел, не е бил засегнат. Пита се защо? Първи отговор: Модри знае, че вие държите под наблюдение хората от висшия ешелон и ще го засечете при първия опит за действие. Втори отговор: в момента има по-важна работа.

— Значи е на някоя човешка колония! — възкликна неочаквано Старейшината. — А вие имате само четири.

— Ето, че кръгът се стеснява — съгласих се аз. — Но бих могъл да го намаля още повече. Кажи ми, Бейта кога по-точно влязохме във фокуса на модранското внимание? Дали не беше, когато онзи робот взе

багажа ми на Земната станция и го понесе пред всички останали? Апългейт също беше там и този инцидент неминуемо е трябвало да накара Модри да ме свърже с Паяците. Дали тогава поне малко се е обезпокоил?

— Не — отвърна тя бавно. — Във всеки случай там не се случи нищо важно.

— А какво ще кажеш за онзи момент, когато откачихте моя вагон от композицията, за да мога да си побъбря с нашия стар приятел Хермод? Тогава дори Фейр ни бе забелязал. Модри прояви ли интерес?

— Отново не.

— А след като напуснахме Нови Тигрис и отидохме в бара, където Апългейт се забавляваше с неколцина цимахейци — припомних ѝ аз. — Тогава дори не си даде труда да ми махне с ръка или да погледне към мен. Очевидно не го е интересувало какво правя и с кого.

Тя въздъхна и произнесе една дума.

— Яндро.

— Яндро — потвърдих, чувствайки как всичко си застава на местата.

— Безполезен и безлюден свят, за който някои скрити зад кулисите хора полагат отчаяни усилия да бъде колонизиран. Безполезен свят, на който изгубих службата си само защото се опитах да разлюлея лодката. Свят, на който накарахте всички предупредителни светлини на местния модрански разум да замигат в червено, след като ми отделихте петнайсет минути за среща със станционния управител.

— Да — рече тя и в гласа ѝ вече нямаше и капка съмнение.

— Там трябва да бъде.

— Но какво можем да направим? — попита Старейшината.

— Ако системата е безлюдна, както казвате, белидейският подход няма да ни свърши работа.

— Което е още една причина Модри да избере Яндро — съгласих се аз. — За негов лош късмет имам една идея.

— И каква ще е цената да я узнаем? — попита Старейшината.

Изведнъж, като по команда, стомахът ми се сви болезнено.

— Ами, точно в този момент ще се равнява на хубав обяд — рекох. — А след това... ще си поговорим.

24.

— Това със сигурност е много приятна изненада — бяха първите думи на Лари Хардин, когато двамата с Макмикинг минахме под палмовите дръвчета, които украсяваха коридора към солариума на неговия апартамент в „Ню Палас тауърс“. — Когато до мен стигна новината за изчезналия влак, реших, че съм ви изгубил и двамата. Присъствието ви навярно означава, че Паяците са го намерили?

— Не мисля — отвърнах. В действителност те наистина бяха навлезли в тунела, за да приберат разкачения влак. Но тъй като Модри беше избил всички на борда, съмнявах се, че истината някога ще излезе на бял свят. — Имахме късмет да се прехвърлим на друг влак преди инцидента.

— Късмет, наистина — съгласи се Хардин и ми посочи с ръка скамейката срещу него, сгушена под люляковия храст. — Както Макмикинг вероятно ще потвърди, хранех някои съмнения относно службата ти при мен.

— Сигурно ще го потвърди — кимнах, докато се настанявах под люляците. Макмикинг, от своя страна, заобиколи Хардин и застана зад него, откъдето ме наблюдаваше внимателно. — Колкото и да ми е неприятно, длъжен съм да призная, че те не са били неоснователни.

— Моля? — Хардин повдигна изненадано вежди.

— Боя се, че в края на краищата няма да мога да изпълня обещаното — рекох.

— Отказваш ли се?

— Отказвам се само когато работата е свършена или когато се убедя, че е невъзможна. В този случай е второто.

— Ясно — Хардин се облегна назад. — Като стана дума за несвършена работа, накарах моите хора да се позанимаят с твоето, нека го наречем тайнствено финансиране. Колкото и да е странно, оказа се, че не са могли да проследят източника.

— И до какви заключения стигнахте?

— Че вероятно е замесена някоя правителствена агенция. Научих, че заместник-директорът на ООН също е бил в онзи изчезнал влак и също като теб се е появил на Земята жив и здрав. Освен това узнах, че двамата сте се завърнали на борда на една и съща совалка и че ти си прекарал голяма част от полета в неговата каюта.

— Виждам, че сте доста добре информиран.

— Опитвам се да бъда — отвърна той. — Надявам се, си спомняш, че нашата сделка включваше и една особено важна клауза?

— Не съм казал на директор Лосути нищо, което да наруши клаузата — уверих го аз. — Разговорът ни бе посветен на други въпроси.

— В такъв случай, единствената възможност е да си бил принуден от Паяците — поначало хладният поглед на Хардин изстина с още няколко градуса. — А това няма да е незначително нарушаване на договора. Бих го категоризирал като измама и грубо престъпване, а и двете са углавни престъпления.

— Със сигурност можете да предявите обвинения и да поискате официално разследване — съгласих се. — Разбира се, това би означавало да позволите на останалия свят да научи за плановете ви. Наистина ли го желаете?

— Не бих казал — рече той. — Но това не пречи и двамата да се съгласим, че с действията си правиш договора ни невалиден. И щом е така, съгласно параграф десети, ми дължиш всички вложени през последните два месеца средства.

— Разбирам — кимнах. — И след като подхванахме тази тема, ще призная, че парите са главната причина да дойда тук днес. Боя се, че ще ми са необходими още малко средства.

На устните на Хардин затрептя изненадана усмивка.

— Трябва да призная, Комптън, че си ужасно арогантен кучи син. Добре, готов съм да участвам. Колко?

— Един трилион долара ще свършат работа.

Усмивката му изчезна.

— Шегуваш се.

— Е, може би не чак толкова — добавих. — Нека видим как ще потръгнат нещата.

— Ще потръгнат с това, че ще бъдеш изгонен от къщата ми — отвърна той ядосано и даде знак на пазачите до вратата. — Моите

помощници ще се свържат с теб веднага щом пресметнат сумите, които ми дължиш.

— Не се и съмнявам, че ще го направят — рекох, без да помръдвам от мястото си. — Сещам се за онзи млад човек, който издъхна на стълбите пред „Ню Палас тауърс“ в нощта, когато напуснах Ню Йорк. Помните го, нали?

— Какво за него? — попита Хардин със смръщено чело.

— Беше прострелян шест пъти. Три от попаденията бяха от стоппатрони, другите три — от свръхзвукови пушки. Ала въпреки това той бе успял да измине разстоянието от моя апартамент до „Ню Палас“.

— Трябва да е бил здрав момък.

— Именно — кимнах и повдигнах вежди. — Не изглеждате изненадан, че е идвал от моя апартамент.

— Сър?

Пазачите бяха застанали от двете страни на скамейката.

Хардин се поколеба, после завъртя глава.

— Няма значение.

— Да, сър — двамата се отдалечиха и заеха постовете си.

— Виждате ли, доста си мислех за него по време на обратното си пътуване към Земята — продължих, когато вече не можеха да ни чуят. — Съществуват само три възможни кандидатури за негови убийци. — Вдигнах три пръста и започнах да ги сгъвам. — Не е някой уличен нападател, защото уличните нападатели не са въоръжени с подобни оръжия. Не са били и врагове на нещастника — които и да са те, — защото присъствието му тук щеше да ги осведоми за моята връзка с вас и вероятно да ги подтикне да я проследят. Остава третата възможност.

Посочих го с последния вдигнат пръст.

— Вие.

Видях, че мускулите на шията му потрепват.

— Не бях тук, когато се е случило — припомни ми той.

— О, нямах предвид личното ви участие — отбелязах. — Но със сигурност сте забъркан в тази история. Ето какво според мен е станало. Хората ви са докладвали, че някой се навърта около жилището ми, което ви е накарало да се запитате доколко е запазена в тайна нашата малка сделка. Наредили сте им да го доведат, за да си

поговорите, но те изглежда не са могли да се справят. И тогава сте им казали да се отърват от него.

Хардин изсумтя.

— Това са глупости — заяви той, но в гласа му се долавяше отчаяние.

— Само че той не е бил толкова лесен за убиване — продължих невъзмутимо. — И след като хората ви се метнали на колата и се понесли насам, за да докладват за случилото се, нещастникът се надигнал от паважа, качил се на роботакси и ги проследил. Това е единственият начин да стигне до мястото, където ме очакваше в онази нощ. — Кимнах към Макмикинг. — И единственият начин да се обясни как Макмикинг се появи толкова бързо на сцената. Докладвали са му, че жертвата не само е жива, но и стои на стълбите ви, и той е слязъл да довърши работата. За ваш лош късмет аз се озовах там пръв.

— Дрънкаш безсмислици — промърмори Хардин, но гласът му бе лишен от каквато и да било увереност.

— Това беше истинската причина да ме потърсите на Джурската, нали? — попитах. — Предполагали сте, че по някакъв начин съм свързан с убийтия, но е трябвало да разберете по какъв точно.

Хардин си пое дълбоко въздух и с това отново си възвърна поизгубеното самообладание.

— Интересна теория — подметна той. — Но напълно лишена от доказателства.

— О, не бих казал. Бихме могли например да разпитаме всички ваши служители, които са били на работа в Манхатън през онази нощ. Тъй като стрелците са били двама, все някой от тях ще бъде готов да ви издаде, за да спаси собствената си кожа.

— Какво пък — всякакви неща се случват. Всъщност, това ли е всичко, което можеш да предложиш?

— Наистина ли вярвате, че хората ви са готови да си сложат главите на дръвника заради вас?

— Не е необходимо да е чак толкова драматично — рече той спокойно. — Пък и както вече казах, липсват каквито и да било доказателства.

— Да не говорим, че съдилищата винаги отсъждат в полза на най-заможния участник в наддаването.

— Съмнявам се да се стигне до съд. Съществуват и други механизми за справяне с проблеми от такъв характер.

— Ами присъдата на общественото мнение? — продължих да упорствам. — Подобни обвинения, тиражирани в медиите, само ще ви поставят в неблагоприятна светлина. Предполагам, че разполагате с немалко лични врагове, които да подхранват пламъците.

Той се подсмихна пренебрежително.

— Точно ти би трябвало да си добре запознат с техниката за манипулиране на общественото мнение. След няколко седмици и най-силният пламък изгаря.

Погледнах към Макмикинг. Той ме гледаше с равнодушно изражение.

— Значи не се боите от мен, нито от съда и общественото мнение. Има ли всъщност нещо, от което да се страхувате, господин Хардин?

— Нищо, което да струва един трилион долара — заяви той. — Имам усещането, че започна да злоупотребяваш с гостоприемството ми. — Понечи да се надигне.

— А какво ще кажете за Паяците?

Той застина.

— За какво говориш?

— О, да — та вие не знаете — рекох, сякаш тази мисъл едва сега ми бе хрумнала. — Човекът, когото хората ви са убили, беше техен агент. И доколкото съм в течение, Паяците са ужасно потиснати от случилото се.

Хардин бавно се отпусна на скамейката.

— Не беше така, както си мислиш — заговори той напрегнато. — Да, наистина бях обезпокоен, че край теб се навърта някакъв непознат, да, реших да го извадя от играта. Но никога не съм искал да умре. Хората ми са превишили правата си.

— Не съм сигурен, че Паяците са в състояние да доловят разликата. Предполагам, че ще понесете доста тежки загуби, ако решат да наложат ембарго върху стоките ви. Най-вероятно загубите ще са повече от един трилион долара.

— Това е изнудване — заяви той разгневено.

— По-скоро бизнес — поправих го аз. — Е, какво, мога ли да разчитам на кредитиране от ваша страна и в приемливи срокове? Или

ще се наложи Паяците да прекъснат търговията ви с други светове за един-два месеца, за да ви докажат, че не можете да вършите подобни неща зад гърба им?

Хардин не сваляше втрещен поглед от мен в продължение на десетина секунди. След това ъгълчетата на устните му увиснаха в знак, че се е предал.

— Парите ще бъдат преведени по сметка утре сутринта — произнесе с глас, с какъвто обикновено се обявява смъртна присъда.

— Благодаря ви — отвърнах. — За ваше успокоение ще уточня, че тези пари са предназначени за една много благородна кауза.

— Уверен съм, че е така. Ще те помоля, след като напуснеш апартамента, повече да не ми се мяркаш пред очите. Никога вече.

— Разбирам — кимнах и се надигнах. Отново погледнах към Макмикинг и той кимна едва забележимо. Хардин щеше да плати, без да ми създава проблеми. Макмикинг щеше да се погрижи за това.

И с парите щеше да спаси Паяците, квадрелсовата железница и цялата галактика. Поредната странна прищявка на съдбата за моята нова колекция.

— Благодаря ви, господин Хардин. Сам ще се погрижа да бъде така.

Шест месеца по-късно стоях на ръба на ледената шапка, която покрива Великото полярно море на Яндро, и чаках да дойде врагът.

Той се появи във формата на тантурест дребен човечец в полярен екип, приближавайки се откъм неголямата метеорологична станция, построена на скалистия бряг на морето.

— Здравейте — извика запъхтяно отдалеч. — Мога ли да ви помогна?

— Здравсти, Модри — отвърнах. — Помниш ли ме?

Мъжът спря и втрещи поглед в мен. После очите му изгубиха блясъка си, лицето му се отпусна и той кимна.

— Комптън — чух да произнася с променен глас. — Ти изчезна само за да се завърнеш от мъртвите.

— Кое то едва ли може да се каже за онзи сегмент от твоя мозък. Моите съболезнования.

— Една голяма загадка, която още не е разрешена — продължи Модри. — Нещо против да ми разкажеш цялата история?

— Няма много за разказване. Онзи сегмент се опита да ме убие. Но аз го изпреварих.

— И сега дойде да ме потърсиш тук. Колко любезно от твоя страна, сам да се напъхаш в ръцете ми. Инак трябваше да те търся из цялата галактика, за да свърша тази работа.

— Боя се, че си объркал нещата. Ти си този, който ще умре.

— Така ли? — рече той и пристъпи бавно към мен. — Веднъж вече се изправяхме един срещу друг — във влака, помниш ли?

— Само че този път превесът на силите няма да е на твоя страна. — Посочих кацналата върху скалите йонна ракета. — Да ти е позната?

Той погледна за миг натам, сетне отново изви очи към мен.

— Не. Трябва ли?

— Така ми се струва. Предполагах, че следиш движенията на всички кораби, които кръстосват системата Яндро.

Той отново погледна към кораба и този път челото му се сбърчи.

— Сигурно е пребоядисан и със сменена номерация.

Поклатих глава.

— Не. Корабът е съвсем нов. Никога досега не е навлизал в системата. — Вдигнах бавно ръка. — Както и трите бомбардировача „Чафта 201“, които в момента картографират кораловите залежи на планетата.

Приемникът замръзна и неволно вдигна очи към небето.

— Невъзможно! — просъска той. — Нито един въоръжен кораб не е навлизал в тази система през последната година.

— Не и през квадрелсовата станция — съгласих се аз. — Или по-точно през тази, около която си организирай толкова сложна защитна система. Но ти не знаеше, нали?

— Какво да зная?

Усмихнах се.

— Че Яндро вече разполага с две квадрелсови станции.

Той извърна глава към мен. От ноздрите му излизаше пара.

— Не — чух го да шепне.

— Защото е по-скоро разклонение, отколкото действаща станция — обясних. — Съвсем малка, без никакви удобства. Но има достатъчно място за разтоварване и е снабдена с необходимите

подемни съоръжения. Има и Паяци, които да сглобят четирите бойни кораба и всички доставени с железницата оръжия. Цената за доставката на бомбардировачите не беше повече от половин трилион долара. Пари, с които успяхме да се сдобием без особени затруднения.

— Лъжеш — продължи да упорства той и в гласа му се долови злост. — Щях да зная, ако някъде се изгуби подобна сума. Разполагам с приемници в ООН.

— Да, същите потайни субекти, които стояха зад колонизацията на Яндро — кимнах аз. — Затова и решихме да използваме пари от частни фондове, които да не могат да бъдат проследени.

— Ясно — рече Модри и от гласа му повя хлад, мразовит като околния въздух. — Трябваше да те убия преди две години, вместо да оставя да те уволнят.

— Сигурно е така — съгласих се благосклонно. — Но не можеше да го направиш, нали? Също както не посмя да ме замъкнеш насила в апартамента на ДжанКла или да ме подтикнеш да пъкна ръка в онова шадраванче в казиното. Не знаеше кой може да ни наблюдава и не искаше да се излагаш на риск, нито да привлечеш без нужда вниманието на Земната конфедерация. Трябваше да играеш според правилата и да се надяваш да бъда заразен както всички останали приемници или пък да намериш начин да ме използваш срещу командосите на Фейр. За нещастие и двата ти опита се провалиха.

— Защото те подцених — промърмори той. — Добре де. Какви възможности имам?

— Възможности? — повдигнах вежди.

— Не си дошъл чак дотук само за да злорадстваш — гневът беше изчезнал, заменен от хладна пресметливост. — Какво искаш? Богатство? Власт?

— Ах, ето че стигнахме до трите желания — рекох и извадих предавателя.

— Желанията ще са толкова, колкото поискаш — увери ме той с изкусителен гласец. — Мога да ти предложа всичко на този свят.

— Стига ми едно обещание — заявих с пръст върху копчето на предавателя. — Че ще повикаш тук всички свои аванпостове и ще накараш да умрат колониите в твоите приемници. След това ще ти позволя да живуркаш тук, мирно и тихо.

Той се поколеба, после въздъхна.

— Е, добре — отстъпи. — Щом няма друг начин.

— О, няма — уверих го аз и посочих човека пред мен. — Можеш да започнеш, като освободиш този нещастник.

Очите на приемника се присвиха едва забележимо. После, след поредната въздишка, той кимна.

— Както желаш. — Мъжът си пое въздух, после потрепери и се огледа объркано. — Какво?... — попита той с пресипнал глас и втренчи поглед в мен. — Каза ли... извинявайте, казахте ли нещо?

— Не — успокоих го аз. — Всичко е наред. — Кимнах, обърнах се и се отдалечих.

Мъжът изкриви в зловеща хватка напъханите си в ръкавици ръце и се хвърли към мен.

Отскочих встрани, но не достатъчно далече. Протегнатата му ръка ме удари силно и изби предавателя от пръстите ми.

— Глупак — просъска той, сграбчи ме за ръката и ме дръпна с неочаквана сила към себе си. — Сега ще умреш!

Тъкмо протягаше другата си ръка към гърлото ми, когато откъм отворения люк на ракетата проехтя изстрел и куршумът го отхвърли по гръб назад. Той се плъзна няколко метра по леда и застина.

Олюлях се, сетне пристъпих към него, като внимавах да не попадна в локвата кръв, която се разливаше върху заледената повърхност. В ушите ми все още ечеше пукотът на изстрела.

— Благодаря ти — казах на Модри в тялото на простреляния. — Точно това исках да узная.

Наведох се и вдигнах предавателя, а през това време Макмикинг вече се бе изправил до мен.

— Мисля, че се уговорихме да използваш стоппатрони.

— Не зная какво си мислел, но реших, че така ще е по-безопасно. Пък и Модри и без това щеше да го убие, след като приключи с теб.

— Предполагам — рекох и погледнах намръщено мъртвеца.

— Жертва на войната — промърмори Макмикинг. — Готов ли си?

Кимнах и включих предавателя.

— Говори *Наземен* — произнесох. — *Алфа* код, *Бета* код, *Омикрон*. Започни атаката.

— Прието — отвърна ми напрегнат глас.

Двамата с Макмикинг вече бяхме на борда на йонната ракета и се готвехме за излитане, когато върху леда и скрития под него корал се посипа огън.

25.

Бейта вече ме очакваше, когато се появих в ресторанта на Земната станция, където си бяхме уговорили среща.

— Е? — подкани ме неспокойно, след като се настаних на масата срещу нея.

— Свърши се. Нанесоха удар, направиха сканиране, още един удар и пак сканираха. Няма и следа от коралите.

Тя си пое дъх.

— Благодаря ти.

— Няма за какво да ми благодариш. Сега какво ще стане?

Тя се усмихна.

— Ще изпълня моята част от уговорката, разбира се.

— Не, имах предвид какво ще стане с останалата част от разума на Модри. Аванпостовете и приемниците. Какво смятате да правите с тях?

— Не зная — отвърна Бейта. — Щом умът на Модри изчезне, предполагам, че можем да оставим нещата такива, каквито са. Но ако забележим, че полипите продължават да нарастват, ще вземем мерки. — Устните ѝ потрепнаха. — Искам да кажа, че *те* ще вземат мерки.

— Ти няма ли да им помогнеш?

— Съмнявам се, че мога да им бъда от полза с нещо — рече тя и сведе поглед към масата. — Защото не зная каква част от мен ще бъде... нали разбираш. Каква част от мен ще остане.

— Вие сте много близки, нали? — попитах тихо. — Вие двете, имам предвид.

Раменете ѝ едва забележимо се повдигнаха.

— Не зная как да го опиша — каза. — Целта на Модри бе да събере всички неща в себе си. При мен въпросът бе да се създаде някой, който се състои от две отделни същества, действащи като едно. Така че ми предстои да изгубя половината от себе си.

— Тогава защо трябва да го правиш? — попитах. — Ти получи каквото искаше от мен. Щом присъствието на другата личност е

толкова важно за теб, защо не се откажеш от обещанието?

— Защото тази личност не е единственият ми приятел. Ти също си ми приятел. А приятелите не постъпват така един с друг.

Имах усещането, че в гърлото ми е заседнала буца.

— Веднъж ми каза, че не съм твой приятел.

Тя трепна.

— Тогава мислех точно така.

— А сега различно ли е?

— Тъкмо това се опитвах да ти кажа в нощта преди атаката. Че не мога да ти позволя да храниш безмерна вяра в мен. Ако го допусна, ако между нас блесне искрата на приятелството... — тя преглътна. — Отровният газ в багажа ти не беше предназначен за теб, Франк. Паяците го скриха там, защото бе на по-сигурно място, отколкото в моя багаж. Но не беше за теб. За мен беше.

— Разбирам — произнесох тихо и по гърба ми пробягаха тръпки. — Значи си готова да дадеш живота си за тях.

Тя кимна.

— За тях и за всички останали в галактиката.

— И за мен също? Дори след като най-страшната опасност отмина?

— Да, за да поправя стореното.

— Въпреки че не си уверена дали онази жена е щяла да бъде пощастлива без вашата намеса?

— Аз дадох дума — рече тя протичко.

— Ами ако те освободя от нея?

Лицето ѝ се промени с внезапно блесналата надежда.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че оттогава мислих върху много неща — подех и се облегнах назад. — Като например, че би могла да отхвърлиш обещанието си, да ми се изсмееш в лицето и да си тръгнеш със следващия влак. Но ти не го направи.

— Защото си мой приятел.

— Защото си почтена — поправих я аз. Все още не бях готов да приема приятелството ѝ. Още не. — Пък и малкото, което е останало от Модри, може да не е склонно да се предаде доброволно и да умре. И ако е така, ще са ни нужни всички средства, с които разполагаме, за да го довършим.

— Ние?

— Все още пазя пропуска за квадрелсовата — припомних ѝ. — И като се имат предвид чувствата на Хардин към мен, най-добре е да не се задържам в Земната конфедерация. — Погледнах си часовника. — След петнайсет минути пристига влакът за Белидош. В тазсутрешните новини се съобщава, че неизвестни разрушили колекция от корали на Белис. Предполагам, че Фейр и командосите му продължават да действат. Може би няма да е зле да се свържа с него и да видя как вървят нещата.

— Чудесна идея — одобри тя и се надигна. — Искаш ли... имам предвид...

— Да ми правиш компания? — довърших вместо нея и също се изправих. — Не вярвах, че ще ми предложиш.

Тя плати сметката и двамата се отправихме към перона.

— Има едно нещо, дето все не успях да те попитам — заговори Бейта, докато заобикаляхме един робот, понесъл свръхгабаритен товар към съседната платформа. — Когато бяхме във влака, Макмикинг спомена, че господин Хардин се грижел за инвестициите си. Какво имаше предвид?

— Имаше предвид мен — обясних. — Хардин ме бе наел за частно разследване. Тъкмо когато се появи вашият пратеник.

— Не го знаех — рече тя и в гласа ѝ отново се прокрадна безпокойство. — Не си споменавал пред Хермод за друга работа.

— Не ми беше позволено да го казвам. Нали ги знаеш тези свръхбогаташи, все търсят нови възможности и предизвикателства, нови места за завоюване. И винаги всичко трябва да е забулено в тайна, да не би някой конкурент да разкрие плановете и да се намеси.

— Предполагам — подхвърли тя със съмнение. — Какво искаше от теб?

Усмяхнах се, загледан към вътрешността на тунела. В една вселена, построена върху ирония, това бе най-ироничната част.

— Искаше да открия начин да постави под своята власт квадрелсовата железница — отвърна. — Ето го и нашия влак.

Издание:

Автор: Тимъти Зан

Заглавие: Нощният влак за Ригел

Преводач: Юлиян Стойнов

Година на превод: 2006

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо издание

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2006

Тип: роман

Националност: Американска

Редактор: Олга Герова

Художник: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN: 954-585-717-X

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3534>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.